Nr. 3 - decembrie 2007 - Pret 5 lei

Sci-Fi magazin

LUNĂ SCHIMBĂTOARE
Larry NIVEN
PREMIUL HUGO 1972

VIAȚĂ LENTĂ
Michael SWANWICK
PREMIUL HUGO 2003

Stephen BAXTER
Robert ONOPA
Paul McAULEY
Gene WOLFE
Jack WILLIAMSON
Kim STANLEY ROBINSON

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Oana Cercel
Emanuel Huţanu
Gabi Ioniţă
Daniela Moraru

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Coperta:
Iulian Coniac

Ilustraţia copertei:

Science fiction – singurul fel de fantezie raţională

de Bruce McAllister

Bruce McAllister este scriitor şi profesor de creative writing la Universitatea din Redlands, California. În România este cunoscut pentru romanul său, *Dream Baby*, nominalizat în 1998 la premiile Hugo şi Nebula, tradus în româneşte cu titlul Comando PSI. Povestirea sa, *Kin*, publicată în numărul 2 al Sci-Fi Magazin, a fost nominalizată pentru premiile Hugo 2007.

Cititorii pasionaţi de science fiction sunt raţionali. SF-ul, în forma sa cea mai pură este, paradoxal, „fantezie raţională”. Este, desigur, fantezie, dar totuşi e raţională. Chiar dacă, pentru oricine, e normal a gândi raţional, indiferent de subiect şi orice atinge ocultul, supranaturalul sau spiritualul nu e privit cu prietenie de mintea raţională sau de cineva cu pregătire ştiinţifică.

Criticii literari văd prea des genul numit science fiction ca prea „popular” sau „non-literar” pentru a fi luat în serios. Dar acest gen e glorios tocmai pentru că găseşte mult mai mulţi cititori decât ficţiunea literară, deoarece are rădăcini ancestrale în cele mai puternice povestiri ale tuturor timpurilor – mituri, legende, fabule, poveşti, Ghilgameş, Homer, metafizică şi speculaţie ştiinţifică. Pe când romanul literar, aşa cum îl ştim noi, este pe aici abia de vreo 500 de ani.

Şi în cadrul science fiction toţi avem gusturi şi standarde. Sunt scriitori de fantasy şi SF pe care nu îi pot citi, dar asta spune mai mult despre mine decât despre ei. Pe unii scriitori, de care eram îndrăgostit când eram foarte

tânăr, nu îi mai pot citi acum; dar îmi place să mi-i imaginez pe tinerii de 16 ani care le citesc operele cu aceeaşi plăcere cu care o făceam eu. Există primul sărut, primul prieten sau prima prietenă, dar şi primul sentiment de supranatural…

Când noi, autorii, scriem cu sinceritate deplină faţă de noi înşine, se întâmplă lucruri miraculoase. Einstein nu ar avea nicio problemă cu această idee. Nici fizicienii de azi care se ocupă de particule, nu se simt deranjaţi. Poţi pune problema la fel de simplu ca Ray Bradbury sau Joseph Campbell, „follow the bliss”, dar, în dinamica sa, operaţiunea e mai apropiată de „sincronicitatea” lui Jung. În orice caz, e foarte real şi e o minune să fii prin preajmă când se întâmplă. Poţi crede că tu eşti cel care scrie romanul, dar cel mai bun roman e cel care te trage după el, care loveşte şi ţipă la destinul tău împărţit deja.

Multă science fiction poate fi descrisă aşa. Iar cei dintre noi care au crescut cu un sens al înstrăinării de majoritate şi de normalitate – cei cu un simţ acut de „neasemănare”, cei care la 14 ani vroiau să fie băiatul din nuvela SF, cel care era mutant şi neînţeles de nimeni, dar pe care îl aştepta un destin măreţ – vor putea mai uşor îmbrăţişa ideea de „alien” şi chiar cea că nu suntem mare lucru în univers (chiar dacă marile modele de poveşti, scrise sau orale, plasează omenirea, sau măcar eroii săi în roluri principale în mizele cosmice ale universului).

Romanele SF care descriu războiul, chiar dacă nu o fac pentru aventurile eroilor voioşi şi plini de suflet, vor mai fi prin preajmă, pentru că războiul va fi mereu prin preajmă, şi sunt folosite pentru a arăta prin fapte şi metafore puternice întunericul, faţă de care lumina străluceşte puternic. Şi horror fiction-ul are meritele sale literare (The Monk, Frankenstein). La fel şi utopiile sau distopiile (1984, Anthem, Brave New World). Ficţiunea horror şi utopiile/distopiile sunt prin preajmă de atâta vreme, cu respectabilitate, încât comunitatea literară tinde să le preia şi să nu le mai cedeze domeniului F&SF. Ceea ce e greşit. Homer a fost un mare scriitor, dar ne-a şi amuzat. Shakespeare a fost Shakespeare, dar a scris şi fantezii…

Unele romane ale câştigătorilor premiilor Nobel, William Golding şi Doris Lessing, sunt SF pur, chiar dacă scrise într-o manieră asemănătoare tendinţelor literare ale autorilor anglofili.

Dar este imposibil să scrii ficţiune fără „întuneric” pentru a-l opune „luminii” (de aceea probabil, utopiile sunt aşa de al naibii de plictisitoare şi niciodată nu s-au vândut aşa bine sau nu au însemnat aşa de mult ca distopiile/anti-utopiile, nu-i aşa?). Pentru că poţi scrie despre balet, dar acesta nu înseamnă nimic în lipsa gravitaţiei.

Cu ani în urmă aveam un prieten, fizician în domeniul aerospaţial, care nu avea probleme în a crede în găuri de vierme şi viaţă sau chiar civilizaţii extraterestre, şi cred că era chiar gata să îl accepte pe Bigfoot, dar avea probleme cu Roswell şi monstrul din Loch Ness, Atlantida şi altele asemenea. Eu, pe de altă parte – probabil fiindcă mi-au plăcut aşa de mult dinozaurii când aveam zece ani, dar şi ca arheolog şi zoolog profan am descoperit trei specii care nu fuseseră „descoperite” şi de asemenea am în garaj cea mai veche (da, confirmată) piesă de artă portabilă din America de Nord, 20-30K BP (Before Present) – eu sunt gata să accept Nessie (poate) şi da, Bigfoot, dar am probleme cu găurile de vierme şi civilizaţiile extraterestre. Existenţa lui Nessie pentru cineva înseamnă existenţa cazului Roswell pentru altcineva. Pentru că mintea noastră, în fond, e mai arogantă decât surprizele posibile pe care le poate justifica universul. Sunt un mare fan – şi cred – prin tipare de eroi şi alte arhetipuri şi modele introduse în mintea noastră din tot felul de motive minunate, unele dintre ele încă trebuind descoperite.

Tot ceea ce ştiu e că ficţiunea literară continuă să împrumute – să îşi dea viaţă, viaţă din energia aflată în noi de eoni – de la genul ficţiune (care evident a împrumutat de la fabulă, mit şi legendă); şi mai ştiu că un gen ca F&SF continuă să aibă dibăcia de a ajunge la sufletul nostru, cel puţin pentru unii cititori şi scriitori, chiar dacă îşi urmăreşte destinul şi/sau rădăcinile de „ficţiune a ideilor”.

Văd acest proces în acelaşi fel în care antropologii şi psihologii văd mitul: când mitul (care e povestea ce ne-o spunem ca oameni pentru a şti cine suntem, unde am fost şi care e sensul şi scopul nostru în univers) stagnează, trebuie să facă ce are de făcut pentru a reveni din nou la viaţă. Când ficţiunea de orice fel îşi pierde puterea ca „poveste” ca „mit”, pentru oamenii căreia i se adresează, cititori, va face ceea ce trebuie făcut. Vedem asta în romanele grafice, cu benzi desenate, o vedem în operele lui Neil Gaiman, în Animatrix, o vedem peste tot, fertilizare încrucişată pentru puteri noi, chiar dacă şi aceste noi puteri se vor săvârşi şi vor trebui înlocuite cu sânge proaspăt.

Cuprins

Oaze de lumină

Stephen Baxter

Este unul din cele mai mari nume în SF, cu peste 20 de romane publicate şi un mare număr de povestiri. A început în 1987 cu „The Xelee Flower”, tema pe care a continuat-o într-o serie de povestiri hard SF. A obţinut peste 15 premii cu romane ca „The Time Ships” apărut în 1995, „War Birds”, „Moon Six”, „Mayflower II”. Două din romanele sale au fost traduse la editura Nemira „Corăbiile timpului” şi „Pierdut în timp”.

Povestea de faţă este din perioada Xeelee, oameni lovindu-se de o supertehnologie extraterestră, scrisă în cea mai pură esenţă a ceea ce se numeşte hard SF.

————————————

Feribotul marinei staţionă. Din poziţia navei, steaua aflată în depărtare arăta ca un disc negru, o gaură decupată din cer. Pala trebuia să coboare de una singură pe stea în flitter împreună cu îndrumătorul ei virtual, Dano. Flitter-ul, uşor şi invizibil ca un balon, plutea încet ca să mascheze ticăitul ascuţit al mecanismelor din care era alcătuit. Steaua avea aproximativ greutatea Soarelui şi, în ciuda întunericului, Pala putu chiar să simtă acea masă imensă trăgând-o după sine.

Îşi simţi inima bătând cu putere. Era o adevărată stea, dar acoperită, înnegrită cu totul ca să mascheze petele difuze, minuscule ca nişte crăpături, nişte oaze de lumină în învelişul negru al acesteia. Văzuse rapoartele cercetaşilor marini, studiase chiar şi Virtualii, dar, până în acel moment, nu putuse să creadă realitatea extraordinară.

Bineînţeles, avea o misiune de îndeplinit şi nu avea timp să se lase înfricoşată. Cercetaşii marini amintiseră faptul că se aflau oameni acolo – oameni locuind cumva pe steaua propriu-zisă. Relicve ale unui vechi asalt colonizator, trebuiau acum să fie incluşi în masa mai numeroasă a unei omeniri aflate în război. Dar Galaxia era întinsă şi Pala, în vârstă de doar douăzeci şi cinci de ani, era singurul Misionar care putea fi trimis în această aventură.

Dano era o prezenţă protectoare, cercetând atent cu Ochii metalici. Pieptul nu i se mişca şi gura nu respira. Era lansat dintr-un implant în capul lui Pala astfel încât să nu se poată deconecta de el. Ca urmare. Pala avea resentimente faţă de el. Dar crescuse pe Pământ, sub un cer cu atâta lumină artificială încât stelele abia se puteau zări şi acum era recunoscătoare, chiar şi pentru tovărăşia unui avatar al Comisarului.

Şi între timp, acea gaură din cer se mări până ce marginile ei dispărură din raza ei vizuală.

Flitter-ul pătrunse şi avansa de-a lungul liniei ecuatoriale. În acel moment, Pala plutea la înălţime joasă, peste o câmpie întunecată, cu cerul plin de stele deasupra. Steaua era aşa de uriaşă, cu diametrul de o sută de ori mai mare decât al Pământului, că Pala nu putea observa deloc curbura în orizontul ei drept.

— Remarcabil, spuse ea. Este ca un exerciţiu geometric.

— Mai mult, murmură Dano, după ştiinţa noastră, fotosfera unei stele nu dă în clocot la o mie de kilometri sub noi şi, dacă nu ar fi această – sferă, sau ce este – am fi nimiciţi într-o clipă, ca un simplu fulg de nea într-un furnal. Care e prima ta concluzie, Misionarule?

Pala ezită înainte de a da răspunsul. Îşi încheiase atât de recent examenele de la Academia Pământului, atât de recent o primi adevăratul Dano câine-câineşte în marea şi străvechea adunare – Comisia Adevărului Istoric, încât nu se simţea prea sigură pe capacităţile ei. Şi, totuşi, Comisia avea încredere în ea, altfel nu i-ar fi acordat acea misiune.

— Este artificială, spuse ea. Sfera. Aşa cred.

Da. Fără îndoială, niciun proces natural nu ar putea înfăşura o stea atât de perfect.

— Şi dacă este artificială, cine crezi că este responsabil?

— Xeelee, spuse ea imediat.

Involuntar, se uită la stelele nenumărate, atât de strălucitoare şi intense acolo, la cinci mii de ani lumină de Pământ. În inima ascunsă a Galaxiei, duşmanul fundamental al omenirii stătea la pândă; şi sigur doar Xeelee putea să deţină o asemenea forţă.

Se produse o schimbare în întunericul atotcuprinzător. O percepu mai întâi ca o împroşcare slabă de lumină la orizont, însă pe măsură ce flitter-ul se apropia de acea lumină, ea se se transforma într-un disc cu asperităţi mari, răspândind o lumină verde-albăstrui. Cu toate că era o pată mică pe suprafaţa unei stele mascate, avea o mărime considerabilă – poate chiar o sută de kilometri.

Flitter-ul staţionă în centrul semnului luminii. Era ca o fărâmă de Pământ, aruncată în noapte: Pala se uita în jos, la albastrul profund al apei, atmosfera ceţoasă, verdele pal al culturilor şi pădurilor, chiar şi la formaţiunea cenuşie ce era probabil un oraş. Toate acestea se aflau sub o cupolă, puţin adâncă, netedă şi câtuşi de puţin transparentă. În afara cupolei, şiruri argintii ce arătau ca drumuri, se întindeau în întuneric. Şi chiar în centrul acestui petec ciudat de peisaj, se afla o fâşie strălucitoare de lumină.

— Oameni, spuse Dano. Îngrămădindu-se în jurul acelei crăpături în sferă, acea oază de lumină. Arătă cu degetul. Cred că e un fel de port la marginea cupolei. Ar fi mai bine să cobori flitter-ul cu comenzi manuale.

Pala atinse micul panou de control din faţa ei, şi flitter-ul îşi începu coborârea.

* * *

Se rotiră printr-un fel de ecluză şi ieşiră la aer curat şi puternic luminat. Nu era chiar lumina zilei. Lumina era difuză, ca o zi ceţoasă pe Pământ, şi nu venea de la un soare, ci de la stâlpi cu oglinzi. Atmosfera era prea subţire pentru ca „cerul” să fie albastru, şi prin distorsiunea

cupolei, Pala zări mulţimi de stele. Însă pe cer se aflau nori palizi, inegali.

Un drum ieşea afară din ecluză. Pala zări pâlcuri de clădiri joase, verdele pădurilor şi al câmpurilor cultivate. Adulmecă şi mirosul de fum de lemne.

Dano pufni:

— Léthe. *Agricultură.* Tipic pentru A Doua Expansiune.

Scena pastorală nu era un peisaj familiar pentru Pala. Pământul era dominat de conurbaţii întinse şi câmpuri de pe care nanotehnologiile livrau hrană, în mod eficient, pentru miliarde de oameni. Cu toate acestea, se simţea în mod ciudat, acasă. Dar nu era acasă.

— Este nevoie de un adevărat act de voinţă, spuse ea, să ne amintim unde suntem.

Cercetaşii au constatat că sfera stelară se rotea ca un solid şi că în această locaţie ecuatorială se mişca la o viteză mai redusă decât viteza orbitală. Acesta era motivul pentru o gravitaţie aşa de echilibrată; dacă nu ar fi fost efectele compensatorii, ale forţei centrifuge, ar fi fost striviţi cu forţe de aproape treizeci de ori mai mari, conform măsurii pământeşti. Putea să nu *simtă* nimic din toate acestea, dar totuşi, stând acolo, contemplând iarba, copacii şi norii, chiar plutea prin spaţiu, înconjurând practic o stea în mai puţin de-o zi obişnuită.

— Iată şi petrecerea de bun venit, spuse Dano sec.

Doi oameni, un bărbat şi o femeie, mergeau cu hotărâre pe drum. Erau amândoi mai degrabă bondoci, îndesaţi şi negricioşi. Purtau veşminte simple, pantaloni până la genunchi, haine practice, curate, dar foarte peticite. Bărbatul avea, poate, în jur de şaizeci de ani. Avea părul alb şi faţa plină de riduri. Femeia, mai tânără, poate nu cu mult mai în vârstă decât Pala. Avea păr negru, lung, prins într-o coadă pe spate, destul de diferit de stilul sever, cu păr scurt, al Comisiei…

Bărbatul vorbi.

— Mă numesc Sool. Ea este Bicansa. Am fost delegaţi să vă întâmpinăm.

Cuvintele lui Sool, într-un grai arhaic, erau traduse fără cusur, în urechea lui Pala. Însă pe lângă murmurul ca de tinichea din ureche se auzea şi vocea bolovănoasă a lui Sool.

— Reprezint această comunitate pe care o numim Acasă…

— Inevitabil, murmură Dano.

— Bicansa provine dintr-o comunitate din nord.

Pala bănui că se referea la altă oază de lumină, populată. Se întrebă cât de departe se afla comunitatea; nu zărise nimic din flitter.

Femeia Bicansa îi analiza pur şi simplu pe nou-veniţi. Faţa îi era inexpresivă, aproape ursuză. Nu putea fi considerată frumoasă, se gândi Pala; avea bărbia prea slabă pentru faţa-i rotundă. Dar exista o tărie în ochii ei negri care o intrigă pe Pala.

Pala rosti şi ea introducerile formale.

— Vă mulţumesc pentru invitaţia în comunitatea dumneavoastră.

Nu că cercetaşii marini le-ar fi oferit localnicilor altă posibilitate.

— Suntem emisarii Comisiei pentru Adevărul Istoric, acţionând în interesul Coaliţiei Guvernării Interimare, care, la rândul ei, dirijează şi protejează A Treia Expansiune a omenirii…

Bărbatul Sool ascultă acestea cu un zâmbet vag, ciudat de plictisit.

Bicansa se uita fix.

— Strânge-le mâinile, murmură Dano. Nu este un exerciţiu de evaluare, Misionarule!

Pala se simţi vinovată că uitase o parte elementară a protocolului de contact. Păşi înainte, zâmbind, cu mâna dreaptă întinsă.

În ciuda aşteptărilor, Sool se feri. Obiceiul strângerii mâinilor era rar întâlnit în lumile celei de-A Doua Expansiuni; bineînţeles că nu era foarte răspândit nici pe Pământ, în momentul când acel mare val de colonizare începuse. Însă Sool îşi reveni imediat. Strângerea sa fu

fermă. Mâinile sale foarte mari le acoperiră pe ale ei. Sool rânji.

— Mâini de fermier, spuse el. Te vei obişnui cu ele.

Bicansa îi oferi şi ea mâna destul de repede. Dar trecu prin mâna lui Pala, sfărâmându-se într-un noian de pixeli.

Acest test simplu încheie protocolul strângerii de mâini. Chiar şi aşa, Pala era uimită:

— Eşti un Virtual.

— Ca şi însoţitorul tău, spuse Bicansa cu calm. Sunt aproape – de fapt – chiar în afara cupolei. Dar nu-ţi fă griji. Sunt o proiecţie, nu un avatar. Ai parte de toată atenţia mea.

Pala se simţi extrem de dezamăgită că Bicansa nu se afla de fapt acolo. Sool arătă spre o maşină mică, un pic mai departe, şi-i invită să cunoască ospitalitatea casei sale. Merseră la maşină.

— Mă întreb de ce oare această Bicansa nu s-a arătat în persoană. Cred că va trebui s-o supraveghem, murmură Dano. Se întoarse spre ea, cu Ochii lui reci strălucind metalic. Ah, dar deja asta faci, nu-i aşa Misionarule?

Pala simţi că roşeşte.

Satul lui Sool era mic, doar vreo două duzini de clădiri îngrămădite în jurul unui petec neînsemnat de pământ acoperit de iarbă. Avea magazine şi manufacturi, inclusiv un atelier de tâmplărie şi ceramică, şi un han. În centru se afla un lac, cu formă regulată, un bazin, se gândi Pala. Apa populaţiei trebuia să fie reciclată, filtrată de o maşinărie ascunsă, ca şi aerul. Pe malul lacului, copiii se jucau şi îndrăgostiţii se plimbau.

Era o comunitate agricolă. Pe câmpuri, în afara satului, culturile creşteau îndreptate spre lumina răspândită de turnurile fusiforme cu oglinzi, cu pompe imense amplasate la marginea cupolei, de unde adia briza. Animalele, descendente din vitele şi oile aduse de primii colonişti, păşteau. Pala, care nu văzuse niciodată vreun animal mai mare decât un şobolan, se uita ţintă la ele, mută de uimire. Clădirile erau toate din lemn, îngrijite, dar joase, conice.

Sool le spuse vizitatorilor că acele clădiri fuseseră modelate după modelul corturilor primilor colonişti.

— Un fel de monument în cinstea Primilor, spuse el.

Însă casa lui Sool, cu ferestre mari tăiate în acoperişul în pantă, era surprinzător de spaţioasă şi bine luminată. Îi invită să stea pe perne şi pe ceea ce se dovediră a fi piei de animale tăbăcite, spre oroarea lui Pala. Totul părea a fi organic, construit din lemn sau lut ars sau piei de animale. Toată materia primă a aşezărilor umane provenea din impacturile cometare, baloturi de gheaţă murdară din afara acelei stele, care se pulverizaseră pe sferă din momentul alcătuirii sale. Existau şi vestigii de artă. Pe un perete se afla un fel de schiţă de portret, câteva linii ce zugrăveau un chip uman, luminat de dedesubt de o lumină aurie caldă. Totuşi aceşti oameni puteau genera Virtuali, îşi aminti Pala: se părea că nu aveau o tehnologie aşa primitivă cum dădeau impresia la prima vedere.

Sool confirmă gândurile lui Pala.

— Când Primii au descoperit această stea mascată, au creat o maşinărie care încă ne sprijină cupola, turnurile cu oglinzi, aparatele ascunse care filtrează apa şi aerul. Noi trebuie să întreţinem maşinile şi ieşim în lume ca să aducem cantităţi mai mari de apă rece de la gheaţă sau aer îngheţat.

Se uită la vizitatori şi continuă:

— Nu trebuie să vă gândiţi că suntem rămaşi în urmă. Suntem, cu siguranţă, la fel de capabili ca strămoşii noştri. Însă, în fiecare zi recunoaştem datoria noastră faţă de înţelepciunea şi ingineria eroică a Primilor.

De îndată ce spuse acele lucruri, îşi lipi palmele şi dădu din cap reverenţios, şi Bicansa la fel.

Pala şi Dano se uitară unul la altul. Venerarea strămoşilor?

O adolescentă subţire şi drăguţă le aduse băuturi cu pulpă de fructe. Era fiica lui Sool; aflară că soţia sa murise cu câţiva ani în urmă. Băuturile fură servite în cupe de ceramică, cu forme elegante şi pictate într-un albastru intens, cu motive solare răsturnate. Pala se întrebă ce fel

de colorant utilizaseră ca să obţină un albastru atât de intens.

Dano se uită la fiică în timp ce aşeza, cu politeţe, cupele înaintea sa şi a Bicansei; aceşti colonişti cunoşteau regulile de conduită Virtuale. Dano spuse:

— Cred că locuiţi în familii nucleice.

— Şi tu nu? întrebă Bicansa curioasă.

— Familiile nucleice sunt o trăsătură specifică culturilor din A Doua Expansiune. Voi sunteţi reprezentativi.

Pala zâmbi veselă, încercând să confere siguranţă, însă privirea Bicansei era rece.

— Şi tu eşti şeful acestei comunităţi? îl întrebă Dano pe Sool.

— Suntem puţini, Misionarule, răspunse Sool, clătinând din cap. Nu sunt decât capul propriei mele familii. După prima vizită a cercetaşilor voştri, Adunarea m-a rugat să vorbesc în numele ei. Cred că sunt foarte stimat; cred că mi s-a conferit încredere. Dar eu sunt un delegat, nu un şef. Bicansa reprezintă poporul său în acelaşi mod. Trebuie să lucrăm împreună ca să supravieţuim; sunt sigur că este evident acest lucru. Într-un fel nu suntem decât o singură familie extinsă aici…

— *Eusocial*, crezi? îi murmură Pala lui Dano. Lipsa unei ierarhii, a unei elite?

Eusociabilitatea – traiul la comun – fusese stabilită ca fiind o consecinţă generală şi nedorită în coloniile suprapopulate, muritoare de foame.

Dano scutură din cap zicând:

— Nu. Densitatea populaţiei nu este aici suficient de ridicată.

— Vă referiţi la noi, spuse Bicansa privindu-i. Ne evaluaţi.

— Cu asta ne ocupăm, spuse Dano calm.

— Da, am auzit de munca voastră, spuse Bicansa pe nepusă masă. A Treia Expansiune care cuprinde toate stelele. Sunteţi aici ca să ne asimilaţi, nu-i aşa?

— Chiar deloc, spuse Pala cu sinceritate.

Era adevărat. Asimilarea era un program separat, creat să supună naţiile extraterestre întâlnite în calea valului celei de-A Treia Expansiuni. Pala lucrase la Oficiul Reabilitării Culturale care, deşi controlat de aceeaşi agenţie a Comisiei pentru Adevărul Istoric ca şi programul Asimilarea, avea drept scop să manipuleze vestigiile societăţilor umane lăsate de primele valuri de colonizatori întâlnite, în mod similar, de Expansiune.

— Misiunea mea este să vă urez bun venit înapoi într-o omenire unificată. Să vă prezint Doctrinele Druz care determină toate acţiunile noastre…

— Şi să ne spui despre războiul vostru, spuse Bicansa cu răceală.

— Realitatea războiului nu poate fi negată, spuse Dano imediat.

Cu câteva milenii în urmă, umanitatea fusese aproape distrusă de cuceritori extratereştri numiţi Qax. De atunci, unificată prin severele Doctrine Druz, umanitatea şi-a reintrat în drepturi, s-a extins, a cucerit totul – dar a rămas un inamic, puternicii Xeelee, cu care confruntarea finală abia începea.

— Aroganţa voastră este exasperantă, spuse Bicansa, neimpresionată. Abia aţi aterizat aici, abia aţi ajuns, năvălind din înaltul cerului. Vă confruntaţi cu o cultură distinctă, veche de cinci mii de ani. Avem propria noastră tradiţie, literatură, artă – până şi propria noastră limbă, după toată această vreme. Şi totuşi vă imaginaţi că puteţi să faceţi presupuneri instantanee despre noi.

— Judecata noastră despre cultura voastră sau lipsa ei nu are importanţă, spuse Dano. Misiunea noastră este precisă.

— Da. Sunteţi aici ca să subjugaţi.

— Bicansa, spuse Sool sătul.

— Nu trebuie decât să fii atent la propaganda difuzată de când navele lor au început să se mişte pe orbită deasupra noastră. Vor distruge fermele şi ne vor folosi pământurile pentru a-şi duce războiul. Şi vom fi trimişi la

muncă în fabricile lor de armament, iar copiii noştri vor fi trimişi pe linia de front, la o depărtare de mii de ani lumină.

— Suntem cu toţii implicaţi în asta, spuse Dano. Toată umanitatea. Nu vă puteţi ascunde, doamnă, nici măcar aici.

— În orice caz, spuse Pala, e posibil să nu fie chiar aşa. Noi suntem Misionari, nu trupe marine. Suntem aici ca să vă cunoaştem. În cazul în care cultura voastră are ceva deosebit de oferit celei de-A Treia Expansiuni, de ce să nu…

— Ne cruţaţi? spuse Bicansa repezit.

— Poate, spuse Dano. Luă cupa, însă degetele sale înmănuşate trecură prin lichid. Deşi este nevoie de ceva mai mult decât de câteva articole de ceramică.

Sool ascultă toate acestea cu o oboseală adâncă în ochii săi duşi în fundul capului. Pala înţelese că şi el privea situaţia la fel de clar ca Bicansa, dar, în timp ce ea se ţinea tare pe poziţii, Sool era consumat de suferinţă, încercând să găsească o cale de salvare a modului său de trai. Pala, în ciuda antrenamentului, nu putea simţi decât o mare empatie pentru el.

Se simţiră cu toţii uşuraţi când Sool se ridică în picioare.

— Haideţi, spuse el. Ar trebui să vedeţi inima acestei comunităţi, Oaza de Lumină.

* * *

Până la Oază merseră cu maşina. Maşina era mică şi aglomerată, iar Dano, fără a se plânge, stătea cu un braţ Virtual în tavan.

Au mers aproape treizeci de kilometri din zona portului către centrul coloniei în formă de lentilă. Pala se uită la sate şi ferme.

— Vedeţi că trăim în tihnă, spuse Sool cu încordare. În statornicie. Trăim în bună înţelegere, crescând şi cultivând cele necesare traiului, crescându-ne copiii. Aşa trebuie să trăiască oamenii. Şi este loc aici, loc pentru alte miliarde de oameni.

Era adevărat; Pala ştia că suprafaţa sferei putea să găzduiască zece mii de Terre, poate mai mult.

— Nu este un motiv pentru a ne studia, a ne vizita, a ne înţelege, spuse Sool zâmbind la ei – pentru a ne lăsa să trăim?

— Nu v-aţi extins, spuse Dano, calm. Aţi stat aici în această cupolă construită de strămoşii voştri în urmă cu cinci mii de ani. La fel şi vecinii voştri, în alte colonii răsfirate pe toată suprafaţa ecuatorului acestei stele.

— Nu am avut nevoie de mai mult de atât, spuse Sool, cu un zâmbet slab.

Bicansa, care stătea înaintea lui Pala, nu spuse nimic pe tot parcursul călătoriei. Lui Pala i-ar fi plăcut să stea de vorbă între patru ochi cu această femeie, dar asta era imposibil. Gâtul ei era îngust, rafinat, şi părul pieptănat îngrijit.

Pe măsură ce se apropiau de Oază, stâlpii turnurilor cu oglinzi se strângeau toţi laolaltă. Era ca şi când ar fi trecut printr-o pădure de copaci scheletici, nemaivăzut de înalţi, încununaţi de lumină. Dar în faţă se întrezărea o lumină mai puternică, ca un soare ce răsărea de după copaci.

Trecuseră şi de ultimul şir de turnuri. Maşina se opri.

Pe măsură ce înaintau, noroiul compact al cometei se dilua şi se împrăştia. Pala se trezi pe o suprafaţă rece şi cenuşie – chiar substanţa sferei, învelişul care acoperea soarele. Era cu totul şi cu totul lipsită de viaţă, tulburător de goală.

Dano, mai concret, îngenunche şi-şi trecu mâna sa Virtuală prin substanţă. Imagini scânteiară pe dinaintea sa, lecturi senzoriale traduse rapid.

— Vino, îi spuse Sool lui Pala, zâmbind. Încă nu ai văzut…

Pala făcu un pas înainte şi zări Oaza însăşi de Lumină.

Pretutindeni, suprafaţa era o peliculă subţire, şi o strălucire albă se revărsa din pământ scăldând aerul plin de praf. Nori împrăştiaţi sclipeau în lumina din interior, nişte pete strălucitoare pe un cer întunecat. Oaza se întindea strălucitoare, cât vedeai cu ochii.

Era o privelişte extraordinară, tulburătoare, ameţitoare pentru organul senzitiv uman, dezvoltat pentru peisaj şi

soare, ca şi când lumea ar fi fost răsturnată. Dar lumina era strânsă, dispersată de la un reflector la altul, astfel încât căldura dătătoare de viaţă era risipită peste colonie. Sool păşi înainte, pe suprafaţa strălucitoare.

— Nu te teme, îi spuse el lui Pala. Este fierbinte, dar nu aşa tare aici la margine; adevărata căldură este spre centrul Oazei. Dar chiar şi aceea nu este decât o fracţiune din capacitatea stelei, bineînţeles. Sfera acaparează restul.

Îşi întinse braţele şi zâmbi. Era ca şi cum ar fi plutit în lumină şi arunca o umbră în sus, în aerul înceţoşat.

— Uită-te în jos.

Ea văzu un ocean mare, tulburător, aproape prea strălucitor ca să-l poată privi direct, unde vacuole enorme ieşeau la suprafaţă şi plesneau. Era vorba de fotosfera unei stele, aflată chiar la o mie de kilometri sub ea.

— Stelele le dau viaţă oamenilor, spuse Sool. Suntem copiii lor. Poate că acesta este modul cel mai pur de a trăi, să stai aproape de steaua-mamă, să foloseşti toată energia sa…

— Destul de convingător, murmură Dano în urechea lui Pala. Dar te încearcă. Nu-l lăsa să te păcălească.

Pala se simţea extraordinar de emoţionată.

— Dar, Dano – aici sunt oameni care trăiesc, respiră, cultivă până şi holde, la o mie de kilometri deasupra! Se poate, oare, ca adevăratul scop al sferei să fie cel de a terraforma o stea?

— Tu ai fost întotdeauna o romantică, Misionarule, spuse Dano sfidător. Ce prostie. Ţine-te de treabă. De exemplu, ai observat că fata a dispărut?

Când se uită în jur, îşi dădu seama că era adevărat; Bicansa dispăruse.

— Am făcut nişte teste. Ştii ce este toată treaba asta? Material de construcţie Xeelee. Acest om bătrân drăguţ şi animalele sale de la fermă şi nepoţii locuiesc pe un artefact Xeelee. Şi este gros doar de zece centimetri…

— Nu înţeleg, recunoscu ea.

— Trebuie să mergi după ea, spuse Dano. Bicansa. Du-te la „comunitatea din nord”, oriunde s-ar afla. Am o

presimţire că doar acolo vom putea afla adevărul despre acest loc. Asta este doar un camuflaj.

Sool încerca încă să-i atragă atenţia. Ea văzu că faţa lui era luminată de lumina aurie, amintindu-i de portretul din casa sa.

— Vezi cât de minunat este? Locuim pe o platformă, suspendată peste un ocean de lumină şi toată arta noastră, toată poezia este formată de experienţa trăită cu această lumină generoasă. Cum poţi măcar să te gândeşti să ştergi asta din spectrul experienţei umane?

— Cultura voastră va fi păstrată, spuse ea cu speranţă, vrând să-l liniştească. Pe Pământ avem muzee.

— Muzee? spuse Sool, râzând dezgustat, şi se plimbă jur împrejurul izvoarelor de lumină.

Pala fu de acord să plece pe urmele fetei misterioase, Bicansa. Dar decise, sub impulsul momentului, că îi ajungea faptul că stătea departe de lumea pe care venise să o evalueze.

— Bicansa este în regulă. Nu putem să năvălim pur şi simplu din cer. Nu ştim de ce anume ne descotorosim, dacă nu acordăm timp pentru analiză.

— Dar nu avem timp, spuse Dano plictisit. Frontul Expansiunii întâlneşte *zilnic* mii de noi sisteme solare. De ce crezi că te afli aici de una singură?

— Singură cu tine, conştiinţa mea Virtuală.

— Nu fi obraznică.

— Ei bine, fie că-ţi place sau nu, sunt aici şi eu sunt cea care ia deciziile.

Şi a decis că nu va utiliza flitter-ul. O va urmări pe Bicansa cu acelaşi mijloc de transport utilizat de localnică – maşina, pe drumul gol, care se întindea pe sfera stelei.

— Eşti o proastă, se repezi Dano. Nici măcar nu ştim la ce distanţă în nord se află comunitatea ei.

Bineînţeles că Dano avea dreptate. Pala rămase uimită de cât de puţine erau informaţiile cercetaşilor despre lumea de pe această stea. Erau oaze de lumină răspândite pe toată sfera de la un pol la altul, dar dincolo de ecuator, efectele compensatoare ale forţei centrifuge se diminuau

şi, în graba lor, cercetaşii socotiseră că nicio comunitate umană nu se stabilise mai departe de zona ecuatorială cu gravitaţie normală.

Urma, aşadar, să se îndrepte spre un ţinut necunoscut. Gândul o făcu să simtă un freamăt de emoţie. Dar Dano o cunoştea prea bine şi îi atrase atenţia că se îndepărtase de la scopul iniţial.

De asemenea, insistase să nu folosească o maşină a vreunui localnic, cum plănuise, ci un model al Coaliţiei, din feribotul marinei. Îi mai spuse că era nevoită să poarte costumul de piele cu armură dură şi greoaie pe tot parcursul călătoriei. Ea se dădu bătută la toate aceste propuneri, în silă.

Trecură vreo două zile până ce terminară pregătirile, zile pe care ea le petrecuse de una singură în flitter, de teamă nu fie ademenită de confortul pastoral al locului. Dar, în cele din urmă, pregătirile luară sfârşit, şi Pala îşi ocupă locul în maşină.

Drumul era o pistă din metal de cometă, construit de ingineri umani de la o margine la cealaltă a sferei stelei. De o parte şi de alta se aflau împrăştiate dealuri mici de gheaţă, scăldate în culoare purpurie de lumina stelară. Erau resturi ale cometelor prăbuşite pe solul neclintit al sferei. Chiar şi acum, când se uita atent afară prin parbrizul gros al maşinii, încă se cutremura la vederea drumului ce ducea spre nicăieri.

Porni la drum.

Suprafaţa drumului era netedă şi tracţiunea uşoară. Pata verde-albăstrui a cupolei coloniei rămânea în urmă. Sfera stelei era uriaşă, ca o câmpie pur şi simplu infinită. Pala nu putea să zărească colonia trecând de orizont. Dar rămase o linie, o fâşie de lumină, înainte de a se pierde în întunericul din ce în ce mai dens.

După ce Pala setă pilotul automat, maşina atinse viteze uimitoare, ajungând la mai mult de o mie de kilometri pe oră. Maşina, de înălţime joasă, puternică, cu cauciucuri universale, era piesa de rezistenţă a inginerilor Coaliţiei şi putea să se menţină pe poziţie la nesfârşit. Nu existau

borne de hotar în afară de resturile de gheaţă, drumul drept ca o săgeată se întindea în întunericul beznă şi, în ciuda vitezei ameţitoare, Pala simţea că nu se mişcă deloc.

Iar undeva, în întunericul atotcuprinzător, o altă maşină gonea.

* * *

— Material de construcţie Xeelee, şopti Dano. Cum nu am mai întâlnit până acum. Nu-l poţi tăia, îndoi sau zdrobi.

— Poţi observa asta aici; chiar dacă am putea construi o sferă în jurul unei stele şi am regla-o să se învârtă, s-ar urni cu greu la ecuator şi s-ar sfâşia în bucăţi. Dar *această* scoarţă este perfect sferică, în ciuda solicitărilor enorme, la limitele măsurătorilor noastre.

— Unii cred că acest material de construcţie nici măcar nu aparţine acestui univers. Dar poate fi modelat de tehnologia proprie Xeelee, controlată de mecanisme pe care noi le numim *flori*, care le pornesc sau opresc.

— Pur şi simplu nu poate să apară din senin.

— Bineînţeles că nu. Până şi Xeelee se supun legilor fizicii. Materialul de construcţie este fabricat prin transformarea directă a energiei radiante în materie, metodă sută la sută eficientă. Stelele ard prin foc; o stea ca aceasta, asemenea Soarelui, transformă probabil vreo şase sute de milioane de tone de substanţă proprie în energie la fiecare secundă…

— Aşadar, dacă sfera este groasă de zece centimetri şi dacă a fost creată în întregime prin conversia radiaţiei stelei…

Solicită un ecran Virtual şi făcu câteva calcule rapide.

— Este, poate, veche de cinci mii de ani, murmură Dano. Bineînţeles, toate aceste lucruri se bazează pe multe presupuneri. Şi dată fiind cantitatea de reziduuri cometare colectate de sferă, acea vârstă pare prea mică – doar dacă cometele nu au fost *programate* să cadă aici…

Ea dormi, mâncă, îşi îndeplini toate funcţiile biologice în costum. Costumul era proiectat pentru o ocupare de lungă durată, dar nu era chiar confortabil: niciun costum spaţial

proiectat vreodată nu-ţi permite să te scarpini cum trebuie. Cu toate acestea, rezista.

După zece zile, pe măsură ce competiţia dintre gravitaţia stelei şi mişcarea ei de rotaţie s-a reglat, Pala simţi apariţia gravitaţiei efective. Poziţia verticală locală se înclină. Era ca şi cum maşina ar fi urcat o pantă nesfârşită, enormă. Dano insistă ca ea să aibă mai multă grijă cu mişcarea prin cabină şi să petreacă mai mult timp stând întinsă ca să evite, astfel, solicitarea oaselor.

Şi Dano însuşi, un Virtual mulţumit de sine, stătea zilnic, confortabil într-un scaun.

— De ce? întrebă ea. De ce ar crea Xeelee această sferă atât de găurită? Care e folosul?

— Poate a fost un accident industrial, spuse el indiferent. Există o legendă de dinainte de Stârpirea Qax şi înainte de cea de-A Doua Expansiune. Se spune că un călător uman a scăpat cu viaţă în urma unei explozii stelare, aciuindu-se după o bucată de material de construcţie. Materialul a supt ca un burete lumina, înţelegi, şi s-a umflat spectaculos… Acea bucată buclucaşă s-ar fi putut mări şi mări, încercuind cu uşurinţă o stea ca aceasta. Este probabil doar un mit romantic. De asemenea poate fi şi un fel de demonstrant ştiinţific.

— Bănuiesc că nu vom şti niciodată, spuse ea. Şi de ce oazele de lumină? De ce să nu facă sfera cu totul şi cu totul eficientă, complet neagră?

— Păi, poate este ca un borcan de miere, ca să ne atragă, spuse el ridicând din umeri.

Ea nu văzuse niciodată o albină şi nici nu gustase miere, deci nu înţelegea referinţa.

— Sool avea dreptate că această sferă ar putea să adăpostească miliarde de oameni – trilioane chiar. Poate că Xeelee speră că ne vom aduna aici, în acest loc cu spaţiu pentru a ne hrăni aproape fără limită, să îmbătrânim şi să murim fără a realiza nimic, exact ca Sool, ca să nu le mai dăm bătăi de cap. Dar cred că asta e puţin probabil.

— De ce?

— Pentru că gravitaţia efectivă creşte de la ecuator. Aşa că sfera nu este o capcană, deoarece nu putem să populăm majoritatea suprafeţei sale. Oamenii de aici sunt cu siguranţă ignoranţi cu privire la adevăratul scop al sferei.

Vocea lui Virtuală era fără modulaţie şi Pala nu reuşi să-şi dea seama de starea lui sufletească.

Abia trecură de latitudinea cu gravitaţie cinci când zăriră maşina Bicansei. Era doar o pată mică pe display-ul cu amplificare mare, nefiind vizibilă cu ochiul liber, aflându-se la mii de kilometri în faţă, în peisajul neted. Era evident că nu puteau să o ajungă pe Bicansa fără a intra mai adânc în gravitaţia efectivă a sferei.

— Maşina ei este aproape la fel de bună ca a noastră, spuse Pala cu respiraţia întretăiată. Dar nu întru totul.

— Încearcă să nu vorbeşti, murmură Dano. Ştii, sunt soldaţi, bătrâni marinari, care au putut rezista gravitaţiei mărite mai multe zile la rând. Tu nu eşti unul din ei.

— Nu mă voi întoarce, mormăi Pala. Stătea întinsă, aşezată în costum, ţinută la orizontală de culcuşul ei, în ciuda poziţiei înclinate a cabinei. Dar chiar şi aşa presiunea la plămâni era imensă.

— Nu am spus să te întorci. Dar trebuie să accepţi că acest costum ştie cel mai bine…

Când au trecut de şase gravitaţii, costumul se umplu de un fluid dens, roşu intens ce-şi croia drum cu forţa prin urechile, ochii şi gura ei. Umplând-o, fluidul îi permitea să îndure presiunea imensă, nesfârşită a gravitaţiei. Era ca o inundare. Dano nu arătă milă.

— Mai eşti bucuroasă că nu ai luat flitter-ul? Mai crezi că este vorba de o aventură romantică? Ah, dar ăsta era esenţialul, nu-i aşa? Romantismul. Am văzut cum te uitai la Bicansa. Ţi-a adus aminte de mângâieri dulci, de nopţi palpitante în dormitoarele Academiei?

— Taci din gură, bolborosi ea.

— Nu ţi-ai dat seama că ea nu era decât o imagine Virtuală şi că acea imagine putea fi şi *editată*? Nici măcar nu ştii cum arată…

Fluidul avea gust de lapte. Chiar şi când senzaţia de înec trecu, ea nu reuşi să ignore prezenţa lui în stomac, plămâni şi gât; tot timpul simţea că era pe punctul de a voma. Dormi cât putu de mult, încercând să oprească durerea, presiunea de la creier, râsul batjocoritor al lui Dano.

Cu toate acestea, blocată în corpul ei, avu o groază de timp să se gândească la misterul acelei stele – şi cum putea fi elucidat. Călătoria continuă de-a curmezişul peisajului elementar, şi dimensiunea dezolantă, surprinzătoare a acelei lumi artificiale îşi făcu drum în sufletul ei.

Au călătorit patruzeci de zile, traversând un arc enorm al sferei stelei, întinzându-se de la ecuator spre pol, pe o distanţă de aproape un milion de kilometri. Deşi gravitaţia domina forţele centrifuge diminuate, verticala locală reveni la loc, câmpia începu să se niveleze şi, în cele din urmă, forţa gravitaţională efectivă ajunse de douăzeci de ori mai mare ca la ecuator.

Maşina opri la un popas. Pala insistă să-şi recapete vederea. În ciuda obiecţiilor lui Dano, setă costumul să o ridice la verticală, în mijlocul protestelor motoarelor exoscheletale. Pe măsură ce gravitaţia monstruoasă trăgea după sine fluidul în care Pala era cufundată, valuri de durere îi rupeau trupul în două. Dar avea văz.

În faţa maşinii era o altă oază de lumină, o altă lumină palǎ, o altă pulverizare de verde şters. Dar observă că nu erau copaci sau turnuri cu oglinzi; nimic nu urca peste suprafaţa sferei.

— Acesta este un grup de aşezări în jurul acestei latitudini, spuse Dano. Cercetaşii marini şi-au extins regiunea explorată, un pic cam întârziaţi... Interacţiunea gravitaţiei cu rotaţia sferei este interesantă. Rămăşiţele cometelor tind să se adune la ecuator, unde se iese din rotaţie, sau la poli, unde efectele rotaţiei sunt mai reduse şi gravitaţia le atrage. Dar există şi efecte Coriolis, lovituri laterale de la rotaţie. Între latitudini trebuie să existe stare atmosferică, o vreme moale care să poarte gheaţa cometară. Bineînţeles că rotaţia Pământului influenţează

vremea, circulaţia aerului, dar în acel caz gravitaţia planetei este întotdeauna dominantă. Nu am întâlnit niciodată o lume ca aceasta, cu o rotaţie atât de violentă – este ca şi când Pământul ar completa mişcarea de rotaţie în vreo două ore…

— Dano…

— Da. Îmi pare rău. Punctul meu slab, Pala, este tendinţa de a fi prea atras de misterele mentale – în timp ce tu eşti prea atrasă de oameni. Problema e că aceasta este regiunea cu adevărat locuibilă a sferei, aceasta şi polul sud, locul unde aerul şi apa există. Este un păcat că duce la turtire, gravitaţie inumană.

Bicansa apăru în aer. Stătea în cabina maşinii, imbatabilă, la fel de relaxată ca Dano. Pala simţi compătimire în ochii ei Virtuali. Dar ştia acum fără îndoială că nu aceea era adevărata înfăţişare a Bicansei.

— Ai venit după mine, spuse Bicansa.

— Am vrut să ştiu, spuse Pala. Vocea ei era înăbuşită, din cauza fluidului din gât. De ce ai venit la ecuator – de ce să te întâlneşti cu noi? Te-ai fi putut ascunde aici.

— Da, spuse Dano cu înverşunare. Cercetarea noastră neatentă v-a scăpat din vedere.

— Am vrut să ştim ce fel de ameninţare sunteţi pentru noi. A trebuit să vă întâlnesc faţă în faţă, să am şansă să îmi expun – făcu semn cu mâna – asta.

— Ştii că nu te putem lua în seamă, spuse Dano. Această sferă imensă este un artefact Xeelee. Trebuie să aflăm pentru ce este…

— Este simplu, spuse Pala. Găsise răspunsul, îşi spuse ea, în timpul lungii ei hibernări. Ne-am gândit prea mult, Dano. *Sfera este o armă.*

— Aha, spuse Dano, cu îndârjire. Bineînţeles. Şi întotdeauna am crezut că gândirea ta nu era suficient de ageră, Pala.

Bicansa privea uluită.

— Despre ce vorbiţi? De la Primii, care au aterizat aici, am crezut întotdeauna că această sferă dă viaţă, nu moarte.

Dano spuse:

— Nu ai fi gândit la fel de frumos dacă ai fi trăit pe o planetă în jurul acestei stele în timp ce sfera se topea – dacă oceanul tău ar îngheţa şi ar începe să ningă… Sfera este o maşină care ucide o stea – sau mai degrabă planetele sale, păstrând steaua pentru o utilizare viitoare. Mă îndoiesc că este ceva special la acest sistem, această stea.

Se uită la cer, Ochii săi metalici aruncând scântei.

— Este probabil un experiment de probă al unei noi tehnologii, o armă pentru războiul viitorului, spuse Dano. Şi ştim că Xeelee gândeşte pe termen lung.

— Ce gând monstruos spuse Bicansa. Deci întreaga mea cultură s-a dezvoltat pe învelişul unei arme. Dar chiar şi aşa este cultura mea. Şi nu o veţi distruge, nu-i aşa? Sau ne vei pune într-un muzeu, cum i-ai promis lui Sool?

Nu, se gândi Pala. Nu pot face asta.

— Nu neapărat, şopti Pala.

Se întoarseră amândoi spre ea.

— Ce vrei să spui, Misionarule? murmură Dano ameninţător.

Ea îşi închise ochii. Vroia cu adevărat să facă acest pas? Ar putea însemna sfârşitul carierei sale dacă greşea, dacă Dano nu o susţinea. Dar ea înţelese blândeţea culturii ecuatoriale a lui Sool şi acum experimentase pentru sine însăşi dimensiunea spaţială imensă a sferei – şi aici, mai ciudat, se afla această colonie polară îndepărtată. Acesta era un loc imens, gândi ea, imens şi în spaţiu şi în timp – dar totuşi oamenii se adaptaseră să trăiască. Era ca şi cum Xeelee şi oamenii ar învăţa să trăiască laolaltă. Ar fi greşit cu siguranţă dacă ar fi permis distrugerea acestei lumi unice, de dragul câştigurilor pe termen scurt.

Şi credea că are o metodă de a împiedica săvârşirea acestui lucru.

— Dacă aceasta este o armă, poate fi folosită într-o zi împotriva noastră. Aşadar trebuie să găsim o soluţie de neutralizare. Costumul vibra când se întoarse spre Bicansa. Poporul tău poate rămâne aici.

Puteţi să vă continuaţi vieţile aşa cum doriţi. Voi găsi metode de a convinge Comisia să accepte acest lucru.

Dar urmează şi răsplata.

— Înţeleg, spuse Bicansa cu îndârjire. Vrei ca noi să găsim *floarea* Xeelee.

— Da, şopti Pala. Să găsiţi butonul de decuplare.

Dano se uită la ea, furios.

— Nu ai autoritatea să iei asemenea decizii, spuse el. Chiar dacă este o situaţie neobişnuită. Aceştia sunt totuşi colonişti umani, şi tu eşti totuşi un Misionar. O asemenea *înţelegere* nu are precedent.

— Dar, şopti Pala, poporul Bicansei nu mai este uman. Sunteţi, Bicansa?

— Primii au fost puternici, spuse Bicansa cu ochii abătuţi. Aşa cum ei au făcut această lume-stea potrivită pentru noi, aşa ne-au făcut şi pe noi potriviţi pentru ea.

Dano se uită la amândouă, uimit. Apoi începu să râdă.

— Aha, aşa deci. O portiţă de scăpare! Dacă aceşti colonişti nu sunt umani întru totul, conform legii, poţi pasa cazul programului Asimilare, care oricum nu vor dori să aibă de-a face cu ei… Eşti ingenioasă, Pala! Bine! În regulă. Îţi voi susţine propunerea în faţa Comisiei. Fără nicio garanţie, însă…

— Mulţumesc, îi spuse Bicansa lui Pala. Întinse mâna Virtuală şi o trecu prin costumul lui Pala, spărgându-se în pixeli.

Dano avuse dreptate, gândi Pala, enervant de multă dreptate, ca de obicei. Observase ceva la ea, o atracţie faţă de această femeie din altă lume, de care nici ea nu-şi dăduse seama. Însă Bicansa nici măcar nu *exista* în forma percepută de Pala. Era oare atât de singuratică? Ei, bine, dacă aşa stăteau lucrurile, când va scăpa de acolo, va lua măsuri.

Şi urma să se gândească iar la alegerea carierei. Dano o avertizase întotdeauna în privinţa excesului ei de empatie. Se părea că nu era potrivită pentru îndatoririle unui Misionar – şi data viitoare s-ar putea să nu mai fie capabilă să găsească o portiţă de scăpare.

Cu o ultimă privire de regret, virtuala Bicansa se evaporă într-o lumină vagă.

Dano spuse vioi:

— Ce-i prea mult strică. Voi chema flitter-ul să te scoată de aici, înainte să mori sufocată…

Se întoarse şi pixelii săi tremurau în timp ce lucra.

Pala privea prin geamul maşinii la colonie, la maşinăriile pentru gravitaţie mare, întinse, cristalele prăfuite, turtite ale aerului luminos. Se întrebă câte colonii încă se mai întinseseră peste latitudinile cu gravitaţii diferite ale scoarţei stelare, câte alte adaptări de la forma standard fuseseră încercate – câţi oameni trăiau de fapt în acea lume artificială. Erau atât de multe lucruri de explorat acolo.

Uşa de la maşina Bicansei se deschise. O creatură coborî cu băgare de seamă. Într-un costum etanş de presiune, de culoare portocalie, corpul era bondoc, sprijinit de patru membre groase ca nişte trunchiuri de copaci. Chiar şi prin costum, Pala putu să sesizeze oasele imense ale şoldurilor şi umerilor şi articulaţiile masive de pe şira spinării. Îşi ridică capul şi se uită în maşină. Printr-un vizor gros, Pala putu să sesizeze o faţă – cu maxilare groase, turtită, dar totuşi o faţă umană. Creatura dădu din cap o dată. Apoi se întoarse şi, mişcându-se greoi, prudent, îşi croi drum către colonie şi oaza de lumină.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Lakes of Light” by Stephen Baxter.

Geropozi

Robert Onopa

Are specializări în filosofie şi engleză şi este profesor la University of Hawaii at Manoa, dar a predat şi în Noua Zeelandă. Scrie romane şi povestiri science fiction apărute în multe publicaţii de profil. În „Geropozi” avem de-a face cu o imagine amuzantă şi originală asupra bătrâneţii, într-un viitor destul de apropiat, de altfel.

————————————

Ca şi mine, cei doi tovarăşi ai mei mai în vârstă au supravieţuit soţiilor, dar eu eram nou în Arcadia. Cred că ştiţi ce fel de loc ar fi acesta, ceva între un sanatoriu şi o morgă: pereţi pastelaţi, împodobiţi cu poze ale unor dealuri unduitoare în rame antice de „calitate”, o sănătoasă mobilă de plastic, cu o podea din gresie ce, neapărat, necesită cât mai puţină îngrijire. În acea după-amiază, la holograma digitală din colţul camerei pline de soare, se difuza „Tânărul şi bătrânul”, o telenovelă la modă, ce îl avea în rol principal pe bătrânul Macaulay Culkin, ale cărui culori, deja trecute, erau spălate de strălucirea razelor de soare, în aşa fel încât acum părea transparent. Aerul era dantelat de mirosurile de antiseptic şi urină. Un zgomot distant şi conversaţiile indistincte ale bătrânilor îşi făceau simţite ecourile în aparatul de auzit, pe care îl purtam ca pe o şapcă de baseball.

Ieşisem din spital, după o perioadă lungă, în care, lăsând surzenia totală la o parte, o tulburare de mişcare, asemănătoare Parkinsonului, mă storcea de tot ce aveam mai bun. Eu şi Pinkie nu am avut copii.

După lunga carieră de medic psihiatru, se părea că mă mutasem în ultima mea casă.

— Plictisit? m-a întrebat Kaplan din scaunul său cu rotile.

— Glumeşti? Am fost agent la Hollywood. Plictisit? E atât de plictisitor aici, încât cred că e o boală în sine, nu crezi?

— Dovada este admisă de instanţă, a spus Judecătorul Ortiz de pe canapeaua pe care stătea, fluturând bastonul în dungi roşii şi albe. Punctul de la laserul de ghidare de pe el zbura prin cameră ca o muscă.

— Am avut medicamente care puteau să mă ajute să dorm, mi-am amintit eu din zilele în care încă îmi practicam meseria. Dar, bine, poate, într-adevăr, e o nouă boală asta. Întrebarea este care ar fi alternativa? Suntem handicapaţi şi, practic, incompetenţi. Legea nu ne dă voie să plecăm.

— Nu e întru totul adevărat, a spus Kaplan. Domnule Judecător, spune-i despre geropozi.

— Geropozi?

Judecătorul mi-a făcut semn să tac, în timp ce, din spate, se apropia un asistent ce împingea un căruţ care zdrăngănea a plastic şi sticlă. Ştiam deja că îl cheamă Dennis, avea părul de culoarea paiului şi un gât mai lat decât urechile sale. Mi-a dat nenorocitele pastile de dopamină într-o cupă mică de plastic şi a bătut uşor stylusul de fişa pe care o avea în mână.

— NU TE-AM VĂZUT ASEARĂ LA LUAU, DOCTORE! a ţipat Dennis, ca şi cum aparatul meu auditiv ar fi fost defect.

— Asta pentru că am trăit în Hawaii în timpul Războiului Australian, am bombănit, uitându-mă la mâna care îmi tremura, împrăştiind apa din pahar. O seară Luau aici ar fi chiar patetică. Ca Hawaii fără plajă.

— Exact, m-a susţinut Judecătorul Ortiz.

Kaplan şi-a învârtit scaunul său cu rotile, abia evitând fluierul piciorului lui Dennis.

— O noapte la casino, dar fără bani, s-a băgat şi el în discuţie. Sau un casting, dar fără canapea.

Dennis, care se enervase puţin, şi-a pus fişa pe cărucior.

— Se apropie Valentine Day, a spus el cu ingeniozitate. Să vedem. Asta ar însemna sex fără…

Kaplan s-a încordat şi l-a atins cu o mişcare rapidă înapoi a căruţului.

— Re… stricţii… a sâsâit Dennis când a putut să vorbească. O să vorbesc cu… sora Tucker… să… vă pună restricţii… pentru toţi la… sala de recreaţii.

Când, în sfârşit, eram singuri din nou, Kaplan s-a apropiat de judecător.

— În regulă. Spune-i despre geropozi. Doctorul a fost în spital.

— Bine, a spus Judecătorul. Decizia Curţii Supreme de luna trecută. Dosarul civil privind AARP. Ai dreptate; legea spune că nu putem părăsi instituţia ca indivizi – pericol pentru noi înşine, neputincioşi, toată porcăria asta. Dar Curtea a decis că orice grup de bătrâni infirmi, ale căror capacităţi fizice şi mentale combinate constituie atributele unei singure şi competente persoane, sunt, împreună în drept să acţioneze ca un individ, ca o singură fiinţă umană, aşa cum este definită aceasta din punct de vedere legal.

— Un geropod, a intervenit Kaplan. Liber ca o gaiţă albastră.

— Justiţie în termenii lui Kirkpatrick, a spus Ortiz, eu sunt orb, dar Kaplan poate vedea. El e într-un scaun cu rotile, dar tu te poţi deplasa. De fapt, tu eşti cel care ne va asigura mobilitatea.

— Eu?

— Am căutat demult pe cineva ca tine. Desigur eşti complet surd fără şepcuţa ta şi tremuri tot timpul…

— Parkinson…

— Deci şi tu ai nevoie de ajutor. Dar împreună, cred că avem cam toate piesele.

— Şi unde am merge, în cazul ăsta?

— Domnul Kaplan are o „misiune arzătoare”, mi-a spus Judecătorul, clătinând încet capul.

— Fiica mea, Monica, a început Kaplan să explice, are aproape cincizeci de ani. Acum cinci ani s-a măritat cu un client de-al meu, „Cizme” Bacci. Ăla din talk-showul de pe

Lună. Ţi-l aminteşti? Purta tot timpul nişte cizme argintii? Acum, pentru că am avut un atac, m-am internat într-un centru de recuperare şi nenorocitul m-a convins să trec casa din Brentwood pe numele lui. După ce am ieşit de la recuperare, în loc să mă ducă în casa mea, m-a pus într-un scaun cu rotile, m-a înghesuit în maşina sa sport şi m-a târât aici.

— E timpul pentru răzbunare, a spus Judecătorul Ortiz, împingându-se în baston în timp ce se ridica de pe canapea. Eşti de partea noastră?

Un sunet ascuţit de animal, ca un lătrat, a venit dintr-odată din direcţia holului. Mi-am reglat aparatul, simţindu-mă puţin slăbit. Tovarăşii mei nu mi-au făcut impresia că ar fi stabili, dar…

— Ăla e cumva un câine?

— Nu, e un terrier Yorkshire. Ziua terapiei cu ajutorul animalelor.

Mie îmi plac animalele, dar tocmai mi-am amintit cum, săptămâna trecută, un purceluş dolofan şi-a făcut nevoile pe podeaua din bibliotecă.

— Sunt alături de voi, domnilor. Hai s-o facem.

Aşa că, a doua zi, tremurând şi sprijinindu-mă de targă, aveam aerul proaspăt doar la câţiva metri distanţă. Dennis ne scana fişele în server încruntat, cu sora Tucker uitându-i-se peste umăr. Pentru că eram îmbrăcaţi în haine de stradă, cei doi parteneri ai mei în nişte costume vechi, iar eu într-o jachetă cu multe şnururi, am adunat în jurul nostru un mic grup de gură-cască. Era Agnes Dorchester cu spatele ei cocoşat şi cămaşa de noapte albastră, Ted Makelena, cu buzunarele de la halat pline de dulciuri, Marjorie Walters cu ridicolul ei trening.

Sora Tucker făcea grimase din spatele biroului înalt.

— Dar el ce caută aici? a întrebat ea, arătând spre targa pe care m-a pus Kaplan să o împing.

— El e cu noi. Tiger Montelban, a spus Judecătorul Ortiz. Chiar şi eu mi-l aminteam pe acest playboy al ecranului. A fost cel mai productiv client al lui Kaplan.

— Datele medicale sunt în ordine, dar el ce face în „podul” ăsta al vostru? E comatos de un an.

— El poate face pipi, iar eu nu, a intervenit Kaplan. Vrei să îmi vezi cateterul?

Tucker şi-a dat ochii peste cap. Ca şi mine, de altfel.

— Uite aici, cucoană, s-a enervat judecătorul, nu are a face că nu poate face nimic. Legea spune că puterile noastre adunate la un loc trebuie să fie replica unui adult normal.

Tucker a suspinat încurcată în spatele terminalului, care, în cele din urmă, a scos un bip.

— Administraţia spune că puteţi pleca, a spus ea cu surprindere. Ce nume? Ca şi o nouă entitate legală, trebuie să vă înscriem cu un nume.

— Story Musgrave, a răspuns Judecătorul. Musgrave a fost ideea mea. Ex-puşcaşul marin, chel, unul dintre primii astronauţi, a fost activ până în a noua decadă a vieţii sale, avea şase licenţe obţinute, inclusiv una în medicină şi, la 97 de ani, a făcut parte din echipajul care a mers pe Marte.

Uşile automate s-au deschis şi noi am făcut primul pas prin ele.

La început, a fost surprinzător de uşor să mergem. Nu prea eram rapizi, dar targa pe care o împingeam mi-a stabilizat tremuratul şi era şi un sprijin pentru Judecătorul Ortiz, care pipăia aerul cu bastonul său. Kaplan mergea în faţă, conducându-ne spre parcare. A fost destul de priceput să închirieze o camionetă, una mare, în spatele căreia şoferul ne-a ajutat să punem targa lui Tiger Montelban.

Am tras adânc aer în piept şi am simţit mirosul asfaltului încins, al ierbii verzi, udate de aspersoare. Am auzit zgomotul traficului din Wilshire şi, da!, păsări, atât de tare încât a trebuit sa dau volumul mai încet la şepcuţa mea. Lumina soarelui era minunată, cerul imens. Ştiam că Pinkie ar fi fost mândră de mine. Am tras uşa din spate şi am închis-o.

— Oare de ce îl luăm şi pe tipul ăsta cu noi? am întrebat eu.

— Kaplan a spus că îi era dator cu o ultimă plimbare, a bombănit Ortiz. Acum ajută-mă şi pe mine să intru.

La sugestia Judecătorului, Miguel, şoferul nostru, ne-a dus mai întâi spre Pacific, în Venice, apoi prin parc în Santa Monica şi de-a lungul plajei din Malibu. Ortiz şi-a scos capul pe fereastră ca un labrador, cu părul său subţire fâlfâind în vânt. Ce plăcere simţeai să treci pe lângă oceanul albastru, întinderile de nisip, să vezi fetele ce treceau pe plăcile lor magnetice plutitoare. Copaci! Câini! Oameni fără păr alb! La o trecere de pietoni, un copil în căruţ m-a făcut să îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit să văd copii. Când ne-am întors către oraş, am deschis geamul din partea mea şi am simţit un miros care mi-a adus aminte de altceva: mâncare mexicană!

Dar înainte de a putea să mâncăm, Kaplan a insistat să trecem pe la casa sa din Brentwood.

— Care este planul? am întrebat, dar nu pentru prima dată. Cu o noapte în urmă, Kaplan a sporovăit despre „degradarea anumitor bunuri”, dar nu a vrut să fie prea clar. L-am diagnosticat ca maniac, pe judecător ca suferind de arterioscleroză cerebrală, al cărei efect secundar este demenţa senilă. Cred că şi pe mine mă atinsese puţin boala asta.

— Primul pas, îl scuturăm puţin. Punctul de plecare, garajul, a spus Kaplan. Ştiţi maşina aia sport a lui? Are una dintre primele Lamborghini echipate cu combustibil celular. Ştiţi modelul ăla care arată ca o navetă?

Am tras aer printre dinţi.

— Deci, pur şi simplu, ne apucăm de vandalizat?

— Nu, nu, nu, nu. Ţine la maşina aia mai mult decât la Monica. E asigurarea lui financiară, înţelegi? Primele două neveste i-au luat toţi banii, şi maşina e singurul său bun de valoare. În afară de fiica mea. Dintr-un buzunar al scaunului său cu rotile, Kaplan a scos o cutiuţă mică, neagră.

— Încă am telecomanda de la garaj, a şoptit el.

— Şi?

Dintr-un alt buzunar, a scos un tub de spray, cu un capac de o culoare urâtă, ca a muştarului.

— Crezi că te poţi descurca, Doctore? a întrebat el cu veselie. Ideea e că eu deschid uşa, apoi tu… ei bine, tu… decorezi Lamborghiniul.

Am ridicat o mână ce tremura. Deci, până la urmă, e vorba despre vandalism. Primul meu impuls a fost să refuz categoric, dar apoi am tras adânc aer în piept… şi mi-am imaginat-o pe Pinkie râzând. Şi ce dacă ne prind? Poate putem să o rezolvăm repede, ca la un control al prostatei. Am putea avea, de fapt, o zi minunată.

— Şi apoi? am întrebat.

Kaplan a ezitat, în timp ce ochii îi trădau confuzia.

— Şi apoi, restul planului vine de la sine, a spus Ortiz vitejeşte. Încă stătea ieşit pe jumătate afară pe geamul său, cu un zâmbet îngheţat pe buze.

— O luăm încetul cu încetul.

La o distanţă de o stradă, casa lui Kaplan părea a fi un mic conac impresionant, construit în stil Tudor. Avea un portic cu un acoperiş triunghiular, două etaje, cu o aripă estică mare, o piscină reglabilă, cu o cabană în curtea laterală şi un garaj destul de mare cât să încapă patru maşini.

— E cineva acolo! s-a înecat Kaplan izbucnind.

Miguel a parcat lângă curbă, în timp ce eu vedeam un bărbat greoi ce se ridica din piscină. L-am văzut că s-a încălţat cu o pereche de şlapi argintii şi, cu surprindere, l-am recunoscut pe însuşi „Cizme” Bacci. Pusese multă greutate pe el de când s-a întors pe Pământ şi, după felul în care îşi scărpina burdihanul, nu cred că se aştepta prea curând la o întoarcere în studio. Şi-a dat pe spate părul negru, mişcare care a făcut să i se mişte scalpul neobişnuit de mult.

— Câţi ani are tipul ăsta?

— Şaizeci şi doi, a murmurat Kaplan. Ai crede că ar avea mai multă minte, nu-i aşa?

„Cizme” s-a aplecat spre prosopul şi ochelarii săi, a ridicat un manuscris, şi-a aruncat prosopul pe umeri şi s-a uitat spre stradă. A aruncat o privire ostilă camionetei noastre şi a intrat în casă.

Am putut să îl urmărim printr-o fereastră laterală, l-am văzut cum a intrat pe jumătate dezbrăcat într-o cameră mică, şi-a aşezat trupul umed într-un fotoliu din piele, şi-a ridicat picioarele…

— Biroul meu din lemn de tec, a spus Kaplan cu un glas nefericit.

Apoi, „Cizme” a îndreptat o telecomandă spre fereastră şi a închis draperiile.

Kaplan l-a pus pe Miguel să mute maşina mai departe, în spatele unui oleandru de un roz deschis.

El şi Ortiz au început să se certe. Sub pretextul unei probleme cu bateria, mi-am scos şepcuţa şi am meşterit la ea în timp ce ei discutau. Acesta e singurul lucru bun ce l-am primit odată cu surzenia mea: nu trebuie să ascult nimic din ce nu vreau să ascult. Cred că vă puteţi imagina ce a însemnat asta pentru slujba mea de psihiatru, către sfârşitul ei. Acum, deşi îmi pierdusem încrederea în Kaplan, încă eram bucuros că sunt departe de Arcadia. Piciorul meu jucăuş a început să bată un ritm pe podeaua camionetei.

După un timp, mi-am dat seama că Kaplan urla la mine.

— Pot să te aud acum, am spus eu, reglându-mi şapca.

Kaplan ne-a poruncit mie şi lui Ortiz să ieşim, după care ne-a urmat şi el, spunându-i lui Miguel să se întoarcă la casă. Misiunea lui era să sune şi să se asigure dacă Monica este sau nu acasă. Kaplan se gândea că, în cazul în care ea era acasă, ne-am putea strecura discret pe o uşă laterală şi am pune stăpânire pe camera de proiecţie, unde ne-am fi încuiat înăuntru. Planul mi s-a părut cusut cu aţă albă.

Se pare că, până la urmă, ea era la lucru, la agenţia William Morris din Studio City. Şi „Cizme” Bacci i-a spus clar lui Miguel că, dacă camioneta nu se va „evapora”, va chema Poliţia.

— Crezi că s-a prins? l-a întrebat Judecătorul pe Miguel în timp ce acesta pornea camioneta.

— I-am zis că suntem grădinari, ştiţi dumneavoastră, tăiem şi împrăştiem.

— Unde mergem acum? a întrebat Judecătorul.

— Arme, a intervenit Kaplan, pistoale cu electroşocuri, bombe artizanale.

— Dios, a mormăit Miguel printre dinţi.

— Eşti obsedat, Marv, am încercat să îi spun lui Kaplan cu o voce cât mai profesionistă. O să faci un nou atac. Cred că o să îţi prescriu un prânz.

— Bine, Miguel, a spus Kaplan cu dezamăgire. Mergem la Casa Escobar, pe strada Alvarado.

Noua „veche” parte mexicană a oraşului, pentru publicitatea făcută unicităţii sale etnice, arăta totuşi mult mai mult ca un mall din Beverly Hills. Jumătate dintre clădiri aveau structuri de culoarea nisipului, cu grinzi mari şi negre, arcade în stil misionar şi acoperiş din ţiglă roşie. În multe dintre arcade se deschideau nişte mini-mall-uri ascunse, deghizate în nişte prăvălii de piaţă. Miguel ne-a dus într-un spaţiu al unei parcări dezafectate, unde ne-am format din nou geropodul, cu mine, Ortiz şi Montelban în spatele căruţului cu rotile al lui Kaplan.

Ne-am mişcat prin mulţime, înspre Pescado Mojadi, ca un tanc imens în apă, am trecut pe lângă Selena World, pe lângă Hologames’R’Us, pe lângă Alberto’s Secret. Uitasem cât de domestică mi se părea această parte a oraşului, cu fântânile sale, cu iazurile de peştişori, „pădurile” de cactuşi şi ficuşi închiriaţi de familiile „bune”, cu blazoanele lor asemănătoare. Interioarele erau pline de plante agăţătoare şi de acei pereţi pe care curge o peliculă fină de apă, dar care acum păreau a fi mai mari decât mi-i puteam eu aminti. Serios, urăsc când, din greşeală, mă sprijin de un astfel de perete.

— Uau, l-am auzit ţipând pe Kaplan, senoritas la stânga.

M-am uitat în direcţia arătată de Kaplan. Trei femei mai în vârstă împingeau o masă îngustă cu ceea ce eu credeam că este mâncare.

— Despre ce e vorba? a întrebat Ortiz.

— Senoritas, a spus Kaplan. Puicuţe.

— Doamne, am exclamat eu. Şi ele împing o targă.

— Spune-mi cum arată, a cerut Ortiz.

— Arată la fel de bătrâne ca şi noi. Cu excepţia celei din faţă. Kaplan are dreptate, asta e o... puicuţă. Păr lung, albastru, costum din imitaţie de piele de leopard, o centură lată, neagră, tocuri mari, aurii. Picioare mortale. În spatele ei, de-a lungul tărgii, e o femeie care seamănă cu o... găină uriaşă. Sâni mari, fund mare. Dumnezeule. Are un baston cu dungi albe şi roşii şi cu sistem de ghidare cu laser.

— Vino la Papito, l-am auzit surprins pe Ortiz.

Cea mai slabă, din cealaltă parte, îmi aminteşte de Pinkie. Soţia mea decedată. Foloseşte unul dintre bastoanele alea electrice. Dar femeia din faţă trebuie să fie fiica uneia dintre ele.

— Mai repede, doctore, m-a grăbit Kaplan aplecându-se în faţă în scaunul său şi împingând mai tare. Hai să le ieşim în faţă la magazinul ăla.

— Un geropod numai din femei? s-a minunat Ortiz. Sunt absolut uimit.

— Ce gentleman, a replicat femeia oarbă, pipăind masa discret şi căutându-şi un burrito vegetarian cu o mână, în timp ce cu cealaltă se juca cu paiul fluorescent din paharul cu marguerita.

Ne instalasem în restaurantul Casa Escobar. Am avut ceva probleme cu tărgile, dar am reuşit să le parcăm chiar în faţă, într-o firidă liniştită, cu una dintre acele micuţe fântâni în care se spălau păsările. Spre marea mea uşurare, femeia care semăna cu Pinkie era o asistentă ieşită la pensie. Împreună, am verificat semnele vitale ale lui Montelban şi i-am pus o nouă perfuzie pacientului ei temporar, o femeie de 112 ani, al cărei păr era atât de alb, al cărei zâmbet era încă atât de liniştit, încât arăta ca un înger de porţelan.

Kaplan se instalase în separeul roşu, lângă femeia cu părul albastru. Numele ei era Bette. Era foarte machiată, dar nu strident. Era la fel de bătrână ca şi noi, am aflat cu surprindere. Plămânii săi artificiali îi dădeau o voce plăcută şi reuşise să îşi păstreze silueta sau, cel puţin, să o ascundă în costumul din imitaţie de piele de leopard. Puteai foarte

uşor să o confunzi cu o femeie care abia împlinise 50 de ani, dacă nu te uitai cu mare atenţie.

— Ai jucat cumva în filme, în holograme? a întrebat Kaplan.

— Am apărut o dată pe un poster, a răspuns ea.

— Dacă ai fi avut parte de o reprezentare bună… a speculat Kaplan, flatând-o cu uşurinţa unui profesionist experimentat.

Genele false ale lui Bette au clipit atât de des, încât mi s-a părut că simt o briză uşoară.

Aşa că am început să mâncăm, în timp ce conversaţia a continuat. Când am ajuns la tarta de fructe şi la cafea, restaurantul era aproape gol. Sub pretextul de a-şi încerca unul altuia bastoanele, Ortiz şi femeia oarbă au bâjbâit până într-un separeu, unde au avut şi desertul.

M-am dus din nou, împreună cu fosta asistentă, în firida de afară, să ne verificăm pacienţii. Numele ei era Barbara.

— Şi, cum îţi place bătrâneţea? am întrebat, reglându-mi şepcuţa.

— Azi îmi place. Dar sunt unele lucruri pe care îmi este greu să le fac.

Am dat din cap a încuviinţare.

— Cred totuşi că am avut ceva antrenament dinainte. La facultate, ne-au dat nişte ochelari care imitau efectele cataractei. Ne-au umplut urechile cu ceară, ne-au dat nişte mănuşi mari din cauciuc…

— Ca şi cum ai avea artrită…

— Ne puneau bezele în gură…

— Mmmm… paralizie în urma unui atac…

— … boabe de porumb în papuci, clame în jurul gâtului. Cele mai rele erau scutecele.

A început să râdă şi să se înroşească.

— Lasă-mă să ghicesc. Te-au pus să citeşti reţetele cu ochelarii ăia, să numeri pastilele cu mănuşile alea şi să încerci să mănânci cu bezele în gură.

— Exact.

— La şcoala de asistente ne-au pus să stăm o dimineaţă într-un pat de spital şi ne îmbuibau cu piure de mere la

fiecare jumătate de oră. Nu-i aşa că e minunat să fim aici, acum?

— Vrei să ne plimbăm pe Alvarado?

Cred că ne-a luat o veşnicie, dar nu mă mai simţisem aşa de bine cu o femeie de când Pinkie a murit. Am zăbovit în Casa DIY, admirând mobila şi grătarele. Lângă Burrito Locco, bastonul ei electric s-a dereglat de la un scuter magnetic plutitor. A început să se clatine, iar eu m-am grăbit să o prind de mână.

După ce şi-a recăpătat echilibrul, şi-a strecurat degetele calde în mâna mea şi ne-am întors, pe trotuar, ţinându-ne de mână.

— Ţi-aş da inima mea, a spus ea când ne-am apropiat de restaurant, dar mă tem că e din plastic şi are nevoie de o nouă baterie.

— Ca şi rinichiul meu, am început să râd. Dar ce ai zice dacă te-aş invita în oraş?

Când am ajuns la Casa Escobar, Kaplan ne-a anunţat că are un plan.

— Sper că mie nu îmi dai prea multe să fac. Sunt frânt, am spus eu.

— Nu neapărat, a continuat Kaplan. Bette o să se ocupe de tot.

Kaplan ne-a explicat că l-a trimis pe Miguel la magazinul de papetărie de alături să trimită prin fax nişte hârtii falsificate de la NASA. Ideea era să compunem o scrisoare, care ar fi fost trimisă de Story Musgrave Junior către „Cizme” Bacci – pentru că, după cum îşi amintea Kaplan, Junior fusese invitat la un show al lui „Cizme” realizat în cinstea tatălui său, cu câţiva ani în urmă. Scrisoarea ar fi descris-o pe Bette ca o talentată actriţă, care ar fi avut nevoie în cariera sa de ajutorul lui Bacci şi al legăturilor sale.

— Să vedem, a murmurat Kaplan în timp ce lua notiţe, o să spunem că vrem ca Bacci să prezinte un spectacol despre vechii astronauţi. „Te rugăm să ai grijă de această caldă doamnă, cu toată atenţia ta.

Ştim cu toţii de puterea ta de a lansa pe scenă, de racheta aceea sănătoasă a ta…”

Bette urma să ia un taxi şi să se prezinte la uşa casei din Brentwood cu scrisoarea în mână. După ce a terminat de luat notiţe, Kaplan era convins de reuşita planului.

— O să lăsăm natura să îşi urmeze cursul.

— Care este, ăă, a fost cariera ta? Cu ce te-ai ocupat?

— A fost o dansatoare exotică, a chicotit Barbara.

— Trebuie să te foloseşti de ce ai, drăguţă, a spus Bette. Du-mă doar pe la Casa Charo în drum, să îmi iau o perucă blondă şi nişte ochelari de soare. Şi mai vreau şi o marguerita.

Kaplan radia de fericire.

— Cred că o să ajungă un star!

Toţi vroiam să mergem în Brentwood, să vedem cum decurg lucrurile, dar nu ştiam cum să facem cu tărgile.

— Am putea să fim arestaţi pentru hărţuire, a spus Judecătorul. Nu cred că ar fi bine să ajungă în închisoare.

Barbara a subliniat că pacienţii noştri erau în comă de câteva luni. Kaplan a spus că nu vedea nimic rău dacă am fi lăsat tărgile în firidă şi i-am fi dat ospătarului o sută de dolari să ne anunţe dacă s-ar fi produs vreo schimbare în starea lor.

Ospătarul, nu numai că a acceptat, dar am aflat că avea şi cursuri de prim ajutor. Deşi era puţin iresponsabil din partea noastră, eu şi Barbara am fost de acord. Kaplan a avut grijă să termine scrisoarea, după care Miguel a întors maşina şi ne-a ajutat pe toţi să intrăm în ea.

Chiar mă simţeam obosit. Cum stăteam în spatele camionetei, am aţipit puţin. M-am trezit cu soarele după-amiezii în faţă şi mi-am dat seama că ne-am oprit. Tovarăşii mei tăceau toţi. Când m-am uitat în josul străzii, am văzut o femeie blondă în faţa casei lui Bacci, îmbrăcată într-un costum din imitaţie de piele de leopard – femeia era, desigur, Bette – chiar în momentul în care primea o îmbrăţişare de la acesta şi era poftită înăuntru.

— Tot nu m-am prins, am recunoscut faţă de ceilalţi.

Din faţa camionetei, Kaplan a dat un telefon la Studio City, spunându-i Monicăi că „Cizme” a avut o criză şi nu se putea scula din pat şi că era nevoie neapărată de ea acasă.

Ce a întristat-o într-adevăr pe Monica, ne-a spus ea mai târziu, era faptul că „Cizme” nu a împăturit măcar pilota familiei (o amintire de familie, cu un desen ce imita mai multe inele colorate). Când a intrat, zăpăcită, şchiopătând pe un picior, pentru că îşi rupsese tocul în timp ce alerga speriată pe scări, el era în plin control al situaţiei, pe spate, rezemat de spătarul patului, gol puşcă, cu excepţia unui halat din mătase pe care i-l făcuse cadou Monica de Crăciun (a doua greşeală). Din spatele unui aparat de holo-înregistrare, îi dădea lui Bette câteva indicaţii pentru „audiţie” (greşeala trei). Holodiscul înregistrat până atunci, desigur, nu i-a lăsat mai mult loc de scăpare decât i-a lăsat lui Bin Laden caseta de dinainte de Războiul Australian. Ca un tribut nereuşit în cinstea virtuţii, Bette nici măcar nu a fost nevoită să îşi dea jos costumul ei, deşi trăsese draperiile şi micşorase lumina din încăpere. Monica a mărturisit că toată această întâmplare i-a confirmat bănuielile sale, care au crescut în ultimul timp, când soţul ei a arătat un interes vădit pentru anumite antrenoare de fitness, deşi în niciun caz nu arăta ca şi cum ar fi făcut prea mult antrenament şi, mai mult, obişnuia să se încuie în camera de proiecţii.

Din stradă, scena a părut destul de elegantă, ca să zic aşa. Monica a intrat în cameră, „Cizme” a ieşit, a ţopăit pe lângă piscină şi cabană, chinuindu-se să îşi tragă pantalonii. Aproape că şi-a pierdut controlul când l-a văzut pe Kaplan care deschidea uşa garajului.

Au existat anumite repercusiuni, desigur. Bacci a susţinut că a fost hărţuit, înşelat şi prins în capcană. Până la sfârşitul zilei a trebuit chiar să răspundem la o serie de întrebări la biroul Procurorului din L.A.

Bacci însuşi era acolo, cu ochii umflaţi, cizmele în picioare, cu o mânie aproape palpabilă. Îşi zgâriase serios Lamborghiniul argintiu în timp ce se grăbea să iasă din garaj.

— Ok, a început investigatorul, o procuroare anorexică, cine e Story Musgrave?

— Eu sunt, a răspuns Judecătorul.

— Eu sunt, a adăugat Kaplan, după care a arătat spre mine.

Eu am confirmat.

— Ai spus cumva Story Musgrave? Eu sunt ăla.

Procuroarea a oftat.

— Domnul Bacci susţine că, în cursul zilei de astăzi, 7 februarie, d-voastră, domnilor, în special domnul Kaplan şi Judecătorul Ortiz, aţi complotat pentru a-l înşela. Acum, domnule Kaplan, vreau să îmi spui exact unde ai fost între orele…

— Scuzaţi-mă, a intervenit el. Haideţi să vorbim pe şleau. Înregistrările medicale vor confirma faptul că eu am suferit un atac masiv, care m-a scos din circuit, şi înregistrările juridice vă vor arăta că mai mulţi specialişti, asiguraţi de domnul Bacci, m-au declarat incompetent cu nici şase luni în urmă. Orice mărturie aş da, nu are valoare în statul California.

— Mmm, se gândea procuroarea, în timp ce şi-a consultat softscreenul o lungă perioadă de timp. Apoi s-a întors către mine.

— Domnule Doctor, aţi auzit vreo conversaţie între domnul Kaplan şi Judecătorul Ortiz care ar putea sugera o asemenea conspiraţie?

Am clătinat din cap.

— V-aş ruga sa scrieţi întrebările, dacă doriţi.

După ce a făcut asta, am citit întrebarea, mi-am reglat puţin şepcuţa, după care am răspuns:

— Îmi pare rău pentru deranj, doamnă. Am fost instruit să fiu un bun ascultător, dar, vedeţi dumneavoastră, am devenit surd complet şi aparatul meu auditiv nu funcţionează tot timpul. Deci, nu cred că aş putea…

— Domnule Judecător, a continuat ea, uitându-se din nou la softscreenul din faţa sa şi sugându-şi buza de sus, aţi observat astăzi ceva în comportamentul doamnei Bette Waters care să vă dea bănuieli cu privire la legitimitatea

intenţiilor acesteia în ceea ce priveşte dorinţa ei de a căuta ajutor profesional la domnul Bacci?

Ortiz şi-a învârtit bastonul cu dungi roşii şi albe şi un punct roşu, strălucitor a zburat prin cameră. În cele din urmă, procuroarea l-a văzut.

— Justiţia e oarbă, a spus Ortiz, în timp ce îşi aşeza din nou bastonul pe podea. Putem pleca acum?

Ora petrecută în biroul procurorului nu a fost cel mai ciudat lucru care ni s-a întâmplat în acea după-amiază. Miguel, care ne-a spus că nu s-a distrat niciodată mai mult şi care a rămas şi acum şoferul nostru, ne-a dus la Casa Escobar să ne recuperăm pacienţii noştri de pe tărgi.

Le-am găsit acolo, dar fără pacienţi. Tiger Montelban şi bătrâna cu părul alb dispăruseră.

Ospătarul era zăpăcit. Ne-a spus că îi verificase la fiecare sfert de oră. Înainte de ora cinci întârziase puţin, pentru că a avut mai multă treabă la o masă. Când s-a uitat în firidă, tărgile erau la locul lor, dar în afara cearşafurilor, a pernelor şi a perfuziei nu a mai găsit nimic. Tot personalul restaurantului a verificat în împrejurimi. Mai mulţi trecători au spus că au văzut un cuplu de bătrâni, îmbrăcaţi în alb, ce păreau a fi îndrăgostiţi, dar aşa ceva era imposibil. Nu au fost nici semne de la sanatoriu, de la vreun spital, poliţie sau morgă. Până azi nu avem niciun indiciu care să ne sugereze ce s-a întâmplat, în afara faptului că s-au înregistrat pe cipul lui Montelban nişte cheltuieli făcute într-o staţiune din Cabo San Lucas. Cipul îl avea implantat la încheietura mâinii.

În această perioadă, stăm câte trei zile pe săptămână în Arcadia, pentru a ne primi tratamentele, dar restul timpului îl petrecem în casa din Brentwood, în fotolii din piele, uitându-ne la canalul de sport, închiriind filme vechi cu Barbara, Bette şi Ramona, la care ne uităm în camera de proiecţie, o adevărată „bijuterie”. Marv a transformat toate filmele bune din ultimii 150 de ani în format holo, toate, de la „Naşterea unei naţiuni” la toate cele zece episoade din Star Wars. Monica e un adevărat înger, bună şi grijulie şi o

adevărată profesionistă a cateringului, deşi ne dăm toate silinţele să ne purtăm singuri de grijă.

Împreună cu Barbara am început să facem mişcare în piscină, după care ne relaxăm în şezlongurile de lângă cabană. Din când în când, stând pe spate, liniştit şi cu inima împăcată (o a treia încercare cu celulele stem mi-a mai redus tremuratul), privesc în sus şi mă gândesc la ei, Tiger Montelban şi îngerul său. Uneori, îi văd în forma norilor ce trec pe cer, uşori şi liberi ca un voal, sau jos, albi ca lumina lunii pe un munte acoperit de zăpadă, alunecând spre ceruri împreună, braţ la braţ.

————————————

Traducere: Gabi Ioniţă

„Geropods” by Robert Onopa

Lună schimbătoare

Larry Niven

Este un maestru al genului hard SF, fiind considerat continuatorul cel mai important al lui Asimov şi Clarke. Cu romanul „Ringworld” (Lumea inelară – Ed. Teora) intră în cercul celor premiaţi cu Hugo şi Nebula pentru aceeaşi operă, pentru care a mai primit şi premiile Locus şi Ditmar. Este absolvent de Matematică şi locuieşte în Los Angeles, California. A mai câştigat încă trei premii Hugo pentru povestiri SF. Povestirea de faţă, premiată cu Hugo Award în 1972, ne convinge încă o dată că sfârşitul lumii nu e ceea ce pare şi mai poate fi amânat.

————————————

Mă uitam la ştiri când a avut loc modificarea Lunii, ca un pâlpâit în colţul ochiului. M-am întors spre fereastra de la balcon. Orice ar fi fost, era prea târziu să mai surprind ceva.

Luna era foarte luminoasă în acea seară.

După ce am văzut-o şi am zâmbit, m-am întors la loc. Moderatorul Johnny Carson tocmai îşi începea discursul.

Când primele reclame şi-au făcut apariţia pe ecran, m-am ridicat să încălzesc nişte cafea. Reclamele se derulau în serii de câte trei şi patru, până pe la miezul nopţii. Aveam timp suficient.

Luna mi-a atras iar atenţia, când m-am întors din bucătărie. Dacă mai înainte fusese strălucitoare acum era mai ceva ca înainte. Hipnotică. Am deschis uşa glisantă de sticlă şi am ieşit pe balcon.

Balconul nu era decât o terasă îngrădită cu loc suficient pentru ca un bărbat şi o femeie să stea în picioare şi un set portabil pentru grătar. În ultimele luni priveliştea fusese

spectaculoasă, mai ales la apusul soarelui. Compania de electricitate construia o clădire din sticlă pentru birouri. Deocamdată nu era decât un profil de oţel cu grinzi cu secţiuni deschise. Nu era decât o umbră întunecată pe fundalul unui apus roşiatic, un decor despuiat, suprarealist şi teribil de impresionant.

În acea seară...

Niciodată nu am mai văzut Luna atât de strălucitoare, nici măcar în deşert. *Atât de strălucitoare încât să vezi să şi citeşti*, mă gândii eu, dar imediat mi-am spus, *dar asta este o iluzie*. Luna nu era niciodată mai mare (am citit eu undeva) decât o monedă (cu diametru de aproximativ 2.50 cm) ţinută la distanţă de aproximativ 270 de cm. Nu putea să fie atât de strălucitoare încât să vezi să citeşti.

Era doar pe trei sferturi plină!

Însă, strălucind sus, deasupra autostrăzii San Diego spre vest, Luna părea să umbrească până şi farurile maşinilor care circulau în ambele direcţii. Am închis ochii din cauza luminii, gândindu-mă la oamenii care au păşit pe Lună şi au lăsat urme pronunţate de paşi. Mai demult mi s-a permis, cu ocazia unui articol pe care trebuia să-l scriu, să văd o piatră selenară perfect uscată şi să o ţin în mână...

Am auzit iar emisiunea începând aşa că am intrat în cameră. Însă, privind iar peste umăr, am văzut Luna devenind şi mai strălucitoare – ca şi cum ar fi ieşit de după un pâlc de nori.

Acum lumina ei era înnebunitoare, mistuitoare pentru ochi.

* * *

Telefonul sună de cinci ori înainte ca ea să răspundă.

— Bună, am spus eu. Ascultă.

— Bună, spuse Leslie, buimacă de somn şi cu o voce plângăreaţă.

La naiba. Speram că se uita la televizor, ca şi mine.

— Înainte să ţipi şi să strigi, vreau să ştii că te-am sunat cu un motiv anume, i-am spus eu. Eşti în pat, nu-i aşa? Scoală-te – Poţi să te scoli?

— Cât e ceasul?

— Doisprezece şi un sfert.

— Oh, Doamne.

— Ieşi în balcon şi uită-te.

— Bine.

Se auzi receptorul pus deoparte. Am aşteptat. Balconul lui Leslie dădea spre nord şi spre vest, ca şi al meu, însă se afla cu zece etaje mai sus, cu vedere mult mai bună.

De la mine se vedea Luna arzând ca un reflector texturat.

— Stan? Eşti?

— Da. Ce părere ai?

— E splendidă. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce anume ar putea să facă Luna să strălucească într-o asemenea măsură?

— Habar n-am, dar nu-i aşa că e minunată?

— Tu eşti localnic.

Leslie se mutase aici abia cu un an în urmă.

— Ascultă, *niciodată* nu am mai văzut aşa ceva. Însă există o legendă veche, spusei eu. Odată la o sută de ani, smogul din Los Angeles se ridică timp de o noapte, lăsând aerul curat ca spaţiul interstelar. În felul acesta divinităţile pot vedea dacă Los Angeles se află tot acolo. Dacă se află în acelaşi loc, ele coboară ceaţa la loc, ca să nu-l mai zărească.

— Odată ştiam şi eu lucruri din astea. În fine, ascultă, mă bucur că m-ai trezit ca să văd, dar trebuie să merg la serviciu mâine.

— Biata de tine.

— Asta-i viaţa. Noapte bună.

— Noapte bună.

După asta, am stat învăluit în întuneric, gândindu-mă pe cine altcineva să sun. Dacă suni o fată în miez de noapte şi o inviţi să privească Luna... poate va crede că e romantic sau din contră, se poate înfuria, însă nu-şi va da seama că ai mai sunat pe încă şase.

Aşa că m-am gândit la câteva nume. Însă acele fete, la al căror nume mă gândisem, plecaseră toate pe rând în

ultimul an, după ce am început să-mi petrec tot mai mult timp cu Leslie. Nimeni n-ar putea să le învinovăţească. Aşa că acum Joan era în Texas şi Hildy se măritase, şi dacă o sunam pe Louise dădeam probabil şi peste Gordie. Dar englezoaica? Însă nu puteam să-mi amintesc nici numele, nici prenumele ei.

Mai mult decât atât, toate cunoştinţele mele aveau diferite orare de activitate. Şi eu munceam pentru a mă întreţine, însă, ca scriitor freelancer, puteam să-mi aleg orele de lucru. Oricărei persoane sunate în seara aceea, îi ruinam dimineaţa. Oh, în fine…

Spectacolul lui Johnny Carson era un vârtej de griuri şi spectacol de lumini, când m-am întors în sufragerie. Am închis televizorul şi m-am întors pe balcon.

Luna era mai luminoasă decât fluxul farurilor de pe autostradă, mai strălucitoare decât Westwood Village la dreapta. Munţii Santa Monica aveau o strălucire magică de mărgăritar. Nu erau stele deloc prin preajma Lunii. Stelele nu puteau să supravieţuiască unei lumini atât de orbitoare.

Pentru a mă întreţine scriam articole de ştiinţă şi sfaturi utile. Ar trebui să pot să-mi dau seama ce anume provocase modificarea Lunii. Este oare posibil ca Luna să devină deodată mai mare? Să se umfle ca un balon? Nu.

Poate mai apropiată. O Lună căzătoare?

Curenţi! Valuri înalte de aproximativ cincisprezece metri… şi cutremure! Falia San Andreas spintecată ca Marele Canion! Să sar în maşină, să mă îndrept spre dealuri… nu, deja era prea târziu…

Prostii. Luna era mai strălucitoare, nu mai mare. Puteam să observ acest lucru. Şi ce anume putea să facă Luna să ne orbească în halul ăsta?

Am clipit din ochi şi imaginea Lunii mi-a rămas imprimată pe retină. *Într-atât* era de strălucitoare.

Un milion de oameni privesc probabil Luna chiar în acest moment şi îşi pun aceleaşi întrebări ca şi mine. Un articol pe acest subiect s-ar vinde foarte bine… dacă aş reuşi să-l scriu înaintea altcuiva…

Trebuie să existe o explicaţie simplă şi evidentă.

Ei bine, cum se poate ca Luna să fi devenit mai strălucitoare? Lumina Lunii reflectă lumina primită de la Soare. Se poate ca Soarele să fi devenit mai luminos? Trebuia să se întâmple după apus şi sigur s-ar fi observat asta…

Nu-mi plăcea ideea.

Mai mult de-atât, jumătate de Pământ era reflectat de lumina Soarelui. O mie de corespondenţi de la *Life*, *Time*, *Newsweek* şi *Associated Press* ar suna din Europa, Asia, Africa… asta în cazul în care nu stau ascunşi prin subsoluri. Sau sunt deja morţi. Sau fără voce, deoarece Soarele acoperă toate sistemele statice, radio, de telefonie şi televiziune… Televiziunea. Oh, Doamne.

Abia atunci începuse să mi se facă frică.

În regulă, s-o luăm de la capăt. Luna devenise foarte strălucitoare. Lumina Lunii, aşadar, lumina Lunii reflectă lumina primită de la Soare; orice idiot ştia asta. Atunci… ceva se întâmplase cu Soarele.

II

— Alo?

— Salut. Eu sunt, am spus c-un nod în gât. Panică! Ce urma să-i *spun*?

— Privesc Luna, spuse ea ca prin vis. Este superbă. Am încercat să folosesc telescopul, însă nu am reuşit să văd nimic; lumina e prea puternică. Luminează întregul oraş. Dealurile sunt toate argintii.

Da, uitasem că avea un telescop pe balcon.

— Nici nu am mai încercat să mă culc la loc, spuse ea. E prea multă lumină.

Gâtul meu îşi revenise.

— Ascultă, Leslie, draga mea, am început să mă gândesc la felul cum te-am trezit din somn şi cum probabil nu ai mai putut dormi după aceea şi la toată lumina aceasta. Aşa că ce-ar fi să ieşim la o gustare de miez de noapte?

— Ai înnebunit?

— Nu, vorbesc serios. Chiar vreau asta. Asta nu e o noapte pentru somn. Poate nu vom mai avea niciodată ocazia să trăim o asemenea noapte. Dă-o naibii de dietă. Hai să sărbătorim. Îngheţată asortată şi cafea irlandeză.

— Asta e altceva. Să mă îmbrac, atunci.

— Vin şi eu imediat.

* * *

Leslie locuia la etajul al paisprezecelea al Clădirii C din Barrington Plaza. Am ciocănit la uşă şi am aşteptat.

În timp ce aşteptam m-am gândit fără să vreau: De ce Leslie?

Trebuie să existe şi alte moduri de a-mi petrece ultima mea noapte pe Pământ decât cu o anumită fată. Aş fi putut alege o altă fată, sau chiar mai multe fete nu chiar atât de speciale, numai că astea nu mi s-ar potrivi chiar bine, nu-i aşa? Sau l-aş fi putut chema pe fratele meu sau pe oricare dintre părinţi…

Însă fratele meu Mike ar fi vrut să audă un motiv serios înainte să-l scot din pat la miezul nopţii.

— Mike, ascultă, Luna e aşa superbă…

Nici vorbă de aşa ceva. Oricare dintre părinţi ar reacţiona asemănător. În fine, aveam un motiv serios, dar m-ar fi luat ei în serios?

Şi dacă da, ce? Aş fi provocat un fel de deşteptare. Lasă-i să doarmă. Aveam nevoie de cineva care să-mi fie alături la… petrecerea mea de adio fără a pune întrebări inoportune.

Şi acea persoană era Leslie. Am bătut iar în uşă.

Ea întredeschise uşa. Era în lenjerie de corp. O bustieră rigidă şi diformă îmi atinse spatele când am luat-o pe Leslie în braţe.

— Tocmai mă pregăteam să o iau pe mine.

— Înseamnă că am venit exact la timp. I-am luat bustiera din mână şi am aruncat-o. M-am aplecat ca să-i cuprind talia cu braţele, m-am ridicat iar cu greu şi am dus-o spre dormitor în timp ce picioarele ei mi se legănau în jurul gleznelor.

Pielea îi era rece. Cred că fusese pe afară.

— Aşa deci! spuse ea. Crezi că poţi concura cu o îngheţată asortată, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Mândria mi-o cere.

Respiram cu greutate amândoi. O singură dată am încercat să o ridic ghemotoc în braţe, cum arată prin filme. Aproape că mi-am rupt spatele. Leslie era o fată voinică, de aceeaşi înălţime cu mine şi cu şolduri cam pline.

Ne-am rostogolit pe pat, unul lângă altul. M-am apropiat de ea din amândouă părţile ca s-o scarpin pe spate, ştiind că în acest fel nu va mai opune rezistenţă, ah, ha ha ha ha ha. Scotea sunete de plăcere în timp ce-mi spunea unde să o scarpin. Mi-a suflecat tricoul până în jurul umerilor şi a început să mă scarpine şi ea.

Ne-am smuls amândoi hainele unul altuia, la întâmplare, aruncându-le pe marginea patului. Pielea ei era caldă acum, aproape fierbinte…

Uite, *de asta* nu aş fi putut să aleg pe alta. Ar fi trebuit să o învăţ cum să scarpine. Şi acum chiar nu era momentul potrivit.

Nopţi de-a rândul am avut o tendinţă neastâmpărată de a grăbi actul contopirii. În seara asta săvârşeam un ritual, un ritual de trecere. Am încercat s-o fac mai lent, să ţină mai mult. Am încercat să-i produc mai multă plăcere lui Leslie. Chiar s-a meritat din plin. Am uitat de Lună şi de viitor în momentul în care Leslie şi-a lipit călcâiele de scobitura genunchilor mei şi am început să ne mişcăm în ritmul străvechi.

Însă ideea care mi-a apărut la apogeu a fost intensă şi înspăimântătoare. Ne aflam într-un cerc de foc albăstriu încins ce se închidea ca un laţ. Când am gemut de groază şi emoţie, ea a crezut probabil că-mi exprimam doar plăcerea.

Am zăcut unul lângă altul, vlăguiţi, toropiţi, strângându-ne în braţe. M-am gândit să merg la mine şi să dorm, să nu-mi ţin promisiunea, să dorm şi s-o las pe Leslie să doarmă… însă, m-am trezit şoptindu-i la ureche:

— Îngheţată asortată.

Ea zâmbi, se mişcă şi se rostogoli din pat imediat.

Nu am vrut să o las să poarte bustieră.

— E trecut de miezul nopţii. Nu se va lega nimeni de tine, pentru că voi avea eu grijă de acel derbedeu, da? Aşa că de ce să nu te simţi confortabil?

Ea râse şi se dădu bătută. Ne-am îmbrăţişat o dată, cu pasiune, în lift. Era mult mai bine fără bustieră.

III

Chelneriţa cu păr cărunt de la tejghea era veselă şi emoţionată. Ochii îi străluceau. Ne-a vorbit ca şi când ne-ar fi divulgat un secret.

— Aţi observat strălucirea Lunii?

Localul Ship era foarte aglomerat, la acea oră din noapte fiind şi foarte aproape de Universitatea UCLA din Los Angeles. Jumătate din clienţi erau studenţi de la universitate. În seara aceea discutau în şoaptă, întorcându-se să se uite afară, prin pereţii din sticlă ai restaurantului cu program non-stop. Luna era joasă în partea de vest, suficient de joasă încât să facă întrecere cu luminile străzii.

— Am observat, am spus eu. Şi sărbătorim. Am dori două îngheţate asortate.

După ce a plecat, am strecurat o bancnotă de zece dolari sub şervetul de hârtie. Nu că i-ar cheltui vreodată, dar măcar va avea plăcerea de a-i găsi. Nici eu nu i-aş cheltui.

Mă simţeam degajat şi nepăsător. O mulţime din probleme păreau parcă rezolvate de la sine.

Cine ar fi zis că pacea se va coborî peste Vietnam şi Cambodgia într-o singură noapte?

Situaţia aceea a început acolo, în California, în jur de ora unsprezece şi jumătate. Asta însemna că soarele amiezii se afla chiar peste Marea Arabiei, cu doar câteva porţiuni din Asia, Europa, Africa şi Australia aflate direct sub razele solare.

Germania era deja reunită, Zidul sfărâmat sau înmuiat de undele de şoc. Israeliţii şi arabii aruncaseră armele. Apartheidul luase sfârşit în Africa.

Şi eu eram liber. Pentru mine nu existau consecinţe directe. În seara aceea puteam să-mi satisfac toate dorinţele mele ascunse, să jefuiesc, să omor, să înşel Fiscul, să arunc cu cărămizi în geam sau să-mi ard cărţile de credit. Aş putea să uit de articolul pentru joia următoare despre formarea metalului exploziv. În seara aceea puteam chiar să înlocuiesc pilulele lui Leslie cu bomboane cu scorţişoară. În seara aceea.

— Cred că voi fuma o ţigară.

Leslie se uită înciudată la mine.

— Am crezut că te-ai lăsat.

— Aminteşte-ţi. Am spus că, dacă voi avea nişte dorinţe mistuitoare, voi fuma. Şi acum nu puteam să suport gândul că nu voi mai fuma niciodată.

Ea râse.

— Dar au trecut luni de atunci!

— Şi ei pun în continuare reclame la ţigări în reviste!

— Este o conspiraţie. Bine, hai, fumează-ţi ţigara.

Am introdus câteva monede în automat, am ezitat înainte de a alege, şi am luat până la urmă un tutun slab. Nu vroiam neapărat să fumez. Dar unele evenimente cer şampanie şi altele ţigări. Era ca ultima ţigară savurată înaintea plutonului de execuţie…

Mi-am aprins una. *Pentru cancerul la plămâni.*

Era la fel de bună cum îmi aminteam; cu toate acestea avea un gust vag de stătut, ca de mucuri de ţigări vechi. A treia inhalare de fum în plămâni m-a lovit brusc. Privirea mi s-a înceţoşat şi totul a devenit foarte calm. Îmi simţeam inima în gât.

— Ce gust are?

— Ciudat. Mă simt ameţit, spusei eu.

Ameţit! Nu am mai auzit cuvântul acesta de vreo cincisprezece ani. În liceu fumam ca să obţinem acea stare de ameţeală, acea stare apropiată de beţie produsă de contractarea capilarelor la creier. Acea ameţeală nu s-a mai produs după primele dăţi, însă majoritatea dintre noi am continuat să fumăm…

Am stins-o. Chelneriţa ne-a adus îngheţatele.

Cald şi rece, dulce şi amar; nu prea există alt gust asemănător cu îngheţata asortată. Să mori fără a o gusta ar fi iar o ruşine strigătoare la cer. Dar cu Leslie era altceva, un simbol al traiului abundent. Era mai amuzant s-o privesc pe ea mâncând decât să mănânc eu însumi.

Mai mult de atât... Aş renunţa la ţigară ca să gust din îngheţată. Acum, în loc s-o savurez, mă gândeam la o cafea irlandeză.

Prea puţin timp.

Cupa lui Leslie era goală. Ea şopti cu mulţumire:

— Aahh! şi-şi lovi uşor pântecele.

Un client de la una din mesele mai mici începu să o ia razna.

L-am observat când a venit. Un tip uscăţiv, studios, cu favoriţi şi ochelari cu rame de metal care se întorcea tot timpul ca să privească Luna pe geam. Ca şi alţii de la alte mese, părea fascinat de acel fenomen natural, rar şi minunat.

Apoi înţelese şi el. Faţa i s-a schimbat, exprimând suspiciune, neîncredere şi apoi teroare, teroare şi neputinţă.

— Hai să mergem, i-am spus lui Leslie. Am pus câteva monede pe tejghea şi m-am ridicat.

— Nu vrei să ţi-o termini pe a ta?

— Nu. Avem alte lucruri de făcut. Ce-ai zice de o cafea irlandeză?

— Şi un cocteil Pink Lady pentru mine? Oh, ia te uită!

Ea se întoarse cu totul cu spatele.

Studentul se urcase pe o masă. Se legănă, îşi întinse braţele şi zbieră:

— Uitaţi-vă pe fereastră!

— Dă-te jos de acolo imediat! spuse o chelneriţă, înghiontindu-i vehement nădragii.

— A venit sfârşitul lumii! La capătul celălalt al mării, moartea şi focul iadului...

Dar noi eram deja ieşiţi pe uşă, râzând în timp ce alergam. Leslie spuse gâfâind:

— Posibil să fi ratat o revoltă... religioasă acolo!

Eu mă gândeam la cei zece dolari de sub şervet. Acum nu îi vor mai folosi nimănui. Înăuntru, un profet striga mesajul judecăţii de apoi tuturor celor prezenţi. Femeia cu păr cărunt şi ochi luminoşi va fi găsit banii zicându-şi că „Ştiau şi ei”.

* * *

Parcarea localului Red Barn era umbrită de clădirile care blocau pătrunderea luminii Lunii. Felinarele străzii şi lumina orbitoare a Lunii aveau cam aceeaşi strălucire. Noaptea părea doar un pic mai strălucitoare decât de obicei.

Nu înţelegeam de ce Leslie s-a oprit deodată în drum. Dar i-am urmărit privirea în sus spre o stea foarte strălucitoare, la sud de zenit.

— Frumoasă, am spus eu.

Ea s-a uitat la mine foarte ciudat.

Red Barn nu avea geamuri. Lumina artificială obscură, mult mai obscură decât lumina rece stranie de afară, se reflecta pe lemnul întunecat al încăperii şi pe clienţii veseli şi liniştiţi. Nimeni nu părea să realizeze că noaptea aceasta era altfel decât alte nopţi.

Clienţii puţini din acea noapte de marţi erau adunaţi în majoritate la piano bar. Un client avea microfonul. Interpreta un cântec aproape familiar cu o voce slabă, tremurătoare, în timp ce pianistul de culoare surâdea şi-i făcea un acompaniament sentimental.

Am comandat două cafele irlandeze şi un cocteil Pink Lady. La privirea întrebătoare a lui Leslie eu am zâmbit pur şi simplu misterios.

Red Barn părea atât de ordinar. Atât de relaxat; atât de senin. Ne ţineam mâinile peste masă. Eu zâmbeam şi mi-era frică să vorbesc. Dacă rupeam vraja, dacă spuneam lucruri nepotrivite…

Au venit băuturile. Am luat paharul cu cafea irlandeză de picior. Zahăr, whisky irlandez şi cafea neagră tare, cu frişcă groasă în vârf. A venit ca o porţie magică de vitalitate, neagră, fierbinte şi puternică.

Chelneriţa mi-a dat banii înapoi.

— Îl vezi pe bărbatul cu pulovăr, cel de la capătul pianului? Face cinste, spuse ea cu plăcere.

— A venit în urmă cu două ore şi i-a dat barmanului o bancnotă de o sută de dolari.

Deci de acolo venea toată fericirea. Băuturi gratis! M-am uitat atent întrebându-mă ce anume sărbătorea acel bărbat.

Avea un gât gros, umeri laţi, era îmbrăcat cu pulovăr şi haină sport şi stătea ghemuit ţinând strâns în mână un pahar mare. Pianistul i-a oferit microfonul şi el s-a întors cu faţa, gestul permiţându-mi să-i pot vedea bine chipul pătrat, rigid, beat, jalnic şi speriat. Era gata să înceapă să plângă de frică.

Aşa că mi-am dat seama imediat ce sărbătorea.

Leslie schimbă feţe-feţe.

— Nu prepară bine cocteilul Pink Lady.

Există doar un singur bar în toată lumea unde fac cocteilul Pink Lady aşa cum îi place lui Leslie, şi nu se află în Los Angeles. I-am pasat ei cealaltă cafea irlandeză, zâmbind larg, parcă vrând să-i spun „Ţi-am spus eu”. Spaima bărbatului beat era molipsitoare. Îmi zâmbi şi ea, ridică paharul şi spuse:

— În cinstea Lunii albastre.

Am ridicat şi eu paharul cu ea şi am băut, cu toate că nu acela era toastul pe care l-aş fi vrut.

Bărbatul în pulovăr s-a dat jos pe nesimţite de pe scăunelul de la bar şi s-a îndreptat cu grijă spre uşă, cu mers rar şi drept ca un vas oceanic care acostează în port. A deschis uşa larg şi s-a întors, ţinând-o deschisă, în aşa fel încât lumina albastră, albicioasă, stranie să-i contureze silueta mare, negricioasă.

Ticălosul. El aştepta ca cineva să-şi dea seama, să le strige şi celorlalţi adevărul. Foc şi osândă.

— Închide uşa! strigă cineva.

— E timpul să plecăm, am spus eu slab.

— De ce atâta grabă?

Grabă? El ar putea să *vorbească*! Dar nu puteam să bag mâna-n foc că…

Leslie şi-a pus mâna peste a mea.

— Ştiu. *Ştiu ce vrei să spui.* Dar nu putem să fugim de asta, nu-i aşa?

Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare. Ea ştia şi eu nu mi-am dat seama de asta?

Uşa s-a închis, lăsând Red Barn într-o culoare roşiatică de amurg. Bărbatul, care făcuse cinste cu băuturi, plecase.

— Oh, Doamne. Când ţi-ai dat seama?

— Înainte să vii la mine, spuse ea. Dar când am încercat să verific presupunerea, nu am reuşit.

— Să verifici?

— Am ieşit pe balcon şi am îndreptat telescopul spre Jupiter. Marte se află mai jos de orizont zilele astea. Dacă Soarele ar dispărea într-un cataclism cosmic, toate planetele ar trebui să fie luminate la fel ca Luna, nu-i aşa?

— Ai dreptate. La dracu'.

Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Dar Leslie era astrologul. Ştiam şi eu ceva astrofizică, dar nu într-atât încât să o găsesc pe Jupiter ca să-mi salveze viaţa.

— Însă Jupiter nu era mai luminoasă decât de obicei. Aşa că nu ştiam ce să mai cred.

— Dar atunci…

Am simţit speranţa renăscând ca un foc de paie. Apoi mi-am amintit.

— Acea stea, chiar de deasupra capului. Cea la care te-ai uitat lung.

— Jupiter.

— Luminoasă ca o reclamă. Atunci… asta dă totul peste cap.

— Vorbeşte mai încet.

De fapt eu vorbeam încet. Dar într-un moment de nebunie aş fi vrut să mă urc pe o masă în picioare şi să strig! *Foc şi moarte!*

— Cu ce drept erau ei ignoranţi?

Leslie mi-a strâns mâna. Impulsul trecu. Am spus înfiorat:

— Hai să plecăm de aici. Hai să-i lăsăm să creadă că vor veni zorile.

— Vor veni.

Leslie scoase un râs amar, ca un lătrat, pe care nu i-l mai auzisem până atunci. Ieşi afară în timp ce eu m-am întins să-mi iau portofelul– amintindu-mi totodată că oricum nu mai avea rost.

Săraca Leslie. Când a văzut planeta Jupiter s-a gândit că sfârşitul a fost amânat – asta până când, o oră şi jumătate mai târziu, i-a fost dat să vadă flacăra albă pâlpâind triumfătoare. O oră şi jumătate, timp pentru Soare să ajungă la Pământ de la Jupiter.

Când am ajuns la uşă am văzut-o pe Leslie mergând cu paşi repezi pe Westwood către Santa Monica. Am înjurat şi am fugit s-o ajung din urmă întrebându-mă dacă a luat-o cumva razna.

Apoi am observat umbrele de deasupra noastră. Pe toată partea opusă a bulevardului Santa Monica erau umbre ale Lunii – nişte linii orizontale negre şi alb-albastre.

Am ajuns-o la colţ.

Luna asfinţea.

O lună la apus arată întotdeauna extraordinar. În acea seară strălucea orbitor prin bucăţica de cer de deasupra autostrăzii, incredibil de luminoasă, aruncând foarte multe linii şi umbre. Chiar şi cornul întunecat al Lunii strălucea ca sideful.

Ceea ce îmi spunea tot ce voiam să ştiu despre ceea ce se întâmpla în partea luminată a Pământului.

Iar pe Lună…? Echipajul de pe Apollo 19 probabil a murit în primele minute de nova. Prinşi pe un câmp selenar, ascunzându-se probabil după o stâncă care se topeşte… Sau se aflau pe partea întunecată? Nu puteam să-mi mai amintesc. La dracu’, s-ar putea să trăiască mai mult decât toţi. Am simţit ură şi invidie.

Discul se schimba ciudat pe măsură ce apunea. O calotă, o farfurie zburătoare, o lentilă, o linie…

Gata, a dispărut.

A dispărut. În fine, asta a fost. Acum puteam să uităm de ea; acum puteam să ne plimbăm pe afară fără a avea

sentimentul constant că *ceva* nu era în regulă. Apusul Lunii luase cu sine şi toate umbrele ciudate din oraş.

Însă norii străluceau într-un mod neobişnuit. Aşa cum norii strălucesc după ce apune soarele, acum norii aveau culori albe plumburii înspre vest. Şi se scurgeau prea repede pe cer. Ca şi cum ar fi încercat să fugă…

Când m-am întors spre Leslie, şiroaie mari de lacrimi îi curgeau pe faţă.

— Oh, la naiba, am zis eu luând-o de mână. Gata, opreşte-te. Linişteşte-te.

— Nu pot. Ştii că nu mă pot opri odată ce am început să plâng.

— Nu acesta era planul meu. M-am gândit că vom face lucruri pe care le-am tot amânat, lucruri care ne fac plăcere. Este ultima noastră şansă. În felul ăsta vrei să mori, plângând la un colţ de stradă?

— Nu vreau să mor deloc!

— Cam greu!

— Mersi mult.

Faţa ei era toată roşie şi contorsionată. Leslie plângea ca un copil, fără a-i păsa de demnitate sau aparenţe. M-am simţit îngrozitor. Mă simţeam vinovat, şi ştiam că nova nu se întâmpla din cauza mea şi mă făcea să mă înfurii.

— Nici eu nu vreau să mor! am mormăit eu. Spune-mi cum să fac şi voi face. Unde am putea să mergem? La Polul Nord? Ne-ar lua mai mult. Luna este probabil topită pe toată partea ei de zi. Marte? Când se va termina totul, Marte va fi parte din Soare, ca Pământul. Alpha Centauri? Cu acceleraţia de care avem nevoie am fi zdrobiţi de perete ca untul de arahide şi jeleul.

— Ah, tacă-ţi gura.

— Bine.

— Ce zici de Hawaii, Stan, am putea să ajungem la aeroport în douăzeci de minute. Am obţine două ore în plus dacă am merge spre vest! Două ore în plus înainte de răsărit!

Avea oarecum dreptate. Două ore valorau mai mult decât orice! Dar mă gândisem deja la asta în balcon, în timp ce mă uitam la Lună.

— Nu. Am muri mai repede. Ascultă, draga mea, am observat că Luna a devenit mai strălucitoare spre miezul nopţii. Asta înseamnă că statul California se afla în partea de jos a Pământului când a început cataclismul solar.

— Aşa este, ai dreptate.

— Deci noi ne aflăm cel mai departe de unda de şoc.

— Nu înţeleg, spuse ea clipind din ochi.

— Ia-o altfel. Întâi explodează Soarele. În urma exploziei, aerul şi oceanele se încălzesc, într-o clipă, pe toată partea luminată. Aburii şi aerul supraîncălzit se extind *cu rapiditate*. O undă de şoc fierbinte se apropie ca un vuiet de partea întunecată. Ne încercuieşte şi pe noi acum. Ca un laţ. Dar în Hawaii va ajunge cel mai repede. Hawaii se află cu două ore mai aproape de linia asfinţitului.

— Înseamnă că nu vom apuca răsăritul. Nu vom trăi nici măcar până atunci.

— Nu.

— Explici lucrurile foarte bine, spuse ea cu amărăciune. O undă de şoc fierbinte. Cât de plastic.

— Îmi pare rău. M-am gândit prea mult la asta. Întrebându-mă cum va fi.

— Gata, opreşte-te.

Veni spre mine şi-şi sprijini faţa de umărul meu. Plângea încetişor. O ţineam cu un braţ şi cu celălalt îi mângâiam gâtul, privind norii care se scurgeau fără a mă mai gândi la cum va fi.

Nu mă mai gândeam la cercul de foc strângându-se în jurul nostru.

Era oricum imaginea prost aleasă.

Mă gândeam la cum au fiert oceanele în partea luminată, încât pentru unda de şoc să nu mai rămână decât aburi cu care să pornească mai departe. Mă gândeam la milioanele de kilometri pătraţi de ocean pe care i-a parcurs. Va fi mai umedă şi mai răcoroasă când va ajunge la noi. Şi

mişcarea de rotaţie a Pământului o va roti ca un vârtej într-o cadă de baie.

Două uragane de abur direct ce se mişcă în sensuri opuse, unul la nord şi unul la sud. Aşa urma să vină. Eram norocoşi. California se afla aproape de inima uraganului de nord.

Un uragan de abur direct. Putea să ridice un om şi să-l arunce în aer, să jupuiască carnea de pe el şi să-l arunce la pământ. Se va năpusti grozav.

Nu vom mai vedea răsăritul. Într-un fel simţeam o părere de rău. Ar fi fost spectaculos.

Mănunchiuri groase, paralele de nori erau purtate de vânt peste stele, prea repede, albiţi de luminile oraşului. Jupiter s-a întunecat şi apoi s-a stins de tot. Este posibil să înceapă deja?

Se vedeau fulgere fierbinţi.

— Aurora, am spus eu.

— Cum?

— Va fi o undă de şoc şi de la Soare. Va fi o auroră cum nu s-a mai văzut până acum.

Leslie izbucni deodată într-un râs nervos.

— Este aşa de straniu să stăm la un colţ de stradă şi să vorbim în felul ăsta! Stan, e vis sau realitate?

— Am putea să ne prefacem.

— Nu. Cred că aproape toată rasa umană este deja moartă.

— Mda.

— Şi nu avem unde să fugim.

— La dracu', ţi-ai dat seama de mult timp singură de acest lucru. De ce aduci vorba tocmai acum?

— Ai fi putut să mă laşi să dorm, spuse ea cu amărăciune. Abia aţipisem când mi-ai şoptit la ureche.

Nu am mai spus nimic. Avea dreptate.

— *Îngheţată asortată*, mă cită ea. Apoi continuă:

— De fapt nu a fost o idee chiar proastă să-mi dau peste cap dieta.

Am început să chicotesc.

— Termin-o.

— Am putea să mergem la tine sau la mine acum. Să dormim.

— Probabil. Dar nu am putea să adormim, nu-i aşa? Nu, nu spune nimic. Luăm somnifere şi, în, cinci ore, ne trezim în ţipete. Mai degrabă aş sta trează. Măcar vom şti ce se întâmplă.

Dar ce-ar fi dacă am lua toate pastilele… dar nu am mai spus nimic. Am zis în schimb:

— Ce-ai zice de un picnic?

— Unde?

— Pe plajă, poate. Cui îi pasă? Putem să hotărâm asta mai târziu.

IV

Toate pieţele erau închise. Însă magazinul de băuturi alcoolice de vizavi de Red Barn era unul de la care cumpăram de ani de zile. Aveau ficat gras de gâscă, pişcoturi, vreo două sticle de şampanie rece, şase feluri de brânză şi o groază de sortimente de alune – am luat din toate – mai multe pişcoturi, o pungă cu gheaţă, aperitiv rumaki îngheţat, un brandy foarte vechi care a costat douăzeci şi cinci de dolari, un pic de Cherry Heering pentru Leslie, şase doze de bere şi Bitter Orange…

Până când am încărcat noi toate cumpărăturile într-un cărucior, începu să plouă. Stropi mari curgeau în şiroaie pe sticla de la intrarea în magazin. Vântul urla pe la colţuri.

Vânzătorul era într-o dispoziţie bună, deborda de energie. Privise Luna toată noaptea.

— Şi acu' asta! exclamă el în timp ce ne aşeza cumpărăturile în sacoşe. Era un bărbat bătrân, mic de statură, voinic, cu braţe şi umeri puternici.

— Nu plouă niciodată aşa în California. Dacă vine, vine drept şi greoi. Durează zile întregi…

— Ştiu.

I-am scris un cec, simţindu-mă vinovat pentru asta. Mă ştia de destul timp ca să aibă încredere în mine. Dar cecul era bun. Aveam fonduri care să-l acopere. Înainte de orele dimineţii, cecul va fi cenuşă, şi toate băncile din lume vor

clocoti în căldura Soarelui. Dar de acest lucru nu eram eu vinovat.

Îndesă cumpărăturile noastre în cărucior, postându-se şi el la uşă.

— Când se opreşte ploaia, vom ieşi cu căruciorul afară. Gata?

M-am pregătit să deschid uşa. Ploua cu găleata. Într-o clipă se opri, deşi apa se mai scurgea pe sticlă.

— Acum! strigă vânzătorul. Am deschis repede uşa şi duşi am fost. Am ajuns la maşină râzând ca nebunii. Vântul şuiera în jur, aruncând stropi de ploaie.

— Am ales bine momentul. Ştii de ce anume îmi aminteşte această vreme? Kansas, spuse vânzătorul. În timpul unei tornade.

Apoi dintr-odată cerul se umplu de pietriş! Am ţipat şi ne-am lăsat brusc în jos. Am deschis maşina, care răsuna de milioane de lovituri mici şi i-am împins pe Leslie şi pe vânzător înăuntru. Ne-am frecat capetele zgâriate şi ne-am uitat la pietrişul alb care sărea peste tot.

Vânzătorul îşi culese o pietricică albă de pe guler. O puse în mâna lui Leslie şi ea scoase un ţipăt ascuţit de uimire şi mi-a dat-o mie. Era rece.

— Grindină! Spuse vânzătorul. Acu' chiar că nu mai pricep nimic.

Eu nici atât. Puteam să realizez că era ceva ce avea legătură cu cataclismul. Dar ce? Cum?

— Trebuie să mă întorc, spuse vânzătorul.

Grindina se schimbă într-o rafală scurtă. El îşi strânse toate forţele şi ieşi din maşină ca un soldat marin urcând dealul. Nu l-am mai văzut.

Norii erau învolburaţi, se formau şi se risipeau, alunecând unul peste altul mai repede decât am văzut vreodată, luminaţi de oraş.

— Cred că e cataclismul, spuse Leslie tremurând.

— Dar cum? Dacă unda de şoc ar fi ajuns aici deja, noi am fi *morţi* – sau măcar surzi. Grindină?

— Cui îi pasă? Stan, nu avem *timp*!

M-am cutremurat.

— Bine. Ce anume ai vrea să faci mai mult în acest moment?

— Să vizionez un meci de baseball.

— Este ora două dimineaţa, i-am atras eu atenţia.

— Asta elimină multe lucruri, nu-i aşa?

— Aşa e. Am fost şi la ultimul bar. Am vizionat ultimul nostru joc şi ultimul nostru film reuşit. Ce a mai rămas?

— Să ne uităm prin vitrinele magazinelor de bijuterii.

— Vorbeşti serios? în ultima ta noapte pe Pământ?

— Da, spuse ea după ce se gândi pentru o clipă.

Fir-ar să fie, vorbea serios. Nu m-aş fi putut gândi la altceva mai plictisitor.

— Westwood sau Beverly Hills?

— Amândouă.

— *Ascultă-mă* puţin…

— Beverly Hills, atunci.

* * *

Am trecut cu maşina printr-o altă rafală de ploaie şi grindină – o furtună condensată. Am parcat la jumătate de bloc de magazinul Tiffany's.

Trotuarul era plin de noroi. Picături de ploaie cădeau de la diferite etaje ale clădirii.

— E superb, spuse Leslie. Cred că trebuie să fie încă vreo şase magazine de bijuterii mai încolo.

— Ce-ar fi să privim din maşină?

— Nu, nu, în niciun caz, tu nu ai atitudinea potrivită. Privitul în vitrine se face numai pe jos. Asta e regula.

— Dar ploaia?

— Lasă că n-ai să mori de pneumonie. Nu vei avea timp, spuse ea cam nemiloasă.

Tiffany's avea o mică filială deschisă şi în Beverly Hills, însă nu aveau lucruri scumpe în vitrină, pe timp de noapte. Aveau câteva bibelouri fascinante şi cam atât.

Ne-am îndreptat spre Rodeo Drive unde am rămas muţi de uimire. Tibor avea expusă o colecţie enormă de inele, împodobite şi moderne, mari şi mici, cu tot felul de pietre preţioase şi semipreţioase. Peste stradă, Van Cleef&Arpels

avea broşe, ceasuri bărbăteşti elegante, brăţări cu ceasuri mici aplicate pe ele şi o vitrină în care se aflau numai diamante.

— Oh, nemaipomenit, şopti Leslie, atrasă de diamantele sclipitoare. Oare cum vor fi arătând la lumina zilei!… Ups.

— Nu, ai gândit bine. Imaginează-ţi-le la răsărit, strălucind de la explozie, cu vitrinele care se zdrobesc lăsând lumina crudă a zilei să pătrundă în interior. Vrei unul? Colierul?

— Oh, e posibil? Stai, stai, glumeam! Pune-l la loc, prostuţule, cred că au sisteme de alarmă antiefracţie.

— Ascultă, nimeni nu va mai purta lucrurile astea de acum până dimineaţă. De ce să nu ne folosim şi noi puţin de ele?

— Am fi prinşi!

— Păi, *tu* ai vrut să priveşti în vitrine…

— Nu vreau să-mi petrec ultima mea oră într-o celulă. Dacă ai fi adus maşina până aici poate am fi avut o *oarecare* şansă.

— Să scăpăm. Ai dreptate. Am *vrut* să aduc maşina.

Dar în acel moment am tăcut amândoi şi ne-am continuat drumul cu paşi nesiguri, ţinându-ne unul de altul pentru echilibru.

Erau mai mult de şase magazine cu bijuterii în Rodeo. Şi multe alte lucruri. Jucării, cărţi, cămăşi şi cravate excentrice şi moderne. În Francis Orr, am văzut un cub imens de plastic plin cu monede noi. Mai încolo se aflau câteva ceasuri neobişnuite. Aveam o emoţie în plus ştiind că puteam să spargem o vitrină şi să luăm tot ce vroiam.

Ne plimbam de mână, legănându-ne braţele. Trotuarele erau numai ale noastre; toţi ceilalţi fugiseră din calea vremii urâte. Norii erau încă învolburaţi.

— Aş fi vrut să ştiu că urma să vină, spuse Leslie deodată. Mi-am petrecut toată ziua reparând o eroare într-un program. Acum nu vom mai avea ocazia să-l folosim vreodată.

— Cum ţi-ai fi petrecut ziua? Un joc de baseball?

— Poate. Nu. Obiceiurile nu mai contează acum. Privi încruntată la rochiile dintr-o vitrină. Tu ce ai fi făcut?

— Aş fi mers la Blue Sphere să beau cocteiluri, am spus eu prompt. Este un local topless. Obişnuiam să merg acolo tot timpul. Am auzit că se umblă în pielea goală acum.

— Nu am fost niciodată la vreunul de genul ăsta. Până la cât au deschis?

— Las-o baltă. E aproape două jumătate.

Leslie se uita gânditoare la animalele gigant dintr-o vitrină cu jucării.

— Nu ai fi vrut să ucizi pe cineva, dacă ai fi avut timp?

— Păi doar *ştii* că agentul meu locuieşte în New York.

— De ce pe el?

— Copil ce eşti, de ce crezi că orice scriitor ar vrea să-şi ucidă agentul? Pentru manuscrisele pe care le pierde pentru alte manuscrise. Pentru procentajul său de zece la sută, uşor obţinut, şi celelalte nouăzeci de procente pe care mi le trimite cu invidie şi cu întârziere. Pentru…

Deodată vântul începu să urle şi se ridică deasupra noastră. În timp ce alergam, Leslie făcu semn spre o intrare proeminentă care se părea că era de la Gucci. Ne-am înghesuit unul în altul sprijiniţi de sticlă.

Vântul fu înăbuşit de o grindină cu particule cât bobul de mazăre. Se auzi un zgomot de sticlă spartă pe undeva şi sunetul rar şi slab al alarmei în vântul şuierător. Dar nu era doar grindină în bătaia vântului! Erau şi pietre!

Am simţit gustul apei de mare.

Ne-am lipit unul de altul în spaţiul luxos din faţa magazinului Gucci. Am încercat să scot o frază şubredă ţipând:

— Vreme de cataclism! Cum dracu' a ajuns…

Dar nu mă puteam auzi eu însumi, iar Leslie nici măcar nu-şi dăduse seama că ţipam.

Vreme de cataclism. Cum a ajuns aici aşa de repede? Venind încoace de la Pol, unda de şoc ar fi trebuit să parcurgă în jur de patru mii de mile – adică o călătorie de cinci ore.

Nu. Unda de şoc trecea prin stratosferă, unde viteza sunetului era mai mare, şi apoi se propaga în jos. Trei ore erau timp suficient. Totuşi, mă gândii eu, nu ar fi trebuit să vină sub formă de vânt în creştere. În partea cealaltă a lumii, Soarele după cataclism făcea praf atmosfera şi o arunca spre stele. Şocul ar fi trebuit să vină ca o bubuitură de tunet singulară, gigantică.

Pentru un moment vântul se linişti şi am fugit pe trotuar trăgând-o şi pe Leslie după mine. Am găsit altă intrare, după ce vântul a luat-o iar razna. Mi s-a părut că aud o sirenă venind la chemarea alarmei de la magazin.

La următoarea ieşire am ajuns pe Wiltshire Boulevard, de unde am ajuns şi la maşină. Am stat acolo gâfâind şi aşteptând să se încălzească în maşină. Îmi simţeam picioarele murate. Hainele ude erau lipite de piele.

— Cât mai durează? strigă Leslie.

— Nu ştiu! Ar trebui să mai avem *ceva* timp.

— Va trebui să ne bucurăm de picnic în casă!

— La mine sau la tine? La tine, am hotărât eu, şi am pornit maşina.

V

Bulevardul Wiltshire era inundat din loc în loc, până la nivelul capacelor de roată. Rafalele de grindină şi lapoviţă se transformaseră într-o ploaie constantă, răpăitoare. Ceaţa era întinsă, până la brâu în faţa noastră, gunoaiele se roteau ca un vârtej pe capotă, rămânând învolburate îndărăt. Ciudată vreme.

Vreme de cataclism. Unda de şoc de aburi supraîncălziţi, opăriţi nu se întâmplase. În schimb, înfruntam un vânt călduţ vuind prin stratosferă, turbulenţele mişcându-se în vârtej la sol, ca să formeze furtuni stranii.

Am parcat ilegal la etajul superior al parcării.

M-am gândit că etajul inferior va fi inundat. Am deschis portbagajul şi am scos două sacoşe grele din hârtie.

— Am fost cam nebuni, spuse Leslie, dând din cap. Nu vom mai folosi niciodată toate astea.

— Hai să le luăm totuşi sus.

— Dar de ce? întrebă ea râzând.

— De moft. Mă ajuţi să le cărăm?

Am dus câte două sacoşe fiecare până la etajul al paisprezecelea. Şi încă mai rămăseseră vreo două sacoşe în portbagaj.

— Lasă-le acolo, spuse Leslie. Avem rumaki, băutură şi alune. Ce ne mai trebuie?

— Sortimentele de brânză, pişcoturile, ficatul de gâscă.

— Uită de ele.

— Nu.

— Eşti nebun, îmi explică ea rar ca să înţeleg. Ai putea să mori opărit de aburi. S-ar putea să nu mai avem decât câteva minute la dispoziţie, şi tu vrei mâncare pentru o săptămână! *De ce?*

— Aş prefera să nu răspund.

— Du-te atunci! zise ea, trântind uşa cu o forţă teribilă.

Ascensorul m-a pus la grele încercări. Mă tot întrebam dacă Leslie avea dreptate. Ţipătul strident al vântului era înăbuşit acolo, în inima clădirii. Poate se rupeau cablurile electrice pe undeva şi rămâneam agăţat într-o cutie neagră. Însă am reuşit să ajung teafăr până jos.

Etajul superior era inundat până la nivelul genunchiului.

A doua surpriză a fost că apa era călduţă, ca apa pentru îmbăiere, neplăcută pentru traversare. Aburii, care se răspândeau la suprafaţa apei, formau un vânt care se auzea ca urletul unor damnaţi, prin camera de beton.

Să mă întorc a fost iar o încercare grea. Dacă ceea ce am vrut să fac era doar îndeplinirea unei dorinţe, dacă un vânt puternic de abur activ m-ar fi prins atunci… m-aş fi simţit ca un prost… însă uşile s-au deschis, iar luminile nici măcar nu s-au stins.

Leslie nu vroia să mă lase înăuntru.

— Pleacă! strigă ea de după uşa încuiată. Du-te să-ţi mănânci brânza şi pişcoturile în altă parte!

— Ai pe altcineva?

Spusesem ceva de prost gust. Nici măcar nu se auzi vreun răspuns.

Aproape că puteam să-i înţeleg punctul de vedere. Drumul în plus ca să iau şi celelalte sacoşe nu era mare scofală; dar de ce a trebuit să-l fac? La urma urmei, cât mai avea să dureze şi aventura noastră? O oră cu puţin noroc. De ce să dai înapoi în faţa unui argument foarte bun, numai ca să păstrezi un lucru atât de efemer?

— Nu aveam de gând să aduc sacoşele sus, am strigat eu, sperând că mă va auzi prin uşă.

Vântul trebuie să se audă de trei ori mai tare dincolo de uşă.

— S-ar putea să avem nevoie de alimente pentru o săptămână! Şi un loc de refugiu!

Linişte. Începusem să mă gândesc dacă pot să sparg uşa. Ar fi mai bine să aştept în hol? Până la urmă ea tot trebuia…

Uşa se deschise. Leslie era toată palidă.

— Ai făcut un lucru crud, spuse ea încet.

— Nu pot să promit nimic. Am vrut să aştept, dar tu ai forţat lucrurile. Mă întreb dacă Soarele chiar a explodat.

— E crud ce spui tu. Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu ideea.

Ea îşi întoarse faţa spre pragul uşii. Era obosită, tare obosită. O ţinusem trează prea mult.

— Ascultă-mă. Totul a fost eronat, am spus eu. Ar fi trebuit să fie o auroră boreală care să lumineze cerul nopţii de la un pol la altul. O undă de şoc care explodează de la Soare, circulând cu viteza luminii, ar fi spintecat atmosfera în aşa hal încât trebuiau să fie flăcări albastre la fiecare clădire!

— Mai mult, furtuna a venit prea lent, am strigat eu, ca să fiu auzit în ciuda tunetului. Un cataclism ar fi sfâşiat cerul pe jumătate de planetă. Unda de şoc s-ar fi deplasat pe partea întunecată cu un zgomot care ar fi spart fiecare fir de sticlă din lume, deodată! Şi ar fi crăpat marmura şi betonul, şi, draga mea Leslie, nimic din acestea nu s-a întâmplat. Aşa că am început să-mi pun întrebări.

— Atunci ce este? spuse ea cu un mormăit.

— O erupţie. În cel mai rău…

Strigă la mine în chip de acuzaţie.

— O erupţie! O erupţie solară! Crezi că Soarele ar putea să lumineze într-atât încât să…

— Linişteşte-te.

— … să transforme Luna şi planetele în multe torţe, şi apoi să se stingă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Oh, idiotule…

— Pot să intru?

Ea se arătă surprinsă. Se dădu la o parte, m-am aplecat, mi-am luat bagajele şi am intrat.

Uşile din sticlă zăngăneau de parcă nişte coloşi băteau ca să-şi facă drum înăuntru. Ploaia răzbise prin crăpături formând băltoace întunecate pe covor.

Am aşezat sacoşele pe tejgheaua din bucătărie. Am găsit pâine în frigider şi am pus două felii în prăjitor. În timp ce se prăjeau, am desfăcut ficatul de gâscă.

— Telescopul meu a dispărut, spuse ea.

Cu siguranţă dispăruse. Trepiedul se afla în picioare, în balcon, la locul său.

Am desfăcut sârma de la o sticlă de şampanie. Pâinea prăjită a sărit din prăjitor şi Leslie începu să ungă feliile cu ficat. Am ţinut sticla aproape de urechea ei, vrând să-i surprind reflexele condiţionate.

Ea a zâmbit iute când a sărit dopul şi a spus:

— Ar trebui să instalăm locul pentru picnic chiar aici. După tejghea. Mai devreme sau mai târziu, vântul va sparge uşile şi geamurile.

Propunerea era bună. M-am strecurat după peretele despărţitor, am luat toate pernele de pe jos şi de pe canapea şi le-am adus în bucătărie. Ne-am încropit un cuib numai pentru noi.

Era destul de comod. Tejgheaua bucătăriei era înaltă de aproape un metru, chiar deasupra noastră, iar suprafaţa bucătăriei era suficient de mare ca să ne mişcăm braţele confortabil. Podeaua era plină de perne.

Leslie a turnat şampanie în pahare pentru coniac.

M-am gândit la un toast, dar erau prea multe variante şi toate deprimante. Am băut fără a mai ţine vreun toast. Apoi

am pus paharele deoparte cu grijă şi am alunecat unul în braţele celuilalt. Puteam să stăm aşa, faţă în faţă, sprijinindu-ne unul de altul.

— Vom muri, spuse ea.

— Poate că nu.

— Obişnuieşte-te cu ideea. Eu deja am făcut-o, spuse ea. Uită-te la tine, eşti aşa de agitat. Speriat că vei muri. Aşa-i că a fost o noapte superbă?

— Unică. Aş fi vrut să ştiu mai devreme, ca să te invit la cină.

Tunetul se auzi într-o succesiune de şase explozii. Ca bombele în timpul unui atac aerian.

— Şi eu, spuse ea când am putut să ne auzim din nou.

— Aş fi vrut să ştiu de la amiază.

— Nuci de pecan!

— Marca Farmer's Market. Alune dublu prăjite. Pe cine ai fi omorât tu dacă ai fi avut timp?

— Era o fată la club…

… care era vinovată de rivalitate în familie, după cum pretindea Leslie. Eu am dat numele unui editor care îşi tot schimba deciziile. Ea a amintit de una din fostele mele prietene, iar eu de singurul ei fost prieten despre care ştiam, şi ne-am distrat ceva până i-am epuizat pe toţi. Fratele meu Mike a uitat o dată de ziua mea de naştere. Ticălosul.

Luminile s-au stins şi apoi s-au aprins la loc.

Cam indiferent, Leslie a întrebat:

— Crezi că s-ar putea ca Soarele să-şi revină la normal?

— Ar face bine să revină la normal. Că altfel vom fi morţi. Aş vrea să o putem vedea pe Jupiter.

— La naiba, răspunde-mi! Crezi că a fost vorba de o erupţie solară?

— Da.

— De ce?

— Astrele pitice nu produc nove.

— Şi dacă a noastră produce?

— Astronomii ştiu o mulţime de lucruri despre nove, am spus. Mai multe decât crezi. Ei află cu luni înainte de

apariţie. Soarele este o pitică roşie. Aceste astre nu se transformă în nove. Ele trebuie să parcurgă mai întâi secvenţa principală, şi asta durează milioane de ani.

Ea mi-a izbit uşor spatele cu pumnul. Aveam obrajii lipiţi unul de altul; nu-i puteam vedea faţa.

— Nu vreau să cred asta. Nu îndrăznesc. Stan, nimic asemănător nu s-a mai întâmplat până acum. Cum poţi să ştii?

— De la ceva.

— Ce anume? Nu pot să cred. Ne-am fi adus aminte.

— Îţi aminteşti de prima aterizare pe Lună? Aldrin şi Armstrong?

— Bineînţeles. Am urmărit-o la petrecerea Lunar Landing, la Earl.

— Ei au aterizat pe suprafaţa cea mai întinsă, cea mai netedă de pe Lună. Ne-au trimis multe ore de filmuleţe, au făcut foarte multe poze clare, au lăsat urme ondulate de paşi peste tot. Şi s-au întors acasă cu o grămadă de pietre.

— Îţi aminteşti? Oamenii au spus că au avut mult de mers până la roci. Dar primul lucru care a fost observat la aceste pietre a fost că erau pe jumătate topite.

— Cândva, în trecut, să zicem, în ultimii o mie de ani, nu se poate estima o dată mai exactă de atât, a avut loc o erupţie solară. Nu a durat nici suficient de mult, nici nu a fost destul de fierbinte încât să lase urme pe Pământ. Dar Luna nu are atmosferă care s-o protejeze. Toate pietrele s-au topit pe o parte.

Aerul era cald şi umed. Mi-am dat jos haina, care atârna greu de la ploaie. Am pescuit pachetul de ţigări şi chibriturile, am aprins o ţigară şi am pufăit fumul pe lângă urechea lui Leslie.

— Ne-am fi amintit. Nu cred că a fost atât de râu.

— Nu ştiu ce să zic. Poate că s-a întâmplat deasupra Pacificului. Nu a provocat prea multe pagube. Sau deasupra continentelor americane. A sterilizat câteva plante şi animale şi a ars câteva păduri şi cine ştie?

Soarele şi-a revenit la normal, în vremurile acelea. Aşa s-ar putea şi acum. Soarele, în procent de patru la sută,

este o stea variabilă. Poate că e mai variabil decât se crede.

Ceva se sparse în bucăţi în dormitor. O fereastră? Un vânt umed ajunse până la noi şi urletul furtunii se auzea mai tare.

— În cazul acesta am putea să supravieţuim, spuse Leslie cu ezitare.

— Cred că ai pus punctul pe i. Noroc!

Am găsit şampania şi am luat o înghiţitură bună. Era mai mult de ora trei dimineaţa, cu un uragan care bătea la geam.

— Atunci nu ar trebui să facem ceva?

— Păi facem.

— Adică să încercăm să urcăm pe deal! Stan, vor fi inundaţii!

— Normal că vor fi, dar nu vor ajunge până la noi. Paisprezece etaje. Ascultă, m-am gândit bine, Ne aflăm într-o clădire care este proiectată antiseismic. Cel puţin aşa mi-ai spus chiar tu. Ar trebui mai mult de un uragan, ca să se prăbuşească.

— Cât despre ajunsul la dealuri, care dealuri? Nu vom ajunge prea departe în noapte, nu cu străzile deja inundate. Să zicem că am putea să ne urcăm pe munţii Santa Monica; şi după aceea? Apă cu debit solid, asta ne aşteaptă. Zona aceea nu va face faţă la ceea ce urmează să vină. Erupţia probabil a fiert apă suficientă pentru încă un ocean. Urmează să plouă timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi! Draga mea, acesta este locul cel mai sigur în care putem sta în noaptea asta.

— Chiar şi-n cazul topirii calotelor polare?

— Mda… ei bine, suntem destul de sus chiar şi pentru această situaţie. Ascultă, poate că ultima erupţie solară a fost ceea ce a provocat potopul lui Noe. Poate că se întâmplă iar. Mai mult ca sigur, nu există loc pe Pământ care să nu se afle în mijlocul unui uragan. Cele două uragane cu mişcări opuse, până acum trebuie să se fi despărţit în sute de furtuni mici…

Uşile din sticlă au explodat în interior. Ne-am lăsat în jos. Vântul urla înspre noi, aruncând cu sticlă şi stropi de ploaie.

— Măcar avem de mâncare! strigai eu. Dacă inundaţiile ne izolează aici, avem posibilitatea de a rezista!

— Dar dacă se întrerupe energia electrică, nu putem să gătim! Iar frigiderul…

— Vom găti tot ce putem. Vom fierbe toate ouăle…

Vântul se ridică deasupra noastră. Am încetat să mai vorbesc.

Ploaia caldă cădea orizontal pe noi şi ne uda până la piele. Să încerci să găteşti în timpul unui uragan? Am fost prost; am aşteptat prea mult. Vântul ar fi aruncat cu apă fiartă pe noi dacă încercam. Sau grăsime fierbinte…

— Va trebui să folosim cuptorul! ţipă Leslie.

Bineînţeles. Cuptorul nu putea să se răstoarne peste noi.

L-am setat la 400° şi am introdus ouăle, într-un vas cu apă. Am scos toată carnea din sertarul de carne şi am îndesat-o într-o tavă pentru gătit. Două anghinare în alt vas. Celelalte legume puteau fi mâncate crude.

Ce altceva? Am încercat să mă gândesc.

Apă. Dacă se întrerupea electricitatea, probabil că liniile de telefonie şi apa se vor întrerupe şi ele. Am deschis robinetul şi am început să umplu tot felul de vase: oale cu capac, filtrul de cafea pentru treizeci de cupe al lui Leslie, pe care îl folosea la petreceri, găleata pentru apă. Ea probabil a crezut că am înnebunit, dar nu aveam încredere în apa de ploaie ca apă de consum; nu aş putea să o controlez.

Zgomotul. Nici nu mai încercam să strigăm unul la altul. Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi la fel şi rămâneam surzi complet. Beţişoare de bumbac? Prea târziu să ajung la baie. Prosoape din hârtie! Le-am rupt, le-am răsucit şi am făcut patru tampoane pe care ni le-am introdus în urechi.

Instalaţii sanitare? Un motiv în plus ca să aleg apartamentul lui Leslie în loc de-al meu. În caz că toaleta nu mai funcţiona, exista balconul.

Şi în caz că viitura urca şi mai sus de etajul nostru, era şi acoperişul. Douăzeci de etaje mai sus. Şi dacă urca mai sus de el, atunci, la naiba, vor rămâne puţini oameni în viaţă după ce se va termina totul.

Şi dacă era un cataclism?

Am ţinut-o pe Leslie mai strâns şi mi-am aprins o ţigară cu o mână. Toate planurile erau în zadar dacă era un cataclism. Dar oricum aş fi făcut pregătirile. Nu te opreşti din pregătiri decât atunci când nu mai există nicio speranţă.

Şi dacă uraganul se transforma în abur activ era balconul. O fugă spre moarte, o săritură peste balustradă era preferabilă unei fierberi de viu.

Dar acum nu era momentul să ne gândim la asta.

Oricum, probabil s-a gândit şi ea la asta.

* * *

Luminile s-au stins pe la patru. Am închis cuptorul în caz că revenea lumina. Trebuia să-i aloc o oră să se răcească, apoi urma să pun toată mâncarea în vase.

Leslie adormise în braţele mele. Cum putea oare să doarmă, fără să ştie ce se întâmplă? Am strâns pernele în jurul ei şi am aşezat-o cu spatele pe ele.

Pentru un timp am stat pe spate, fumând, privind umbrele fulgerului reflectate în tavan. Mâncasem tot ficatul de gâscă şi băusem o sticlă de şampanie. M-am gândit să deschid sticla de brandy, dar m-am răzgândit, cu regret.

A trecut mult timp. Nu mai ştiu ce gânduri mi-au trecut prin minte. Nu am dormit, dar cu siguranţă mintea mea lâncezea. Mi-am dat seama treptat că tavanul, în timpul strălucirilor de fulger, se făcea gri.

M-am rostogolit cu grijă, muiat până la piele. Totul era ud.

Ceasul meu arăta ora nouă jumătate.

M-am târât din locul de refugiu în sufragerie. Ignorasem sunetele furtunii atât de mult timp încât doar o rafală bună de ploaie răzleaţă reuşi să-mi amintească. Era un uragan în

acţiune. Însă lumina gri cărbune răzbătea printre norii negri.

Deci făcusem bine să salvez sticla de brandy. Inundaţii, furtuni, radiaţii intense, foc aprins de erupţie – dacă cifra distrugerilor era tot atât de mare pe cât mă aşteptam, atunci banii nu vor mai avea nicio valoare. Vom avea nevoie de bunuri de schimb.

Mi-era foame, aşa că am mâncat două ouă şi nişte şuncă – încă destul de calde – şi am început să strâng toată mâncarea. Aveam mâncare pentru o săptămână, în cel mai bun caz… dar fără o dietă echilibrată. Poate puteam face schimb cu alte apartamente. Clădirea era mare. Probabil erau şi apartamente goale unde puteam să intrăm în căutare de supe la conservă şi altele de genul. Şi va trebui să avem grijă şi de refugiaţii de la etajele inferioare dacă apele au crescut într-atât…

La dracu'! Am ratat cataclismul. Viaţa fusese simplitatea întruchipată noaptea trecută. Acum… Aveam medicamente? Se aflau doctori în clădire? Vor apărea dizenteria şi alte boli. Şi foamete. Era un supermarket în apropiere; am putea oare să găsim o mască pentru scufundări în clădire?

Însă prima şi prima dată ar trebui să dorm un pic. Mai târziu vom începe să explorăm clădirea. Ziua avea o culoare de gri cărbune mai luminos. Lucrurile puteau să stea mai rău, mult mai rău. M-am gândit la radiaţiile care au lovit partea îndepărtată a Pământului şi m-am întrebat dacă oare copiii noştri vor trebui să colonizeze Europa, Asia sau Africa.

————————————

Traducere: Oana Cercel
„Inconstant Moon" by Larry Niven

Şobolanii sistemului

Paul J. McAuley

Paul J. McAuley trăieşte la Londra, în Anglia. Biolog de formaţie, este unul dintre scriitorii de hard SF din acelaşi grup cu Stephen Baxter, Peter Hamilton, Ian M. Banks şi alţii, grup care a făcut posibilă renaşterea literaturii hard SF a anilor 1990. Opera sa cuprinde trei colecţii de ficţiune scurtă – „The King of the Hill and Other Stories”, „The Invisible Country” şi „Little Machines”.

În 2001, publică două romane – „The Secret of Life”, un thriller hard SF, a cărui acţiune are loc în viitorul apropiat şi „Whole Wide World”, un roman cu o intrigă high-tech; în 2004, continuă cu „White Devils”, urmat, în 2005, de „Mind’s Eye”, amândouă thrillere SF.

„Şobolanii sistemului” a fost publicată în „Constellations”. Este o nuvelă clasică pentru McAuley, o space opera SF amuzantă, cu idilă şi lupte cu extratereştri.

———————————

Când îl descoperise racheta de vânătoare, Carter Cho tocmai încerca să camufleze modulul spaţial.

Reuşise să scape de pe ce mai rămăsese din nucleul cometei distruse, săpase o groapă potrivită cu flăcările produse de ambalarea motorului şi îngrămădise micuţa dar rezistenta navă înăuntru, apoi îşi închise ermetic costumul spaţial şi se căţără afară din carlingă, cu intenţia de a ascunde sistemul cu raze infraroşii şi radarul modulului; plănuia să acopere groapa cu o prelată supraconductoare. Se strădui să lucreze metodic, fixând clemele pe marginea prelatei şi înfigându-le adânc, în marginea prăbuşită a suprafeţei îngheţate, dar prelata, care avea o lungime de

patruzeci de metri pătraţi şi doar şaizeci de atomi de carbon greutate, se unduia şi flutura, de parcă era vie, din cauza gazelor şi a prafului care ieşeau din gheaţa spartă. Tocmai ajunsese la jumătate cu capsele, când savanta îi strigă:

— Sări înăuntru! Vine!

Atunci Carter realiză că fusese închis pe dinafară. O întrebă:

— Ce te-a apucat?

— Hai înăuntru! Vine direct spre noi!

Ţipetele ei erau isterice.

Carter privi în sus.

Cerul era apocaliptic. Bucăţi mari din nucleul cometei cădeau în dezordine, în toate direcţiile, aruncând largi conuri de umbră printre jeturile de gaz aprinse de discul roşu, pe jumătate eclipsat, al stelei pitice. Nucleul întreg era de zece kilometri lungime, înainte ca nava individuală a Fanaticilor să îl intercepteze de-a lungul orbitei şi să îl facă praf, distrugând cu raze X şi bombe kinetice platforma ştiinţifică ascunsă înăuntru. Nava individuală lansase, de asemenea, şi un modul cu rachete de vânătoare, care distrugeau metodic ceea ce mai rămăsese din nucleu, luând la ţintă epavele plutitoare ale modulelor spaţiale, depozitele şi, în general, tot ce mai rămăsese intact din platformă. Carter zări un fulger strălucitor printre norii cenuşii de gaze, apoi încă unul, la cam nouăzeci de grade înclinare. Aproape că uitase să-i mai fie frică – atât de mult se concentrase lucrând – dar acum groaza îl cuprinse din nou, pătrunzând până în oase.

Spuse:

— Dă-mi înapoi nava.

Savanta îi răspunse:

— O urmăresc pe radar. Cred că e pe cale să…

Dalele uriaşe de gheaţă înnegrită se cutremurară. Un jet de praf şi gaze se adună la orizont şi scuipă ceva drept în direcţia lui Carter. Semăna cu un cilindru argintiu, având vârful în formă de glonţ, iar pe laterale o duzină de gheare şi lame ascuţite. Chestia se roti de câteva ori în jurul unei

stânci acoperite de gheaţă, apropiindu-se şi depărtându-se, de parcă l-ar fi studiat. *Probabil că încearcă să se hotărască dacă să mă facă praf sau nu*, se gândi Carter şi scoase pistolul cu laser, îndreptându-l spre cilindru hotărât fiind ca, dacă tot era să moară, să ia cu el cât mai mulţi inamici. Obiectul se repezi înainte…

Groapa explodă, aruncând gaze şi bucăţi de pământ îngheţat. Savanta pornise motorul modulului spaţial. Prelata se ridică spre cer ca pânzele unui velier, iar apoi o pală de vânt o trimise drept spre racheta de vânătoare. Aceasta o sfâşie, rupând clamele, pe care Carter le fixase cu atâta grijă, şi căzu chiar lângă el.

Abia avu timp să se arunce în cabina modulului. Apăsă cu toată puterea pe accelerator şi forţa gravitaţională îl aruncă pe spate, izbindu-l de membrana etanşă din spatele său, în timp ce modulul părăsea ascunzătoarea cu toată viteza.

* * *

Oamenii populaseră întinsa centură de asteroizi din jurul planetei Keid, componenta îngheţată K1 a sistemului trisolar Eridani 40, cu mai bine de o sută de ani în urmă. Prima generaţie, care crescuse în laboratoarele de pe o navă spaţială de reproducţie, de mărimea unui autobuz, construise cea dintâi aşezare pe Nuevo California, un asteroid cam cât jumătatea Lunii pământene şi plantase pe câmpiile îngheţate din craterele sale câmpuri vaste de organisme în vid. Generaţiile supravieţuitoare se răspândiseră apoi de-a lungul centurii de asteroizi a planetei Keid, construind domuri, crevase şi defileuri, întemeind familii, devenind experte în echilibrarea ecosistemelor mici şi închise, creând specii noi de organisme în vid, scriind şi interpretând opere eroice, făcând schimb de informaţii şi de opere de artă prin intermediul unei reţele stelare care lega coloniile îndepărtate ale Pământului, în epoca de aur, care precedase transformarea pământenilor în Inteligenţe

Artificiale, şi înainte de apariţia Navelor Spaţiale Transcedentale.

Keidienii erau oameni practici şi încăpăţânaţi. În ceea ce-i privea, Războiul de O Sută de Minute, care dusese la dispariţia totală a Pământului şi la migrarea Navelor Spaţiale Transcedentale ale oamenilor – deveniţi acum roboţi – din Sistemul Solar, fusese o chestiune îndepărtată şi de neînţeles, care nu avea nimic de a face cu stilul lor simplu de viaţă. Cineva scrisese o operetă neinspirată despre asta; altcineva reînviase arta dispărută a simfoniei şi, timp de câţiva ani, acordurile ei îndoliate (care durau nu mai puţin de opt ore) au fost considerate noua capodoperă a artei omeneşti. Foarte puţini Keidieni au observat când o staţie Transcedentală a făcut praf planeta Sirius B, şi a folosit trilioane de tone de elemente grele, extrase din centrul stelei pitice albe, pentru a construi un vast inel pe orbita din jurul planetei Sirius A; la fel, nimeni nu s-a îngrijorat prea tare când alţi Transcedentali au început, la rândul lor, să extragă largi cantităţi de gaze din sistemele necolonizate. Toată lumea, însă, era de acord că roboţii urmăreau un plan vast şi obscur, dar nimeni nu se îndoia că acest plan urma să fie pus în aplicare abia peste câteva milioane de ani şi că pe roboţi îi interesa soarta oamenilor la fel de mult pe cât îi interesează pe grădinari politica furnicilor.

Dar, la scurtă vreme, Fanaticii (roboţi individualizaţi) declarară război împotriva oricui ar fi refuzat să-i recunoască pe Transcedentali drept zei. Apoi aruncară o bombă pe Marte, care era pe jumătate locuită de pământeni. Făcură scrum şi coloniile de pe sateliţii lui Jupiter, Saturn şi Neptun. Trimiseră nave de război pe toate stelele din jur. Fragila reţea de comunicare şi comerţ, care lega coloniile interstelare, începu să se destrame.

După alte şase sute de zile, o navă Transcedentală năvăli în sistemul Keidian, trecând chiar pe lângă planetă, în timp ce cobora sub viteza luminii, arcuind-se spre

sistemul dublu de stele pitice, albă şi roşie, la doar 400 de UA[1].

Steaua roşie fusese întotdeauna sortită unor arderi ciudate şi neregulate, dar la câteva zile după ce Transcedentalii intraseră pe orbita ei, micuţa stea întunecată începu să ardă strălucitor şi constant la unul dintre polii ei. Un jet îngust de materie şi energie începu să se răspândească în spaţiu şi o serie de asteroizi mici, bogaţi în carbon, începură să se rotească deasupra planetelor, la sute de mii de kilometri în urma stelei, părând, în acelaşi timp, cuplate cumva la centrul de gravitaţie al acesteia. Acţiunea jetului şi presiunea uşoară exercitată asupra planetei o înclinară cu nouăzeci de grade; jetul porni să ardă şi mai intens, iar steaua începu să se deplaseze în afara propriei orbite.

Cam la o sută zece zile sosiră şi Fanaticii şi astfel începu războiul în sistemul Eridani 40.

Savanta îi spuse:

— Rachetele de vânătoare ne-au găsit. Trebuie să le facem să ne piardă urma.

Carter răspunse:

— Sunt pregătit să le arăt eu lor.

Femeia îl privi cu singurul ei ochi şi adăugă:

— Nu pot să mă sacrific doar pentru câteva rachete, domnule Cho. Misiunea mea e mult mai importantă de atât.

O fi fost ea tânără, speriată şi grav rănită, dar Carter trebui să admită că femeia avea curaj, nu glumă. Când nava individuală atacase, Carter tocmai se echipase în costumul său de explorare şi se pregătea să amplaseze un detector la suprafaţa nucleului cometei. Ea fusese prima persoană pe care o văzuse după ce ieşise din cabină. O prinsese şi o târâse vreo douăzeci de metri prin vid, către modulul spaţial care mai rămăsese întreg pe coloana principală şi care plutea la întâmplare, pe deasupra platformei ştiinţifice, acum distrus, şi o închisese într-unul din habitaclurile de hibernare, aflate pe modul. Femeia era pe jumătate arsă de energia emisă de raza laser care

[1] 1 Unitate astronomică = 149.598.000 km (n.trad.)

spintecase în două principala secţiune a platformei ştiinţifice; un obraz îi era roşu şi umflat, iar ochiul părea o pietricică albă, în timp ce părul îi ajunsese la mărimea boabelor de piper pe jumătatea de calotă craniană scorojită. Habitaclul de hibernare n-o putea ajuta cine ştie ce, cel mult îi putea opri durerile şi o putea hrăni, printr-un fel de perfuzie, cu plasmă îmbogăţită cu glucoză. Urma să moară dacă nu intra în hibernare, dar ea refuza să facă asta, susţinând că încă mai are multe de făcut.

Lângă habitaclul în care era întinsă, mai erau alte douăzeci, frumos înşirate, aranjate într-o matrice de cinci pe patru, într-un perete interior al navei. Carter Cho, un bărbat slăbănog, cu părul încărunţit înainte de vreme, tuns scurt, stătea agăţat în spaţiul dintre habitaclul ei şi axul motorului; faţa ascuţită şi suptă îi era acoperită cu o barbă atât de ţepoasă şi ţeapănă că arăta de parcă tocmai fusese electrocutat. Spuse:

— Aceasta e nava mea. Eu sunt comandantul aici.

Savanta îl privi lung. Ochiul ei bun era roşu de la o hemoragie a irisului, iar pupila acoperită de o lentilă neagră, folosită la transmisia de date. Îi răspunse:

— Sunt locotenent de rang doi, navigatorule. Mă tem că asta mă face mai mare în grad ca tine.

— Funcţiile pe care le aveţi voi, voluntarii, nu au nicio însemnătate.

— M-am oferit voluntară, domnule Cho, pentru că doresc să aflu tot ce se poate despre Transcedentali. Pentru că sunt convinsă că astfel putem afla tot ce e nevoie pentru a-i putea învinge pe Fanatici. Şi mai am date de adunat, navigatorule, aşa că va trebui ca eu să fiu cea care decide ce strategie să adoptăm.

— Hei, nu-ţi cer decât să mă laşi să preiau controlul asupra navei, ok?

Ea privi dincolo de el.

Cho continuă:

— Măcar spune-mi ce ai făcut. Să nu fi stricat ceva.

— Am scris un bileţel care e agăţat deasupra tabloului de bord; nu cred că asta a produs vreo defecţiune. Uite

cum stă treaba: am încercat să ne ascundem de rachetele de vânătoare şi, pentru că n-a ţinut, a trebuit să fugim mai repede decât ele. Înţeleg de ce ai vrut să lupţi şi chiar te respect pentru asta. Dar eram inferiori din punct de vedere numeric şi suntem mult mai importanţi decât nişte rachete. Războiul nu e o chestiune de acte eroice individuale, e un efort colectiv şi, ca parte a colectivului, fiecare individ trebuie să dea ce are mai bun pentru victoria finală. Înţelegi?

— Cu tot respectul, cucoană, nu înţeleg decât că eu sunt un navigator antrenat să lupte, iar tu, o tocilară.

Ea, însă, privea din nou dincolo de el sau poate doar se concentra asupra informaţiilor pe care le primea pe retină, de la lentila de date. El continuă:

— Ce fel de savantă eşti, de fapt? Cu ce te ocupi?

— Teoria cuantică în vid.

Femeia închise ochiul, îşi încleştă dinţii şi suspină, după care spuse, cu o voce slăbită de durere:

— Speram să aflu modul în care Transcedentalii manipulează câmpurile magnetice pentru a controla jetul.

— Te simţi bine?

— Un mic junghi.

Carter studie ecranul de diagnosticare a habitaclului, dar habar nu avea ce însemnau denumirile de acolo.

— Ar trebui să laşi cutia asta să te adoarmă. Când te vei trezi, vom fi deja înapoi în Pasadena şi acolo sunt sigur că te vor pune iar pe picioare.

— Ştiu cum să conduc un modul spaţial şi, atât timp cât eu deţin controlul, nu mă poţi pune în hibernare. Încă suntem pe traiectoria cometei. Vom merge să aruncăm o privire de aproape asupra mecanismelor Transcedentalilor. Dacă pot afla ceva astfel, te las să mă arunci după asta peste bord, să faci stânga-împrejur şi să-ţi cauţi alt savant.

— Poate că te pricepi să conduci nava mea, dar nu ai pregătire de luptă.

— Nu avem de ce să luptăm. Rachetele de vânătoare sunt departe, în urma noastră.

Carter răspunse sec:

— Aşa o fi. Dar ce-ar fi să priveşti puţin radarul? Uită-te la nava individuală. Chiar înainte să porneşti răscoala, am văzut-o întorcându-se. Cred că tocmai s-a hotărât să ne vâneze.

* * *

Carter desfăcu habitaclurile goale, rupse panourile şi căptuşeala de pe pereţi. Deconecta rezervorul de spumă accelerantă, care inunda habitaclurile pentru a face somnul celor depuşi acolo mai confortabil. Trase vreo douăsprezece costume de explorare din cuier. Apoi sigilă habitaclul savantei, deschise una din trapele modulului şi aruncă totul afară.

Ideea era ca pilotul navei individuale să creadă că modulul implodase şi că resturile aruncate erau tot ce mai rămăsese, urmând astfel să-i lase în pace. Carter credea că exista o modalitate prin care să lupte cu succes, dar când îi spuse şi ei ce intenţiona să facă, savanta îi răspunse:

— Mă îndoiesc că planul tău îi va păcăli.

Carter continuă:

— De asemenea, există şansa să se izbească de unul din resturile pe care le-am aruncat. Dacă viteza relativă e îndeajuns de mare, chiar şi un fir de praf îi poate provoca probleme serioase.

— Ne-ar putea face praf cu laserul cu raze X în orice moment. De ce ar vrea să ne urmărească?

— Din acelaşi motiv din care racheta de vânătoare nu a explodat când ne-a găsit. Gândeşte-te, cucoană. Vrea prizonieri. Vrea să obţină informaţii de la un om în viaţă.

O privi. Ea îi răspunse:

— Dacă va reuşi să ne ajungă din urmă, o să-ţi îndeplineşti dorinţa de a deveni martir. Avem îndeajuns antiberiliu încât să aruncăm în aer întreg sistemul. Dar vom apela la asta doar ca ultimă soluţie. Nava individuală e încă departe, avem un avans bun şi suntem la numai 28 de milioane de kilometri de ţinta noastră. Dacă ajungem acolo primii, vom avea timp să ne rotim în jurul stelei roşii şi să ne schimbăm cursul la întâmplare. Dacă Fanaticii nu ne

ghicesc traiectoria de ieşire, vom avea suficient timp pentru toate.

— Mda, dar la fel va avea şi nava individuală timp să ne găsească. Suntem la mare depărtare de casă şi e posibil să mai fie şi alte nave…

— Tot ce trebuie să facem e să trăim îndeajuns de mult încât să aflăm tot ce putem despre proiectul Transcedentalilor şi să trimitem informaţiile acasă, pe unde scurte.

Zâmbetul femeii era îngrozitor. Dinţii îi erau acoperiţi cu sânge.

— Renunţă să îţi mai baţi capul, navigatorule, îi spuse ea. Nu ai altceva mai bun de făcut?

O dâră de resturi se rostogoli în spatele modulului, împrăştiindu-se încet şi apărând, din loc în loc, ca nişte fulgere luminoase, atunci când lumina stelei roşii cădea peste ele. Carter presuriză costumele de explorare şi le trecu pe sistemul de supravieţuire înainte să le arunce în spaţiu. Spera ca Fanaticii să creadă că înăuntru se aflau trupuri vii. Aruncă nişte arcuri largi de spumă în vidul de afară cu un spray special şi aruncă şi canistrele goale. Şansa ca unul din aceste resturi să lovească nava individuală a Fanaticilor era infimă, dar era mai bun decât nimic. În plus, munca îl ajuta să nu se mai gândească la perspectiva, mai mult decât neplăcută, de a fi capturat.

La pupă, nucleul cometei dezintegrate era ca o pată neclară, străbătută de linii scurte şi luminoase. Explozia o aruncase de pe orbită şi îngropase platforma ştiinţifică în nucleul ei, unde aceasta hibernase mai bine de un an, ca o armată din basme, în timp ce cometa se îndrepta spre steaua roşie. Misiunea fusese o încercare disperată de a afla câteva din secretele Transcedentalilor dar pe măsură ce nucleul cometei se apropia de stea şi expediţia se trezise, iar savanţii se apucaseră de lucru, una din navele de vânătoare ale Fanaticilor care păzeau vecinătatea stelei reuşi, cumva, să detecteze platforma, aşa că Fanaticii trimiseră o navă individuală să se ocupe de asta. Ca toate navele lor de război, şi aceasta se mişcase foarte repede,

cu o viteză atât de mare încât oamenii s-ar fi transformat în jeleu. Sosise la doar treizeci de secunde după avertismentele lansate de un observator de cercetare, chiar la limita cordonului de heliu al planetei Keid; echipajul de pe platformă nu avusese nicio şansă.

Nava individuală se afla exact între cometă şi modulul spaţial. Se întorsese şi încetinise cu opt g. Atât cât îi permitea vizorul costumului de explorare, tot ce putea Carter să vadă era doar dâra slabă pe care o lăsa nava în urma ei. În direcţia opusă, steaua roşie fierbea pe fundul unui puţ, luminând întunericul. Focurile sale nucleare ardeau mocnit, lipsite de vlagă, emiţând în principal raze infraroşii. Carter le putea privi fără a fi nevoie să se protejeze. Umbrele ascuţite ale vastei desfăşurări de asteroizi dispăreau în timp ce jetul cobora în direcţia opusă; o plasă albă strălucea mai puternic decât focul, scos de ceva ce semăna cu un furnal, de pe planeta albă, aflată chiar deasupra ei. Înainte ca Transcedentalii să-şi fi început treaba, steaua roşie se rotise în jurul mai micii, dar mai masivei stele albe, pe o orbită eliptică largă, apropiindu-se la cel mult douăzeci de UA, distanţă egală cu cea dintre Uranus şi Soare. Acum era mult mai aproape şi continua să se deplaseze spre interior. Specialiştii speculaseră că Transcedentalii plănuiseră să folosească efectul de flux al unui tranzit din apropiere pentru a distruge steaua roşie. Avuseseră, însă, mai puţin de patruzeci de ore pentru a studia ingineria Transcedentalilor, după care fuseseră atacaţi de Fanatici.

În costumul său de explorare aflat la mică depărtare de modul, între stea şi uriaşa navă individuală, Carter Cho se hotărî să facă tot ce se pricepea mai bine. Universul era imens şi inuman şi la fel era războiul. Acolo, în depărtare, în luptele din jurul stelelor ale căror nume – Alpha Centauri, Epsilon Eridani, Tau Ceti, Lalande 21185, Lacaille 8760, 61 Cygani, Epsilon Indi, Groombridge 1618, Groombridge 34, Eridani 82, Opiuchi 70, Delta Pavonis, Eta Casiopiae – erau ca nişte nume ale unor eroi mitici, se hotăra soarta rasei umane.

În timp ce Carter şi restul expediţiei dormeau, ascunşi în inima cometei, Fanaticii atacaseră şi distruseseră o duzină de colonii de pe centura de asteroizi a lui Keid, iar Keidienii ripostaseră şi distruseseră una dintre uriaşele lor nave. În comparaţie cu această bătălie măreaţă, soarta lui Carter era la fel de importantă ca o picătură de apă într-un ocean; gândul acesta i se păru pe cât de umilitor pe atât de încurajator.

O fi viaţa lui insignifiantă, dar nu avea de gând să o lase pe mâna unei muribunde fără experienţă de luptă. Se îndreptă spre pupa modulului, deschise o trapă şi scoase un întrerupător manual.

Lucra de şase ore. Era mort de oboseală şi transpira din greu înăuntrul costumului de explorare, dar nu putea să şi-l scoată pentru că atmosfera din modul era irespirabilă, pentru că închisese majoritatea sistemelor de aerisire, ca parte a planului său de a-i păcăli pe Fanatici că pe navă nu mai era nimeni. Înăuntru era întuneric şi frig. Luminile de pe ambele părţi ale căştii sale formau umbre ascuţite. Acolo unde smulsese panourile, se formaseră ţurţuri de gheaţă.

Savanta era întinsă în habitaclul închis ca un sicriu, dar putea să-i vadă faţa pe jumătate distrusă printr-o ferestruică. Părea adormită, dar când Carter trecu pe lângă ea, deschise ochiul cel bun şi-l privi. Băgă un cablu într-o priză şi auzi un fel de muzică, o succesiune simplă de acorduri de percuţie şi pian, trompetă şi saxofon. Savanta îi spuse că acesta e cântecul ei preferat. Spuse că şi-ar dori să-l mai asculte o dată.

— Ar trebui să laşi cutia asta să te adoarmă, îi răspunse Carter. Înainte să…

Savanta tuşi, scuipând sânge.

— Înainte să mor, îl completă ea.

— Am primit şi eu ceva educaţie ştiinţifică înainte de a primi această misiune, cucoană. Spune-mi ce am de făcut.

— Nu-mi mai spune „cucoană”, îi spuse savanta şi închise ochii, ascultând un solo de trompetă, care se suprapuse delicat peste zgomotul tobelor.

— Nu-i aşa că ţi se rupe inima? Asta e Miles Davis, în concert la New York, acum o sută de ani. Muzică pentru îngeri.

— E interesant. E un ritm simplu, de şase pe opt, dar apoi linia se schimbă.

Savanta îl privea fix pe Carter; acesta simţi că roşeşte şi se întrebă dacă ea îl putea vedea.

Spuse:

— Am moştenit vocea de la mama mea. Ea cânta în corul bisericii înainte să se mărite cu tatăl meu şi să înceapă să crească copii şi organisme în vid.

— Încearcă să nu o analizezi, îi răspunse savanta. Trebuie să asculţi cântecul ca pe un întreg. Aşa e sublim. Aş prefera să mor ascultându-l decât închisă în sicriul acesta de hibernare.

— Nu o să…

— Am înregistrat tot ce mi-am putut aminti din cercetările pe care le-am făcut înainte de atac. Voi adăuga aceste date la observaţiile pe care le vom face în jurul stelei, iar apoi voi trimite toate datele către Keid. Poate vor reuşi să le folosească într-un fel şi să dezlege misterul folosirii câmpurilor magnetice de către Transcedentali.

Închise ochii şi respiră adânc. Lichidul îi şuieră în plămâni. Spuse încet, aproape doar pentru sine:

— Prea mulţi morţi. Trebuie să facem totul ca aceste morţi să nu fi fost în zadar.

Carter de-abia reuşise să-şi cunoască tovarăşii de pe navă, recrutaţi de pretutindeni, înainte să intre în hibernare, dar savanta îşi pierduse colegi şi prieteni dragi.

Spuse:

— Nava individuală continuă să accelereze.

— Ştiu.

— S-ar putea să ne ajungă înainte să ajungem noi la stea.

— Poate trucul tău îi va păcăli.

— Mda, la fel de bine aş putea să ies şi să-i înfrunt cu o pernă.

Savanta zâmbi, dezgolindu-şi dinţii plini de sânge.

— Trebuie să încercăm. Trebuie să încercăm totul. Dă-mi voie să-ţi explic ce vom face când vom ajunge acolo.

Îi povesti că observaţiile pe care le obţinuseră cu ajutorul sateliţilor şi ale telescoapelor demonstrau că Transcedentalii reuşiseră să regularizeze câmpul magnetic al stelei roşii, proiectând plasma asupra unui anume punct din fotosferă, de unde aceasta erupea apoi sub forma unei flăcări permanente – jetul astfel format deplasând steaua către o întâlnire fatală cu steaua albă. Savanta presupunea că Transcedentalii manipulau vasta energie a câmpului magnetic prin ruperea simetriei celor două perechi virtuale care definesc cuantumul în vid, generând astfel particule încărcate *ab ovo*, redirecţionând curenţii plasmatici şi creând câmpuri magnetice de mii de gauss şi arii de mii de kilometri, asemenea unui copil care s-ar juca cu un magnet de jucărie şi cu pilitură de fier. Datele cuprinzând experimentele pentru această teorie fuseseră pierdute când platforma ştiinţifică sărise în aer, dar femeia credea că ar putea găsi o modalitate prin care să testeze cel puţin una dintre predicţiile teoretice asupra ruperii simetriei.

Deschise o fereastră pe mini-monitorul de pe casca lui Carter şi îi arătă schematic cum intenţiona să manevreze nava în jurul stelei.

— Trebuie să ne apropiem chiar atât de mult?

— Durata de viaţă a fotonilor va fi foarte scurtă, ceva mai mult de o milisecundă.

— Am înţeles. Nu vor putea călători mai mult de câteva sute de kilometri înainte să se dezintegreze.

Carter zâmbi când văzu că savanta îl priveşte lung. Spuse:

— Viteza luminii e una din acele constante pe care orice navigator trebuie să le cunoască.

— Înseamnă că va trebui să ne apropiem de sursă, dar, în acelaşi timp, mai înseamnă şi că fluxul de fotoni va creşte neobişnuit de mult, chiar deasupra fotosferei. Ar trebui să existe o gradaţie sau o serie de paşi… Este unul din experimentele care s-au pierdut în explozie.

Carter răspunse, nu foarte încântat.

— Deci va trebui să facem noi treaba asta. O să fie destul de cald, dacă ne vom apropia de stea atât de mult. La ce temperatură ne putem aştepta?

— Nu ştiu. Temperatura medie de la suprafaţa stelei roşii nu e foarte mare, puţin peste 3000 de grade Kelvin, dar la baza flăcării, acolo pe unde vom trece noi, e ceva mai mare.

— De ce nu încercăm să trecem chiar pe la marginea flăcării? S-ar putea să ne topim, dar timpul de tranzit ar fi mult mai mic.

— Câmpurile magnetice sunt foarte puternice şi formează o spirală în jurul flăcării. Ne-ar putea arunca în orice direcţie. Înspre în afară dacă avem noroc, drept în foc, dacă nu. Nu, mai bine vom ţinti către punctul în care liniile magnetice se îndreaptă, cu toate, în aceeaşi direcţie. Câmpurile magnetice îşi pot schimba direcţia oricând şi există riscul să lovim o zonă cu plasmă rătăcită, aşa că nu voi aprinde motoarele decât atunci când vom fi foarte aproape.

Carter se gândi o secundă apoi spuse:

— Dacă va trebui să ţintim printr-o fereastră foarte îngustă, atunci ţi-ai găsit omul potrivit. Pot să trec cu nava asta şi prin urechile acului.

Savanta îi răspunse:

— Imediat ce voi prinde momentul potrivit, voi accelera la maxim ca să micşorăm timpul de tranzit. Dar fără protecţia termală a nucleului cometei, va fi, oricum, mai rău decât atunci când îţi treci degetele prin flacăra unei lumânări. Cred că voi reuşi să setez un modul de rotaţie tip frigăruie şi să pornesc sistemul de răcire la maxim. Habitaclul te va ajuta să rămâi în siguranţă şi am să mă vâr şi eu într-unul, dar, dacă nu ne va ucide căldura, fluxul de radiaţii grele o va face, cu siguranţă.

— Eşti sigură că vei putea afla lucruri cu adevărat folositoare?

— Asta e o şansă unică, navigatorule. De obicei e foarte dificil să studiezi tehnicile Transcedentalilor, deoarece ei se ţin la distanţă de sistemele stelare colonizate. Unii dintre

noi cred că Războiul de O Sută de Minute s-a dat pentru a stabili soarta rasei umane şi că Transcedentalii, care au câştigat şi părăsit Sistemul Solar, au considerat că cel mai bine e să ne lase în pace să ne vedem de viaţa noastră.

— Dar cel care ne urmăreşte nu prea dă semne că ar vrea să ne lase în pace.

— Strict vorbind, ne-a lăsat. Eridani B 40 şi Eridani C 40, steaua albă şi steaua roşie, formează un binar apropiat. Keid e asociat cu ele doar de departe. Şi cele două stele reprezintă exact acel gen de binar rar, în care masa celor două componente este foarte diferită. Avem şansa unică de a studia asta de aproape. Fanaticii ştiu asta şi, de aceea, sunt atât de hotărâţi să distrugă pe oricine se apropie atât de mult.

— Vor ca secretele Transcedentalilor să rămână secrete.

— Ei nu sunt interesaţi să-i înţeleagă pe Transcedentali, ci doar să-i venereze. Sunt la fel de rigizi şi de fixişti ca şi sistemul lor de credinţe, în vreme ce noi suntem dispuşi să învăţăm, să aflăm lucruri noi, să ne schimbăm şi, în consecinţă, să evoluăm. Şi tocmai de aceea vom câştiga acest război.

* * *

Urmând instrucţiunile savantei, Carter demontă trei camere de luat vederi şi transformă circuitele lor de cules imagini în emiţători de fotoni. În timp ce lucra, savanta îi povesti despre viaţa ei de acasă, în Happy Valley, pe Nuevo California. Asteroidul fusese grav afectat după unul dintre primele atacuri ale Fanaticilor, iar părinţii şi cei trei fraţi ai ei ajutaseră la organizarea procedurilor de evacuare. Mama ei proiecta ecosisteme, iar tatăl fusese şeful programului guvernamental de comerţ interstelar; acum amândoi făceau parte din Guvernul de război.

— Şi amândoi sunt foarte mândri şi foarte nefericiţi că singura lor fiică s-a oferit voluntar pentru această misiune.

Carter povesti, la rândul lui, că familia sa era una obişnuită, făcând parte dintr-o comunitate care se ocupa de o fermă de organisme în vid, pe câmpurile acoperite cu

gheaţa metanică a asteroidului San Joaquin. Până să înceapă războiul cu Fanaticii, pentru care se oferise voluntar din primul moment, pilotase un transportor, dar nu vru să vorbească de cele două lupte în care fusese implicat înainte să i se încredinţeze misiunea de faţă. În schimb, îi povesti savantei despre copilăria sa şi despre crevasa acoperită unde se afla casa părinţilor lui şi de coloniile de şobolani, obţinuţi artificial, cu a căror creştere se ocupa familia sa.

— Iubeam şobolanii aceia. Ar fi trebuit să fiu îndeajuns de isteţ şi să rămân acasă, să cresc şobolani şi să fac copii, dar am crezut că puţinul talent pentru matematică şi zbor pe care-l aveam era biletul meu de scăpare.

— La naiba, spuse savanta. Nava individuală tocmai a trecut prin barajul tău de resturi.

Deschise o fereastră pe tabloul de comandă şi îi arătă şi lui Carter radarul.

Acesta simţi o senzaţie de plutire ciudată ce nu avea nicio legătură cu căderea liberă în care se aflau. Îi spuse:

— Măcar am încercat.

— Sunt sigură că nu ne va prinde înainte să ajungem noi la stea.

— Dacă am trage acum…

— Am pierde şansa să adunăm datele, navigatorule. Vom muri, indiferent de situaţie. Măcar să facem în aşa fel încât să nu fie în van.

— Ai dreptate.

— Şi, spune-mi, de ce îţi plăceau şobolanii atât de mult?

— Pentru că sunt nişte supravieţuitori. Pentru că au reuşit să trăiască, în pofida oamenilor, încă de când au apărut agricultura şi oraşele. Pe Pământ erau consideraţi o specie de dăunători mici, duri, inteligenţi; se înmulţeau mult prea repede, mâncau aceeaşi mâncare ca şi noi şi aveau chiar şi aceleaşi boli ca oamenii. I-am luat cu noi în spaţiu, deoarece toate aceste calităţi asemănătoare cu ale noastre fac din ei animalele de laborator perfecte. Ştiai că au fost printre primele specii de mamifere cărora li s-a segmentat genomul? De aceea sunt atâtea varietăţi create

artificial acum. Îi creşteam mai ales pentru carnea şi blana lor, dar şi pentru a-i folosi drept cobai. Câteva dintre varietăţile obţinute le vindeam ca animale de companie. Când eram copil, aveam un şobolan ciufulit şi jucăuş pe care-l iubeam la fel de mult ca pe fraţii şi surorile mele. Îl chema Charlie. Şobolanul Charlie. A trăit mai mult de o mie de zile, o vârstă de-a dreptul respectabilă pentru un şobolan şi, când a murit, nu i-am lăsat să-l recicleze. Tatăl meu m-a ajutat să-i fac un sicriu mic, din coajă de stejar negru şi apoi l-am îngropat într-un luminiş din pădurea mea favorită de portocali…

Savanta spuse:

— Pare un loc bun în care să fii îngropat.

— Aşa e. E un loc perfect. Livezi şi o mulţime de câmpii mai mici. Oamenii cresc acolo flori doar de dragul de a le creşte. Avem şi 18 specii de mamifere, tot acolo. Deşi toate sunt obţinute artificial, te ajută să-ţi faci o idee despre cum a fost cândva natura. De abia aşteptam să scap de acolo şi acum nu ştiu ce să mai fac să mă întorc cât mai repede. Nu sună aiurea?

Savanta îi răspunse:

— Mi-aş dori să văd şi eu locurile astea. Poate mă inviţi la un picnic, să-mi arăţi împrejurimile. Familia mea obişnuia să se adune la picnic o dată la trei luni, închiriam o parte din parc, jucam tot felul de jocuri, găteam mult prea multă mâncare, fumam şi beam…

— Tatăl meu e un bucătar destul de priceput. Iar mama conduce un grup coral destul de bun. Ar trebui să ne întâlnim cu toţii o dată.

— Neapărat.

Îşi zâmbiră. Era un moment solemn. Carter se gândi să spună ceva potrivit, dar ce anume? Nu fusese niciodată prea bun la vorbe şi acum îşi dădu seama că, deşi savanta îi ştia numele (era cusut de altfel pe costum), el nu-l aflase încă pe al ei.

Savanta îl anunţă:

— E timpul.

— Da, cucoană. Să repar hârbul acesta şi vin şi eu imediat.

Sudă detectorii fotonici de vârful bont al modulului şi îi conectă printr-un cablu. Pregăti şi antena radar. După ce modulul se va fi apropiat de baza flăcării, computerul său va culege datele şi le va transmite printr-o rază criptată pe Keid, repetându-le de câte ori va putea, până când nava individuală a Fanaticilor o va intercepta. Aceasta se afla la mai puţin de zece mii de kilometri. În faţă, steaua roşie ocupa jumătate din orizont, iar jetul de foc, galben-portocaliu, se ridică parcă la infinit, pe măsură ce se apropiau de el. Lui Carter i se păru că baza flăcării arăta ca un bandaj pe un măr, iar savanta îi spuse că analogia nu era chiar aşa departe de adevăr; înainte ca platforma ştiinţifică să fi fost distrusă, unul din grupurile de cercetători descoperise că acolo aveau loc reacţii nucleare ciudate, care formau tone de carbon pe secundă. Îi arătă o imagine surprinsă de camerele modulului spaţial; era una din rarele poze ale navelor Transcedentalilor. Era greu de distins ceva, datorită fundalului în flăcări de la suprafaţa stelei, dar se putea, totuşi, zări un corp ca o sferă, perfect reflectorizantă.

— Chiar la un kilometru distanţă, spuse savanta, orbitează în jurul ecuatorului, la fiecare opt minute. Se presupune că s-au închis în sfere de acest tip în care constantele fundamentale au fost modificate pentru a permite îmbogăţirea proceselor lor cognitive. Fotografia asta trebuie păstrată. O s-o trimit acasă…

O dâră strălucitoare de gaz – ca un şarpe în flăcări – lungă de mii de kilometri, trecu pe lângă ei. Modulul se zgudui puternic, probabil din cauza acelui flux magnetic rătăcit.

Carter spuse:

— Poate ar trebui să intru înainte să mă prăjească.

Savanta îi răspunse:

— Va trebui să pornesc motorul în curând. Aşteaptă!

Carter se opri, agăţat de marginea cabinei.

— Ai pornit antena radar?

— Da, am vrut să o verific.

— Ceva s-a infiltrat în sistem. Cred că e un virus, încerc să-l opresc printr-un firewall, dar se răspândeşte peste tot. A intrat deja în motor şi în sistemul de navigaţie…

— Am preluat şi controlul asupra sistemului de alimentare, se auzi o altă voce. Era uşoară şi aproape veselă. Insinuantă ca un şarpe. Venea chiar din creierul său.

— Carter Cho, te văd şi ştiu că mă auzi.

Savanta îi spuse:

— Nu pot porni motorul. Cred că va trebui s-o faci tu, navigatorule.

Deci ştiuse de planul său tot timpul. Începu să se târască spre pupă.

— Carter Cho, voi prelua controlul asupra întregii nave foarte curând. Predă-te!

Acum, Carter putea zări nava individuală, sub forma unui triunghi plat; se afla la câteva secunde depărtare. Ridică un hublou şi băgă un cablu în priză. Linii dispersate, cu date, se perindau pe fereastra deschisă pe monitor. Nu reuşi să acceseze planul de zbor al savantei, iar sistemul de navigaţie era mort. Trebuia să ţintească orbeşte, spre baza flăcării, şi să se roage să nimerească fereastra îngustă, să prindă unghiul corect, exact acolo unde liniile paralele ale forţei magnetice o porneau în aceeaşi direcţie…

— Carter Cho, am preluat controlul. Omoară femeia şi predă-te şi îţi promit că vei trăi în glorie, alături de noi.

… Sau putea să rişte. Carter trase un capăt al centurii sale de siguranţă şi o legă de un stâlp. Cu ecranul aproape negru, nu reuşea să vadă decât cum suprafaţa stelei venea cu viteză spre el şi ţesătura complicată de raze ordonate care trimiteau plasma în focul de fuziune de la baza jetului.

— Omoară femeia sau am să-ţi distrug creierul, neuron cu neuron.

— Du-te dracului, răspunse Carter şi îşi închise computerul personal.

Jetul părea că se ridică spre infinit, ca o sabie gigantică spintecând spaţiul în două. Savanta îi spusese că, dacă

modulul se va apropia de marginea jetului, câmpurile magnetice spiralate vor sări spre cer, la întâmplare. Iar steaua ocupa jumătate de cer…

Ducă-se în mă-sa, îşi zise Carter. Avusese noroc până atunci. Era timpul să arunce zarurile încă o dată şi să spere că norocul va ţine cu el. Pregăti butoanele de control şi îndreptă nasul bont al modulului. O fereastră de meniu i se deschise în fată. Selectă FOC şi VITEZĂ MAXIMĂ.

Greutatea eliberată brusc aproape că-i desfăcu mâinile încleştate de stâlp, când porni motorul. Crampele îi cuprinseră degetele acoperite de mănuşi şi simţi cum centura cu care era legat încerca să-l taie în două. Linia mare, despărţitoare a jetului se apropia cu viteză. Îl trecură sudorile în costumul său de explorare. Dacă sistemul de răcire s-ar fi oprit chiar şi pentru o secundă, s-ar fi prăjit ca o bucată de carne din cuptorul tatălui său. Fanaticii, la rândul lor, puteau să-l ardă cu razele X. Fluxul magnetic ar fi putut face bucăţi modulul spaţial… dar lui Carter nu-i mai păsa de nimic acum. Îşi conducea nava ca la rodeo, direct spre flacăra largă de un kilometru. Ochii îi ardeau sfidători…

* * *

După o clipă, se trezi în cu totul altă parte.

Trecu un minut şi ceva până când Carter îşi aminti să-şi deschidă computerul personal. O auzi pe savantă întrebându-l:

— Ce dracu’ tocmai ai făcut?

* * *

Le luă ceva vreme să afle ce se întâmplase.

Carter îndreptase modulul spre marginea jetului, sperând că acesta îi va arunca la întâmplare de-a lungul suprafeţei stelei roşii şi rugându-se să trăiască îndeajuns de mult cât să poată transmite datele adunate de experimentul savantei. Dar acum steaua roşie părea o pioneză, sclipind printre celelalte stele din spatele lor, iar

punctul alb care reprezenta steaua albă se afla la un arc de câteva secunde în spatele ei. Într-o clipită, modulul atinsese viteza de scăpare şi traversase zeci de milioane de kilometri în spaţiu.

— Probabil că ne-au salvat Transcedentalii, spuse savanta.

Carter represurizase modulul, iar sistemul de răcire torcea liniştit, deşi încă era ca în saună înăuntru, îşi scoase casca şi îşi şterse sudoarea, dar nu desigilă şi habitaclul savantei, deoarece arsurile ei erau încă sensibile la căldură. Stătea în faţa ei, privind-o prin fereastra de pe capac.

* * *

— Am profitat de singura noastră şansă şi am avut noroc, spuse el.

— Niciun câmp magnetic nu ne putea arunca atât de departe într-un timp atât de scurt. Numai Transcedentalii puteau face aşa ceva. Probabil ne-au anulat greutatea. Timp de câteva secunde, am ajuns la greutatea unui foton şi am atins viteza luminii…

— Am avut noroc, continuă Carter. Am lovit câmpurile magnetice exact unde a trebuit.

— Verifică radarul de adâncime, navigatorule. Nu e nici urmă de nava individuală a Fanaticilor. Şi doar era chiar în spatele nostru. Dacă acele câmpuri magnetice au avut vreun rol în toată treaba asta, nava individuală trebuia să fi zburat odată cu noi.

Carter privi radarul. Într-adevăr, nava individuală dispăruse. Îşi aminti de strălucirea sferei argintii care se învârtea fără probleme în jurul stelei şi spuse:

— Am crezut că Transcedentalii nu se vor amesteca. Doar de asta au şi părăsit Sistemul Solar. De asta construiesc doar pe sistemele necolonizate…

— Ai crescut şobolani când erai mic. Dacă vreunul scăpa din cuşcă, îl băgai la loc. Dacă doi dintre ei se luau la bătaie, te băgai să-i desparţi. Cum crezi că se simţeau şobolanii când te amestecai în cuşca lor?

— Dacă noi suntem şobolanii, atunci Fanaticii ce-s? rânji Carter.

— Nişte şobolani cu iluzia grandorii. Şobolani nebuni care cred că duc la îndeplinire voia Domnului, când, de fapt, sunt la fel ca noi. Mă întreb ce-or fi crezut Fanaticii de pe navă? Probabil că, pentru un moment, s-au simţit atinşi de mâna lui Dumnezeu…

— Ce e?

— Am terminat de procesat datele din experimentul meu. Când am atins marginea flăcării, s-a înregistrat o creştere uriaşă a fluxului de fotoni.

— Datorită ruperii simetriei ăleia de care vorbeai. Ai trimis datele?

— Acum mă ocup de detalii…

— Trimite datele, îi spuse Carter, voi sigila nava şi ne voi trece în modulul de hibernare.

— S-ar putea să găsesc nişte indicii în materialele distruse…

— Misiunea ta s-a încheiat, cucoană. Lasă-i pe alţii să se ocupe de detalii.

— Jesswyn Fiver, se prezentă savanta. Îi zâmbi prin fereastra îngustă a habitaclului.

El realiză că femeia era de-a dreptul frumoasă.

— Nu m-ai întrebat niciodată cum mă cheamă. Numele meu e Jesswyn Fiver. Acum mă vei putea prezenta părinţilor tăi, când ne vom duce la picnic.

————————————

Traducere: Emanuel Huțanu

„Rats of the System” by Paul McAuley

Arthur Sternbach joacă baseball pe Marte

Kim Stanley Robinson

Este scriitorul american cunoscut probabil pentru trilogia sa premiată despre planeta Marte, scrisă după ani de studiu, preocupat fiind de ecologie, plus realizările tehnice care ar putea face reale evenimentele din cărţile sale. „Marte Verde”, „Marte Roşu” şi „Marte Albastru” – traduse şi în limba română – au câştigat un premiu Hugo şi două Nebula, scriitorul fiind premiat şi pentru alte opere cu World Fantasy Award, John W. Campbell Memorial Award sau premiul Locus. Este un scriitor prolific, scriind şi câteva zeci de povestiri. A devenit, evident, şi membru onorific al Mars Society, în urma scrierilor sale. Povestirea de faţă este tot despre Marte şi cum joacă marţienii baseball.

———————————

Era un copil marţian, slab, înalt, timid şi ghebos. Legănat ca un căţel. Nici nu ştiu când l-au pus să joace în baza a treia. După aceea m-au pus şi pe mine la shortstop[2] şi eu sunt stângaci. Şi nici nu pot să prind mingea la sol. Dar sunt american, aşa că iată-mă-s acolo. Iată ce înseamnă să înveţi un joc la TV. Unele lucruri sunt atât de evidente, că oamenii nici nu se mai gândesc să le menţioneze. Ca de exemplu să nu pui niciodată un stângaci la shortstop. Dar pe Marte se juca după reguli noi. Unii marţieni îndrăgiseră foarte mult jocul de baseball, îşi comandaseră echipamentul, s-au rostogolit pe nişte terenuri şi au ieşit cum au intrat.

[2] Shortstop: poziţie din terenul „interior” aflată între a doua şi a treia bază (n.trad.)

În acelaşi mod, şi eu cu copilul acesta, Gregor, chinuiam partea stângă a terenului „interior”. El părea atât de tânăr că l-am întrebat câţi ani are şi mi-a răspuns că opt ani, şi mă gândii: „Dumnezeule nu eşti chiar *atât* de tânăr”, însă mi-am dat seama că se referea, bineînţeles, la anii marţieni, deci avea în jur de şaisprezece sau şaptesprezece, dar părea mai tânăr. Se mutase recent la Argyre şi locuia la comun cu rude şi prieteni, niciodată nu am înţeles asta clar, pentru că îmi părea a fi destul de singuratic. Niciodată nu lipsise de la antrenament, chiar dacă era cel mai prost jucător dintr-o echipă groaznică şi se vedea că era descurajat din cauza tuturor greşelilor şi situaţiilor sale de strike-out[3]. Mă întrebam de ce a mai venit. Şi era aşa de timid şi de ghebos şi mai avea şi acnee. Era împiedicat, roşea şi vorbea nedesluşit – într-un cuvânt, le avea pe toate.

Mai mult, nici engleza nu era prima lui limbă, ci armeana sau moraviana, ceva de genul ăsta. Oricum, ceva ce nimeni altcineva nu vorbeşte, în afară de o pereche mai în vârstă de la locuinţa sa comună. Aşa că mormăia în ceea ce trecea drept engleză pe Marte, şi uneori folosea un soft de traducere, însă, în general, evita situaţiile în care era nevoit să converseze. Deci făcea greşeală după greşeală. Cred că eram destul de impresionanţi împreună – eu care îi eram până la talie, şi amândoi lăsând mingile de la sol să treacă pe lângă noi de parcă ni se făcuseră vrăji. Sau mai mult, doborându-le la pământ şi urmărindu-le de jur împrejur şi apoi plasându-le dincolo de primul baseman. Făceam foarte rar un out[4]. Ar fi fost bătător la ochi, dacă nu ar fi făcut toată lumea la fel. Jocul de baseball pe Marte era un joc cu scoruri mari.

Oricum era frumos. Era ca un vis, să ştiţi. Înainte de toate să vă spun de linia de orizont. Când te afli pe un câmp neted ca Argyre, este o distanţă de numai trei mile în loc de şase. Este foarte vizibil pentru ochiul unui

---

[3] Strike-out: când atacantul aflat la bătaie (the batter) nu reuşeşte să lovească mingea din trei încercări (n.trad.)

[4] Out: „afară”. Eliminarea jucătorilor adverşi de pe teren (n.trad.)

pământean. Iar „diamantele”[5] au terenuri interioare de dimensiuni normale, dar în schimb, terenurile exterioare sunt imense, Pe terenul echipei mele, erau nouă sute de picioare până la centru, şapte sute până la liniile de demarcaţie. De la tabela de bordaj, din picioare, parapetul exterior se vedea ca o linie mică verde în depărtare, sub un cer purpuriu, aproape de linia orizontului – adică ce vreau eu să vă spun este că „diamantul” jocului de baseball acoperea *întreaga lume vizibilă*. Era atât de extraordinar.

Ei jucau cu patru extreme, ca la softball, dar chiar şi aşa, culoarele între ei erau late din cauza terenului mare. Iar aerul era tot aşa de rarefiat ca la tabăra de pe Muntele Everest, iar gravitaţia ajungea, să zicem, abia la 380. Ca urmare, mingea zboară ca o minge de golf lovită de un jucător solid. Chiar şi la terenuri atât de mari, aveau loc totuşi un număr de home runs[6] la fiecare joc. Nu prea multe aruncări dincolo de teren pe Marte. Oricum, nu până am început eu să joc.

Am ajuns acolo, după ce am urcat pe Olympus Mons, ca să-i ajut să pună bazele unui nou institut în ştiinţa solului. Nu au ajuns şi pe micile ecrane. La început urcam pe Munţii Charitum în timpul meu liber, dar, după aceea, am căzut pradă jocului de baseball, care mi-a ocupat tot timpul.

— Bine, voi juca, am spus când m-au întrebat. Dar nu voi fi antrenor. Nu-mi place să le spun oamenilor ce să facă.

Aşa că am început prin a face cu restul echipei exerciţii de fotbal, încălzindu-ne toţi muşchii corpului. Apoi Werner a început să facă antrenament în terenul interior, iar eu cu Gregor am început să exersăm nişte mişcări de aruncare şi prindere. Eram ca nişte matadori. Din când în când, puneam piedică unuia şi aruncam, şi uneori, primul baseman, care avea puţin peste doi metri înălţime şi era puternic ca un taur, ne prindea de gât şi ne plesneam

[5] Diamond: „diamant”. Punctele strategice ale terenului sunt cele patru baze, colturile unui pătrat cu latura de aproximativ 28 de metri, numit de obicei „diamantul” (n.trad.)

[6] Home run: lovitură la baseball care permite celui care o dă (the batter) să facă un tur complet al bazelor terenului şi să marcheze un punct la „casă”, „acasă” (engl. Home plate sau Home base) (n.trad.)

mănuşile. Făcând aceste lucruri zi de zi, Gregor a ajuns să nu mai fie aşa rezervat cu mine, deşi nu prea mult. Şi am observat că arunca mingea al naibii de tare. Braţul lui era lung cât mine şi parcă fără oase. Era aşa de dezlânat că reuşea să trimită mingea foarte sus. Câteodată mingea încă se mai înălţa şi după ce trecea pe deasupra primului baseman, dar se mişca, fără nicio îndoială. Începusem să mă gândesc că motivul pentru care venise el în echipă, pe lângă cel de a fi lângă oameni cu care să nu trebuiască să vorbească, era de a avea şansa să arunce cu putere mare. Am mai observat că nu era atât de timid, pe cât era de morocănos. Sau ambele.

Oricum tehnicile noastre de prindere şi aruncare a mingii erau de tot hazul. Cu lovitul mergea un pic mai bine. Gregor învăţase cum să prindă mingea şi să o lovească de sol chiar în mijloc; era destul de eficient. Şi am început să mă sincronizez şi eu. După ani de softball, am început cu lovituri cu bâta de baseball şi, o săptămână mai târziu, sunt sigur că cei din echipă au înţeles că aveau de-a face cu un american nepriceput. Deşi odată au făcut o regulă care stabilea ca fiecare echipă să nu aibă mai mult de doi pământeni, probabil au rămas dezamăgiţi de ea. Dar încet, încet mi-am potrivit ritmul şi, după aceea, am lovit destul de bine mingea. Problema era că aruncătorii lor nu aveau aruncări cu efect. Aceşti tipi înalţi se lăsau pe spate şi aruncau cât de tare puteau, ca Gregor, dar făceau tot ce le stătea în putere să arunce numai lovituri drepte. Era şi destul de înspăimântător, deoarece uneori aruncau direct spre tine, din greşeală. Dar dacă nimereau mingea „acasă”, atunci nu trebuia decât să o cronometrezi. Şi dacă loveai, cum se mai ducea mingea! De fiecare dată când am lovit a fost ca un miracol. Simţeai că puteai să pui mingea pe orbită dacă o loveai bine, de fapt asta era una din denumirile lor pentru un home run. Oh, este orbital, spuneau ei, privind mingea îndreptându-se spre linia de orizont. Aveau un clopoţel, ca un clopot de vapor, ataşat de gard, şi de fiecare dată când cineva scotea mingea afară de

pe teren, ei sunau din clopot, în timp ce tu alergai de la o bază la alta. Un obicei local foarte interesant.

Aşa că mi-a făcut plăcere. Este un joc frumos, chiar dacă nu te pricepi. După antrenament, muşchii mă dureau cel mai tare la stomac, din cauza râsului. Începusem chiar să am succes. Când mă aruncam să prind mingile care veneau în dreapta mea mă răsuceam, ca să pot arunca apoi la prima sau la a doua bază. Oamenii erau impresionaţi, chiar dacă era ridicol. Eram ca omul cu un singur ochi în ţara orbilor. Nu că nu erau buni atleţi, mă înţelegeţi, dar niciunul nu jucase de mic copil, aşa că nu aveau instinctele jocului de baseball. Lor le plăcea să joace pur şi simplu. Şi puteam să înţeleg motivul – acolo, pe un teren mare cât lumea, sub un cer purpuriu, cu mingi galben-verzui zburând încolo şi încoace – era frumos. Ne-am distrat bine.

Am început să-i dau şi lui Gregor câteva ponturi, deşi îmi jurasem că nu mă voi implica în antrenamente. Nu-mi place să încerc să le spun celorlalţi ce să facă. Jocul este prea greu pentru acest lucru. Dar aruncam mingi înalte celor din terenul exterior şi era greu să nu le spun să urmărească mingea, să fugă pe sub ea şi apoi să pregătească mănuşa şi s-o prindă, în loc să fugă tot terenul cu mâinile ridicate ca Statuia Libertăţii! Sau când se înlocuiau unul pe altul la aruncat mingi înalte (este mai greu decât pare) le ofeream ponturi pentru lovit mingea. Şi Gregor şi cu mine făceam jocuri de aruncare şi prindere a mingii în timpul încălzirilor şi, doar urmărindu-mă – şi încercând să arunce la o ţintă aşa de apropiată – el deveni mai bun. Arunca tare, fără îndoială. Şi am observat ca era multă mişcare în aruncările sale. De fiecare dată arunca drept spre mine, nici nu mă miram la ce braţe lungi avea. Trebuia să mă uit atent ca să nu ratez. Nu avea control, dar avea potenţial.

Şi ca să dăm cărţile pe faţă, aruncătorii noştri erau slabi. Îmi plăcea de ei, dar nu puteau arunca strikes[7] nici

---

[7] Strike: minge pe care batterul nu reuşeşte să o lovească cu bâta în dreptunghiul virtual sau minge care iese afară din teren (n.trad.)

dacă le dădeai bani. În mod regulat, dădeau walk[8] la zece sau douăzeci de batters la fiecare joc, şi erau jocuri cu câte cinci reprize. Werner îl urmărea pe Thomas cum făcea walk la zece batters şi apoi trecea el pe poziţie şi mai făcea walk la încă zece batters. Uneori repetau mişcările de două ori. Gregor şi cu mine stăteam în timp ce alergătorii ceilalţi ai echipei se plimbau ca la paradă sau ca la rând la băcănie. Când Werner a mers la centru eu, care mă aflam lângă Gregor, i-am zis:

— Ştii, Gregor, ai putea să arunci mai bine decât băieţii ăştia. Tu ai o mână bună.

El se uită la mine îngrozit, bodogănind.

— Nu, nu, nu, nu, nu e posibil.

Dar odată, în timpul unei încălziri, a aruncat o minge curbă[9] foarte straşnică pe care am prins-o cu încheietura mâinii. În timp ce-mi masam încheietura m-am dus la el.

— Ai văzut mişcarea mingii? l-am întrebat eu.

— Da, spuse el, uitându-se în altă parte. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Se numeşte curve ball, Gregor. Poate fi o aruncare folositoare. Ţi-ai răsucit braţul în ultimul moment şi mingea a venit pe deasupra, aşa, vezi? Uite, încearcă iar.

Astfel că, încet-încet am aprofundat aruncarea. În ultimul meu an de liceu, în Connecticut, am exersat multe stiluri de aruncare: junk-curve, slider, split-finger, change. Îl vedeam pe Gregor făcând toate aceste aruncări doar din întâmplare, dar, ca să nu-l încurc, am exersat doar o curbă dreaptă. Îi spuneam:

— Arunc-o aşa cum ai făcut-o prima dată.

— Parcă spuneai că nu te apuci de antrenat, îmi spunea el.

— Nu fac pe antrenorul cu tine! Doar arunc-o cum ţi-am spus. Şi în timpul jocului arunc-o drept. Cât de drept poţi.

Bolborosi la mine ceva în moraviană şi nu mă privi în ochi. Dar făcu ce i-am spus. După o vreme reuşi să facă o

---

[8] Walk: când batterul primeşte patru balls şi batterul are dreptul să avanseze până la prima bază şi urmează alt batter (n.trad.)

[9] Curve ball sau minge curbă, cu efect (n.trad.)

aruncare bună. Bineînţeles că aerul rarefiat de pe Marte ajuta mai puţin mingea. Dar am remarcat că mingile cu dungi albastre cu care jucau ei erau mai bine cusute decât cele cu dungi roşii. Ei jucau cu ambele modele ca şi cum nu ar exista nicio diferenţă, însă era. Aşa că am ţinut bine minte acest lucru şi am continuat să lucrez cu Gregor.

Am exersat foarte mult. I-am arătat cum să arunce prin întindere, ştiind că o răsucire la Gregor se putea termina rău. Şi, începând de la jumătatea sezonului, a aruncat o curbă straşnică. Nu am mai spus nimănui. Era înnebunit după ea, dar se prindea greu; trebuia să fiu foarte rapid ca să prind câteva mingi. Am ajuns să fiu mai bun şi la shortstop. Chiar dacă, într-un sfârşit, în timpul unui joc, după un scor de douăzeci la zero, ca de obicei, un batter a lovit o minge aproape nevăzută şi eu am alergat după ea, şi vântul a tot purtat-o şi eu am urmărit-o şi până ce am prins-o eram afară din teren, rostogolit între fielderii noştri de centru înmărmuriţi.

— Poate ar trebui să joci în terenul exterior, spuse Werner.

— Slavă Domnului, am spus eu.

Şi după aceea am jucat la centru dreapta sau centru stânga, vânând linere[10] la gard şi aruncându-le înapoi aruncătorului din terenul interior[11]. Sau stând şi urmărind mişcările celeilalte echipe. Chiuiam ca la orice meci şi abia atunci am observat că pe Marte nimeni nu striga nimic la meciuri. Era ca şi cum ai fi jucat în liga surdo-muţilor. A trebuit să fac cunoscut întregii echipe tot repertoriul de chiuituri de la două sute de iarzi în afara terenului, inclusiv, bineînţeles, critica la adresa deciziilor arbitrului principal. Vederea bazei a patra era miniaturizată dar chiar şi aşa, am făcut treabă mai bună decât ceilalţi, şi ei ştiau asta. A fost distractiv. Oamenii treceau pe lângă teren şi spuneau:

— Ehe, trebuie să fie un jucător american acolo.

---

[10] Liner: o lovitură de minge foarte rapidă şi joasă (n.trad.)

[11] Cut-off man: aruncător din terenul interior care prinde o minge de la outfielder şi o trimite la „casă” sau la o bază (n.trad.)

Într-o zi după un meci pierdut acasă cu 28 la 12 cred, toată lumea a mers să-şi ia ceva de mâncare, dar Gregor stătea acolo uitându-se în depărtare.

— Vii şi tu? am întrebat eu, arătând spre ceilalţi, dar el clătină din cap dezaprobator.

Trebuia să meargă acasă să lucreze. Şi eu mergeam la serviciu aşa că l-am însoţit în centru, un loc pe care l-ai putea vedea doar în Texas. M-am oprit în faţa casei unde locuia, care era o casă mare sau un complex mic de apartamente, nu ştiu sigur cum se numea pe Marte. Acolo el a rămas înţepenit şi eu mă pregăteam să plec, când o bătrână a ieşit din casă şi m-a invitat înăuntru. Gregor îi povestise despre mine, spunea ea într-o engleză greoaie. Astfel că mi s-a făcut cunoştinţă cu persoanele din bucătărie, majoritatea incredibil de înalte. Gregor părea foarte stânjenit, nu mă voia acolo, aşa că am plecat cât de repede am putut. Bătrâna avea bărbat şi cred că erau bunicii lui Gregor. Mai era şi o fată, cam de-o vârstă cu el, care se uita la amândoi ca o pasăre de pradă. Gregor nu se uită deloc în ochii ei.

Data următoare, la antrenament, l-am întrebat:

— Gregor, erau bunicii tăi?

— Sunt ca nişte bunici pentru mine.

— Şi fata, cine e?

Nu răspunse.

— E o verişoară sau altceva de genul ăsta?

— Da.

— Gregor, dar părinţii tăi? Unde sunt?

El, însă, ridică din umeri şi începu să-mi arunce mingea.

Am ajuns la concluzia că locuiau în altă aripă a locuinţei lor comune, dar niciodată nu am ştiut cu siguranţă. Mi-au plăcut multe lucruri pe Marte – felul cum îşi conduc afacerile în locuinţele lor comune îi scuteşte de mult stres şi trăiesc destul de relaxaţi comparativ cu noi, pământenii. Dar de unele din sistemele lor parentale – copii crescuţi de grupuri sau de un singur părinte sau altfel – nu eram chiar sigur.

După părerea mea pot provoca probleme. Bande de băieţi gata să pocnească pe cineva. Şi asta poate se întâmplă indiferent de cum acţionezi.

În fine, am ajuns la sfârşitul sezonului şi urma să plec pe Pământ după aceea. Recordul echipei noastre ne-a plasat pe ultimul loc în clasamentul de sezon. Dar ei au mai organizat un campionat final de weekend, pentru toate echipele din Bazinul Argyre, o mulţime de jocuri cu trei reprize, pentru că erau multe echipe. Am pierdut de îndată primul joc şi am fost înscrişi pe lista învinşilor. L-am pierdut şi pe următorul, în special din cauza greşelilor. Werner l-a ajutat pe Thomas pentru o vreme şi, când asta nu a mai mers, Thomas a mers să-l ajute a nu ştiu câta oară pe Werner. Atunci am alergat de unde mă aflam, ca să fiu alături de ei. Le-am spus:

— Ascultaţi ce vă spun, lăsaţi-l pe Gregor să arunce.

— Gregor? Spuseră amândoi în cor. Niciodată!

— Va arunca mai prost decât noi! spuse Werner.

— Nu e adevărat, am spus eu. Voi aţi greşit de unsprezece ori la rând. Gregor nu va face asta nici până la lăsatul serii.

Aşa că au fost de acord. Au fost amândoi descurajaţi pe moment, vă daţi seama. Am mers la Gregor şi i-am spus:

— Gata, Gregor, poţi să încerci acum.

— Ah, nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

Era destul de împotrivă. S-a uitat în tribune unde se aflau câteva sute de spectatori, majoritatea prieteni şi rude şi câţiva trecători curioşi, şi am observat apoi că se aflau şi cei doi „bunici”, şi fata aceea a lui, rudă sau ce-o fi fost. Gregor devenea din ce în ce mai descurajat şi mai morocănos.

— Revino-ţi, Gregor, am spus eu, punându-i mingea în mănuşă. Ascultă, voi prinde eu mingea. Va fi ca şi cum am face încălzirea. Tu doar arunc-o cum ai făcut prima dată.

Şi l-am tras după mine.

Werner l-a pregătit, în timp ce eu am mers să-mi pun echipamentul de protecţie pentru catcher, mutând o cutie de mingi cu dungi albastre în faţă, în zona de aprovizionare

a arbitrilor. Am văzut că Gregor era agitat, şi eu la fel. Niciodată nu mai fusesem catcher[12] şi nici el pitcher[13], şi erau jucători la toate bazele şi nimeni nu se afla pe bancă. Ne aflam într-un moment neobişnuit al jocului.

În cele din urmă am fost echipat şi i-am făcut semn.

— Nu-ţi fie frică să arunci prea tare, i-am spus. Doar aruncă mingea curbă în mănuşa mea. Uită de batter. Îţi voi face semn înainte de fiecare aruncare; două degete pentru curbe şi unul pentru fast-ball.

— Fastball? spuse el.

— Adică atunci când arunci mingea repede. Nu-ţi fă griji în privinţa asta. Oricum noi vom arunca doar curve-balls.

— Şi ziceai că nu antrenezi, spuse el amar.

— Nu antrenez, spusei eu. Prind.

Şi m-am întors şi m-am aşezat pe poziţie.

— Uită-te la mingile curbe, i-am spus eu la arbitru.

— Mingi curbe? spuse el.

Şi am început. Gregor stătea aplecat ca o călugăriţă foarte pioasă, cu faţa roşie şi îndârjită. A aruncat primul pitch chiar pe deasupra noastră la backstop[14]. Doi jucători au marcat în timp ce eu am recuperat mingea, dar l-am scos afară pe alergătorul ce fugea de la prima la a treia bază. Am mers la Gregor.

— Bine, am spus eu, bazele sunt libere şi am făcut şi un out. Hai să aruncăm pur şi simplu acum. Direct în mănuşă. Ca data trecută, dar mai jos.

Şi aşa a făcut. A aruncat mingea la batter şi batterul a lovit-o şi a ajuns direct în mănuşa mea. Arbitrul a rămas fără cuvinte. M-am întors şi i-am arătat mingea în mănuşă.

— Ăsta este strike, i-am spus eu.

— Strike! strigă el. Zâmbi la mine. Aia a fost o minge curbă, nu-i aşa?

Şi încă una straşnică.

— Hei, strigă batterul. Ce-a fost asta?

---

[12] Catcher: cel care prinde mingea (n.trad.)

[13] Pitcher: cel care aruncă mingea (n.trad.)

[14] Backstop: gardul de după colţul unde se aruncă (homeplate) care protejează spectatorii de aruncări periculoase (n.trad.)

— Vă vom arăta încă o dată.

Şi după asta Gregor a început să-i aranjeze. Eu îi arătam tot timpul două degete şi el tot arunca mingi curbe. Fără nicio îndoială că erau toate numai strikes, şi îl protejau de a da walk la prea mulţi batters. Toate mingile aveau dungi albastre. Arbitrul începu să se obişnuiască.

Şi între doi batteri m-am uitat în spate şi am văzut întreaga mulţime de spectatori, şi toate echipele care nu jucau în acel moment, adunate după gard ca să privească pitch-ul lui Gregor. Nimeni de pe Marte nu mai văzuse o minge curbă înainte şi acum stăteau îngrămădiţi acolo ca să aibă o vedere mai bună, gâfâind şi chiuind la fiecare croşeu. Batterul lovea sau făcea un swing slab şi apoi se uita în spate la mulţime cu un rânjet mare parcă vrând să spună „Aţi văzut asta? A fost o minge curbă!”

Aşa că am revenit şi am câştigat jocul, şi l-am păstrat pe Gregor ca pitcher, şi am câştigat şi următoarele trei jocuri. În timpul celui de-al treilea joc a aruncat exact douăzeci şi şapte de pitches, eliminându-i pe toţi cei nouă batteri fiecare cu câte trei greşeli. Walter Feller a scos odată toţi douăzeci şi şapte de batteri într-un joc din liceu. La fel ca aici.

Publicul era încântat. Faţa lui Gregor nu mai era atât de roşie. Stătea şi mai drept în vecinătatea locului de aruncare. Încă refuza să privească în altă parte în afară de mănuşa mea, dar privirea sa nu mai exprima groază cumplită, ci concentrare maximă. Poate că era slăbănog, dar era înalt. Începuse să arate al naibii de formidabil.

Ulterior am urcat înapoi în clasamentul învingătorilor şi de acolo în semifinale. Mulţimi de oameni veneau la Gregor între jocuri să le dea autografe pe mingi. Era destul de uluit, dar la un moment dat l-am văzut uitându-se sus, în tribune, spre familie şi făcându-le cu mâna, cu un zâmbet scurt.

— Cum îţi simţi braţul? l-am întrebat eu.

— Ce vrei să spui? spuse el.

— Bine, am spus eu. Acum, ascultă, aş vrea să joc altceva de data asta. Poţi să-i arunci lui Werner?

Erau vreo doi americani în echipa adversă, Ernie şi Cezar, pe care îi bănuiam că puteau să prindă mingea curbă. Aveam o bănuială.

Gregor dădu din cap aprobator şi am înţeles că, atât timp cât exista o mănuşă la care să arunce, nu mai conta nimic. Aşa că am vorbit cu Werner şi în semifinale m-am întors în margine. Jucam în nocturnă de data asta, cu terenul verde, moale ca o catifea, sub un cer roşiatic, de amurg. Uitându-mă din extremă, terenul era mic de tot, ca ceva apărut din vis.

Bănuiala mea a fost binevenită, pentru că am prins odată o minge pe linie de la Ernie, alunecând ca s-o opresc şi apoi încă una avansând pe mijloc timp de aproape treizeci de secunde, înainte de a intra sub o minge foarte foarte înaltă de la Cezar. Până şi Gregor a venit să mă felicite la pauză.

Şi cunoaşteţi vechea vorbă care spune că un joc bun pe teren duce la un at-bat[15] bun. La jocurile din timpul zilei am lovit bine, dar acum la semifinale am lovit o minge înaltă atât de puternic, încât parcă nu aş fi lovit-o deloc, şi a zburat în afară. Home run peste gardul terenului central, în amurg. N-am mai văzut-o înainte să coboare.

Apoi, în finale, am făcut-o din nou, în prima repriză, spate în spate cu Thomas – el la stânga, eu iar la centru. Au fost două la rând pentru mine, şi noi am câştigat. Şi Gregor i-a aranjat. Aşa că, atunci când am apărut iar la repriza următoare mă simţeam bine, şi oamenii cereau un alt home run, iar pitcherul echipei adverse avea o privire cu adevărat hotărâtă. Era într-adevăr un tip masiv, la fel de înalt ca Gregor, dar cu pieptul robust la fel ca mulţi alţi marţieni. Se dădu înapoi şi aruncă prima minge direct în capul meu. Fără intenţie. Era scăpat de sub control. Ulterior am făcut numai câteva lovituri pentru ca mingea să meargă foul[16], făcând swing-uri foarte târziu şi ferindu-mă de entuziasmul interior al pitcher-ului, până când a fost full count[17], şi mi-

[15] At-bat: toate situaţiile in care batterul înfruntă pitcherul (n.trad.)
[16] Foul: mingea ieşită din terenul de joc (n.trad.)
[17] Full count: trei balls şi două strikes (n.trad.)

am spus: „Oh, la naiba, nu prea contează dacă faci strike out aici, important e să loveşti două la rând."

Apoi l-am auzit pe Gregor strigând:

— Hai, domnule antrenor, poţi s-o faci! Rezistă! Concentrează-te!

Imitarea fidelă a persoanei mele a făcut ca toată echipa să izbucnească în râs. Bănuiesc că le-am spus şi eu toate aceste lucruri înainte, deşi bineînţeles că este vorba de lucruri pe care le spui în mod automat într-un joc cu mingea, nu am avut alte intenţii ascunse, nici nu ştiam că oamenii mă aud. Dar cu siguranţă l-am auzit pe Gregor cicâlindu-mă şi m-am dus înapoi la poziţie zicându-mi în gând: „I-auziţi aici, nici măcar nu-mi place să antrenez, am jucat zece jocuri fără a încerca să vă dau sfaturi", şi eram aşa de iritat că de-abia puteam să-mi dau seama de lovitură, dar am lovit mingea oricum peste gardul din dreapta, mai sus şi mai profund decât primele două. Fastball în interior. Cum mi-a spus şi Ernie mai târziu.

— Ai *condus* un pic mingea aceea.

Colegii mei de echipă au sunat din clopot tot drumul parcurs în jurul bazelor şi am bătut palma cu fiecare dintre ei când am înconjurat terenul, simţind zâmbetul de pe faţa mea. După aceea am stat pe bancă şi am simţit lovitura cu mâinile. Încă mi-o mai pot imagina zburând sus de tot.

Deci eram în faţă cu 4-0 la final şi cealaltă echipă a venit hotărâtă să ne învingă. Gregor era obosit în sfârşit şi a greşit de vreo două ori, a aruncat o curbă şi pitcher-ul lor masiv a lovit-o şi a zburat departe peste capul meu. Eu mă descurc bine ocupându-mă pe linii, dar în minutul în care o minge este lovită pe deasupra mea mă simt pierdut cu totul. Aşa că m-am întors şi am fugit la gard, gândindu-mă că ori a ieşit afară, ori o voi culege de lângă gard, dar nu am mai putut-o zări în aer. Însă să fugi pe Marte este aşa de bizar. Începi să fugi prea repede şi apoi încerci să încetineşti ca să nu cazi în nas. Asta am şi făcut când am observat traiectoria mingii, şi m-am uitat înapoi şi am văzut mingea coborând, aşa că am sărit, încercând să sar drept, ştiţi voi, dar am avut prea mult avânt şi am uitat cu totul de

gravitaţie, aşa că m-am ridicat şi am prins mingea, dar m-am trezit zburând exact peste gard.

M-am prăbuşit rostogolindu-mă în praf şi nisip, dar cu mingea înţepenită în mănuşa mea. Am sărit înapoi peste gard ţinând mingea sus ca toată lumea să vadă că o am. Dar ei dăduseră un home run, pentru că trebuie să stai în teren când prinzi o minge, este o regulă locală. Nu mi-a păsat. Ideea unui joc este de a te determina să faci fapte de genul acesta. Şi era bine că a primit şi acel pitcher unul.

După aceea am început iar şi Gregor a făcut strike şi am câştigat campionatul. Eram aclamaţi, mai ales Gregor. El era eroul zilei. Toată lumea voia ca el să dea autografe pe ceva. El nu spunea prea multe, dar nici nu mai era aşa de ghebos. Părea surprins. Pe urmă, Werner a luat două mingi şi toată lumea le-a semnat, ca să ne facă un fel de trofee pentru mine şi Gregor. Ulterior am observat că numele de pe trofeul meu erau glume, *Mickey Mantle* şi altele de genul acesta. Gregor scrisese pe ea „Bună, domnule antrenor Arthur. Cu stimă, Greg.” Încă mai am mingea pe birou.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Arthur Sternbach Brings the Curveball to Mars” by Kim Stanley Robinson

Avertisment

Gene Wolf

Gene Wolf s-a născut în 1931, în New York, scrie science fiction şi fantasy. E un scriitor prolific de romane şi povestiri. A câştigat de câte două ori premiile Nebula şi World Fantasy iar premiile Campbell Memorial şi Locus de câte patru ori. A fost de mai multe ori nominalizat pentru premiul Hugo. Este inginer şi locuieşte într-o suburbie a Chicago-ului.

În povestirea de faţă este adusă în discuţie problema extraterestrilor, care, bineînţeles, sunt printre noi. Dar nu aşa cum credeam.

———————————

Numele meu nu contează. Aveţi numele omului căruia îi spun povestea mea. Asta-i tot ce trebuie să ştiţi. Sunt american şi trăiesc într-o urbe destul de mare ca să-şi spună oraş.

Lucram pentru dl. Arthur H. East. Aşa îl voi numi. Mobila era afacerea noastră – dl East avea trei magazine, două în oraşul nostru şi unul în cel vecin. Aduceam lucruri de calitate şi le vindeam la un preţ rezonabil. Dl East era destul de înstărit ca să aibă o casă mare în oraş şi o cabană pe un lac bun de pescuit. M-a angajat ca vânzător, dar m-a promovat administrator după şase ani. Promovarea includea şi o invitaţie la cină, pe care bineînţeles am acceptat-o. La vremea aceea nu ştiam prea multe despre familia dlui East, doar că avea o fiică atrăgătoare, căreia îi voi spune Mariel. Ştiam asta doar pentru că venea pe la magazinul pe care îl voi numi al meu, să-şi caute tatăl şi îmi zâmbea.

M-am îndrăgostit de Mariel la cină, în acea noapte. Oare şi ea de mine? Mi-ar plăcea s-o cred, dar nu ştiu. De vreme ce e povestea mea, să zicem că ceea ce îmi doream atât de mult era adevărat: s-a îndrăgostit de mine, dar era prea tânără s-o ştie. Avea doar cincisprezece ani – cu zece mai puţin decât mine. Ăsta e unul din lucrurile pe care le-am aflat în acea seară. Altul e că nu avea fraţi sau surori şi că mama îi murise de aproape opt ani.

— Te întrebi, a spus dl East, dacă am de gând să mă recăsătoresc. N-o voi face până nu se mărită fiica mea. După asta, poate.

Am încercat să spun ceva banal.

— Am fost crescut de o mamă vitregă. Nu voi lăsa să se întâmple asta şi fiicei mele.

— Va trece ceva vreme, până ce Mariel termină facultatea.

Am presupus, desigur, că fata unui om înstărit va merge la facultate.

Dl East şi-a îndreptat degetul spre mine:

— Tu n-ai terminat-o.

Trebuise să renunţ la sfârşitul primului an, când părinţii nu şi-au mai putut permite. De atunci urmez cursuri la seral, schimbându-mi specializarea din drept în administrarea afacerilor; e destul de dificil.

— Terminarea facultăţii n-are de-a face cu căsătoria, a zis dl East. Nu pentru Mariel, şi din câte pot vedea nici pentru alţii. Sunt o mulţime de studenţi căsătoriţi şi o mulţime oameni de succes care nu au absolvit.

Mi-am dat seama, cum probabil şi voi aţi făcut-o, că eram luat în calcule. În acea noapte am ajuns acasă cu destul de puţine îndoituri pe aripile maşinii, chiar dacă n-aveam idee cum am făcut-o sau drumul pe care l-am urmat. M-aş însura cu fermecătoarea Mariel. Poate sau poate nu, vom moşteni magazinele tatălui său – nu contează. Dacă tatăl ei i le-ar lăsa celei de a doua soţii, ea ar avea nevoie de cineva să vadă de ele şi eu aş fi acel cineva. Fermecătoarea Mariel şi cu mine am fi în curând căsătoriţi. Dacă ni le-ar lăsa nouă, am fi bogaţi. Dacă nu, n-

ar avea nicio importanţă. Aş avea o slujbă bună şi sigură, făcând o muncă ce-mi place şi conducând o afacere la care mă pricep.

Şi aş avea-o pe Mariel.

Întreaga viaţă mi se deschidea înainte şi era o viaţă plină de dragoste şi succes. Mergeam plutind. Câteva zile mai târziu am găsit în cutia poştală un plic de la Mariel. Veţi zâmbi când voi spune că îmi tremurau mâinile când l-am deschis, dar ăsta-i purul adevăr. Tremurau.

Spunea că-mi aflase adresa, dar nu de la tatăl ei, care s-ar fi opus ca ea să-mi scrie. Se gândise că poate vreau să-i scriu şi îmi dădea adresa unei prietene de la şcoală. Dacă i-aş scrie prietenei şi aş pune înăuntru un plic cu „Mariel” pe el, i l-ar fi dat la şcoală.

Am scris, desigur. A trebuit să rup bucăţele vreo zece scrisori până ce am scris-o pe cea care, într-un final, am trimis-o. Îi spuneam cât de frumoasă este (nu voi uita asta niciodată), că orice bărbat de pe Pământ ar fi atras de ea, că poate conta pe mine să-i fiu prieten loial şi protector atunci când va avea nevoie de unul şi că niciodată nu aş face ceva care s-o rănească.

După ce am lipit plicul, i-am scris un bilet şi prietenei, mulţumindu-i pentru ceea ce face pentru noi şi rugând-o să-mi scrie când are veşti de la Mariel.

Acum voi încerca să povestesc trei sau patru ani în câteva minute. Ne-am scris unul altuia cam de două-trei ori pe săptămână. De câte ori putea, Mariel venea la magazin să mă vadă, încercând să potrivească în aşa fel lucrurile încât să rămână până la închidere. O duceam cu maşina acasă şi îi spunea dlui East că fusese la mall, iar eu mă oferisem s-o conduc acasă. Era purul adevăr. Ne ţineam de mână şi uneori ne sărutam. De fiecare dată când o vedeam era mai frumoasă.

Se întâlnea şi cu diverşi băieţi de la şcoală. Ştiam că niciunul nu înseamnă prea mult, fiindcă îi schimba la câteva săptămâni. Şi mai ştiam că eu însemn mult pentru ea, fiindcă în scrisori îşi dezvăluise cele mai profunde trăiri. Tatăl ei se vedea cu o femeie din oraşul în care aveam cel

de-al treilea magazin. Uneori o aducea acasă şi rămânea peste noapte. Mariel credea că nu e suficient de bună pentru tatăl ei şi mi-a scris multe despre ea. Mariel îşi dorea ca ea însăşi să se mărite imediat – sau doar atunci când va împlini treizeci. (Cred că pentru ea, treizeci însemna foarte târziu, cu toate că eu aveam cam atât.)

Îşi dorea copii. Îşi dorea să fie actriţă, o faimoasă cântăreaţă şi dansatoare. Şi îşi dorea să fie astronom, să-şi petreacă întreaga viaţă privind către stele – alteori, să plece în America de Sud şi să studieze maimuţele. Toate astea se schimbau mereu, mereu şi destul de repede am înţeles că ceea ce îşi dorea de fapt era ceva simplu. Dorea stabilitatea. Îşi dorea oameni care s-o iubească şi să aibă grijă de ea, oameni care s-o iubească pentru totdeauna. După ce-am aflat asta am ştiut cum să-i sar în ajutor şi am făcut-o. I-am spus şi i-am repetat-o mereu că tot ce-mi doream era o căsnicie bună şi copii, şi că aş fi întotdeauna iubitor şi credincios. Chiar dacă soţia mea ar face lucruri care nu-mi plac, aş iubi-o mereu şi i-aş fi credincios, asta i-am spus şi credeam fiecare cuvânt.

Era la începutul lui mai. O ştiam pentru că în fiecare an, la începutul lui mai mama cumpăra panseluţe şi violete, iar eu săpam pentru ele un nou strat, când tatăl meu a venit să-mi spună că şeful e la telefon.

Dl East mi-a cerut să ne întâlnim la cină la Wheeler şi, din felul în care vorbea, cred că avea o mulţime de lucruri în minte. Înainte, de câte ori luasem cina împreună, întotdeauna fusese acasă la el. De data asta a fost altfel şi era destul de clar de ce: dorea să discute cu mine fără ca Mariel să fie prin preajmă şi nici măcar ca ea să ştie că am făcut-o. Eram speriat.

Când am ajuns la Wheeler, deja era la bar cu ceva de băut şi o ţigară. Am comandat friptură şi, după ce chelnerul plecă, dl East mi-a spus:

— Nu e despre afaceri. Îmi place să-mi păstrez biroul doar pentru afaceri. În plus tot timpul sună telefonul. Aici nu vom fi întrerupţi.

Am dat aprobator din cap.

— O cunoşti pe Mariel, fiica mea. Ai condus-o de câteva ori cu maşina. Îţi place de ea?

— Da. Foarte mult. E o fată minunată.

— E încă un copil.

Am aşteptat să continue.

— Va face orice îi spun. Probabil va trebui să mă cam ţin de capul ei la început, dar o va face, E o responsabilitate dificilă.

Am spus că îmi dau seama de asta şi de faptul că va avea de dus această responsabilitate până ce Mariel va face douăzeci şi unu de ani.

— Sau până se va mărita.

Puteţi ghici ce am simţit.

— Oscar Pendelton mi-a fost coleg de cameră în facultate. Eram apropiaţi atunci, dar nu am mai ţinut legătura. E un om care are succes, cu mult mai mult decât mine. Eu am fondat o companie şi o conduc. El a fondat o duzină şi le-a vândut. Are milioane. Îţi aduci aminte de articolul despre noi din Furniture Trade.

Cu siguranţă îmi aminteam, fusese pe prima pagină, însoţit de o mulţime de poze colorate.

— Oscar l-a văzut şi i l-a arătat lui Jack. Jack e primul său copil şi unicul fiu pe care îl are. Cred că mai sunt şi două fete.

Dădeam aprobator din cap.

— Oscar se uită printr-o mulţime de reviste de afaceri, pentru că intră şi iese dintr-o mulţime de afaceri. Normal că a fost interesat de povestea de succes a vechiului său coleg de cameră. Erau acolo două poze cu Mariel, îţi aduci aminte? Una cu noi amândoi în afara casei, iar cealaltă în bibliotecă în timp ce discutam cu ea. Jack a fost foarte, foarte interesat de Mariel, de cum a văzut-o. Unul din lucrurile alea nebuneşti, ştii? Ca atracţia pentru o fată pe care ai văzut-o la TV.

În acel moment a venit chelnerul cu fripturile şi vă spun că am fost al naibii de bucuros.

— Aşa că Oscar mi-a scris. Ar fi în regulă dacă Jack ar veni în vizită? Ar sta la noi acasă şi ar duce-o pe Mariel la

spectacole şi alte asemenea. Presupun că vor juca şi tenis. Aş fi acolo şi, dacă lucrurile ar părea că merg prea departe, i-aş opri.

Încuviinţam din cap, pretinzând că eram ocupat cu mâncatul.

— Jack îşi face studiile la Yale. Va absolvi anul acesta. Mariel va absolvi liceul şi ea. Mă îndoiesc că ştii asta, dar e adevărat. Se întâlneşte cu colegi. Doar se prosteşte cu ei, atâta doar. Ştii cum sunt copiii.

— Desigur.

— Prin urmare diferenţa dintre ei e de patru ani. Asta nu-i mult, iar ea e matură pentru vârsta pe care-o are. Când Jack va avea patruzeci, ea va împlini treizeci şi şase.

Am spus că o diferenţă aşa de mică prea puţin contează.

— Aşa m-am gândit şi eu. Vreau să-mi faci o favoare, una mare. Avionul lui Jack aterizează la nouă douăzeci. Zboară cu United Airlines. Aş vrea să-l aştepţi la aeroport. Poţi să pleci cu maşina de îndată ce terminăm aici. Jack Pendelton. Vreau să-l evaluezi şi să ne întâlnim mâine la prânz. Să-mi spui ce crezi despre el. Să-mi spui despre tot ce-aţi discutat şi care-i impresia pe care ţi-a lăsat-o. Îmi voi fi format şi eu o impresie până atunci, dar vreau să o pun în balanţă cu cea a unui om în care am încredere şi care este mai apropiat de vârsta lui. Pot conta pe tine?

La ieşirea din aeroport nu a trebuit să întreb care pasager este Jack Pendelton. Avea un metru nouăzeci, dar ceva din el te făcea să crezi că este chiar mai înalt. Era de-a dreptul frumos ca un actor şi purta un pulover ca cei de la Yale. Ne-am strâns mâinile. I-am explicat că lucrez pentru dl East şi că intervenise o problemă importantă de afaceri. Era prea ocupat ca să vină personal, dar probabil va fi acasă când vom ajunge. Jack a aprobat din cap. Nu a zâmbit. Nu cred că l-am văzut vreodată zâmbind cuiva, cu excepţia lui Mariel; şi n-am putut scoate de la el mai mult de zece cuvinte.

Acum va suna de parcă aş vrea să mă dau mai deştept decât sunt. Pe drumul de întoarcere în oraş, iar apoi spre dl

East, mi se părea că în maşină era doar o singură persoană: eu. Şi acolo cu mine mai era încă ceva, dar care de fapt nu părea a fi nici animal, nici maşină, nici măcar o plantă sau o piatră – ceva altceva, niciuna din astea. Am ajuns la dl East şi cei doi şi-au strâns mâinile, apoi i l-a prezentat lui Mariel. Vedeam cum, în acelaşi timp, Mariel e atrasă de el, dar şi înspăimântată, amândouă odată. Eu n-am fost nici atras şi nici înspăimântat, dar am avut sentimentul că, dacă aş şti mai multe, aş fi speriat de moarte.

A doua zi, dl East şi cu mine am luat prânzul la un mic restaurant franţuzesc ce-i plăcea. M-a întrebat ce gândeam despre Jack şi i-am spus că era mare, tare şi puternic, din câte mi-am dat seama. Şi dur ca oţelul. Dar nu avea nimic uman în el.

— Ştiu ce vrei să spui. Oscar zice că IQ-ul lui ajunge pană la cer.

— Poate sau poate nu. Dar ce-am vrut eu să spun e că nu e pic de căldură acolo. Dacă aş fi oprit maşina şi ne-am fi dat jos să ne batem (am spus aşa pentru că la asta mă gândisem în timp ce conduceam) m-ar fi omorât şi mi-ar fi aruncat corpul în portbagaj fără să i se clintească un fir de păr.

Am arătat cu degetul la salată.

— Chestia asta trăieşte. De aceea arată bine, e proaspătă şi verde. Când o mestec şi o înghit, o omor. Uciderea mea nu l-ar fi tulburat pe Jack mai mult decât m-a tulburat pe mine uciderea acestor legume.

— Eu cred că e un tânăr de treabă, mi-a spus dl East, după care a schimbat subiectul.

Am sperat că Mariel va merge la o facultate din oraşul în care locuia Ellie Smithers. Ellie era femeia cu care se vedea dl East. La fel a sperat şi Mariel, îmi spusese asta în scrisori. În schimb, s-a dus la un colegiu faimos din partea de nord a statului New York. Nu vă voi spune care, dar dacă i-aş pomeni numele, l-aţi recunoaşte. V-aţi putea cumpăra cea mai bună maşină de la Bailey’s Cadillac & Oldsmobile cu cât vă costă să mergeţi acolo doar pentru un singur an.

Cred că era în preajma Crăciunului când dl East mi-a spus despre dubla nuntă. Urma să fie în iunie şi eram invitat. Cele două cupluri erau Jack Pendelton cu Mariel şi dl East cu Ellie Smithers. Urma să fie o nuntă în aer liber, „cu cinci sute de invitaţi, dacă Ellie o ţine pe-a ei” şi dacă tatăl, mama şi surorile lui Jack ar fi acceptat ideea.

Dl East şi-a dres vocea şi s-a lăsat pe spate.

— Confidenţial îţi spun. Vreau să mă înţelegi. Oscar a pus pe numele lui Mariel un portofoliu de investiţii – acţiuni şi obligaţiuni. Eu le voi administra până ce face ea vârsta. Am verificat acele investiţii, le-am verificat foarte amănunţit, apoi le-a verificat încă o dată şi broker-ul meu. Două milioane trei sute de mii fac dacă vinzi totul, astăzi. Veniturile ar trebui să fie în jur de două sute de mii pe an. Poate mai mult. Creşterea de 12 procente sau pe-aici. Mariel va fi pentru totdeauna lipsită de griji.

Am fost la nuntă, dar Oscar Pendelton, soţia lui şi cele două fiice, nu. Mai târziu am aflat că dl East primise un telefon. Femeia care sunase a zis că e Sara Pendelton, iar el nu avuse niciun motiv să se îndoiască. Oscar făcuse un atac de cord. Era la terapie intensivă. Ştia că toate pregătirile pentru nuntă erau gata şi aceasta nu mai putea fi amânată. Însă doar Jack va fi acolo.

După ce totul se sfârşise, iar Jack şi Mariel au luat avionul spre Boston, după cum se presupune, să-l viziteze la spital pe tatăl lui Jack, am făcut ceva care la vremea aceea m-a făcut să mă simt vinovat. Am telefonat până la ultimul hotel sau motel din împrejurimi. La niciunul nu fusese făcută o rezervare pentru Oscar Pendelton şi familia. La niciunul nu fusese făcută o rezervare nici pentru Sara Pendelton. Dl East şi Ellie erau în luna de miere pe-atunci, aşa că m-am dus şi am vorbit cu menajera. Nu ştia unde ar fi urmat să stea Pendelton-ii, dar ea nu fusese înştiinţată să pregătească casa pentru cinci musafiri.

— Oricum n-ar fi fost normal, nu-i aşa? Mirele – în casă, cu o zi înainte de nuntă? El şi ai lui ar fi înnoptat la Hyatt sau cam aşa, sunt aproape sigură.

Am verificat din nou la Hyatt, de această dată m-am dus personal. Nimic. N-a fost „Nu ştiu”; a fost „sigur nu”.

La vremea aceea eram aşa de îngrijorat încât nu puteam mânca. Şi eram pus pe ceartă. Aveam a dracului de multe de făcut, dar l-am căutat pe Oscar Pendelton la telefon. Sigur că îşi amintea de vechiul său prieten Art East. Ce mai face Art? Jack? Nu, nu avea un fiu cu numele ăsta. Doi fii, Donald şi Douglas. Don şi Doug le spun prietenii. Nimeni nu îi spusese vreunuia din ei Jack. Nu avea nicio fiică. Numele soţiei sale era Betty.

Veţi spune că ar fi trebuit să-l anunţ pe dl East înainte de a se întoarce din luna de miere. Mi-am repetat şi eu asta de o mie de ori. Tot ce aveam în minte era că poate totul e doar o confuzie stupidă. La vremea aceea luna de miere era pe sfârşite; mi-am zis că îi voi spune când se vor întoarce.

Dar n-am făcut-o. Motivul a fost că îl sunasem pe broker. I-am spus că dl East mă lăsase responsabil cu problemele financiare cât timp e plecat şi aş vrea să mă asigur că totul era în ordine cu fondul lui Mariel. Era. Firma de brokeraj controla totul, dar nu ar fi putut vinde sau cumpăra sau face orice altă schimbare fără semnătura autorizată a dlui East. I-am explicat că nu doresc să schimb nimic, doar vroiam să mă asigur că totul e în regulă. Era. Avuseseră în mâinile lor întreg portofoliul de depozite cu două săptămâni înainte de ceremonie. Nu era nimic pentru care să-ţi faci griji.

După ce am închis telefonul am simţit că ar trebui să râd, dar n-am făcut-o. Pe de-o parte eram al dracului de sigur că ceva era teribil, teribil de rău. Pe de altă parte erau două milioane. Dacă omul cu care vorbisem nu era Oscar Pendelton? Dacă era un om glumeţ şi mă trăsese pe sfoară?

Câteva zile mai târziu dl East s-a întors vesel şi bronzat şi, ca din întâmplare, l-am întrebat unde plecase Mariel în luna de miere şi dacă primise veşti de la ea. Plecaseră într-un tur prin Europa, mi-a spus, pentru o lună. (El îşi luase două săptămâni, nedorind să stea mai mult de atât departe

de afaceri.) Nu primise veşti de la ea, dar nici nu se aşteptase.

I-am spus că eram îngrijorat şi mi-a răspuns să uit de asta.

Probabil ghiciţi ce am făcut după asta. Am vorbit cu prietena ce îi pasa lui Mariel scrisorile mele. Nu primise nimic. Fusese domnişoară de onoare şi mi-a dat numele şi adresa celorlalte. Niciuna din ele nu primise veşti de la Mariel. Am vorbit în persoană cu fiecare din ele şi, dacă ar fi minţit, mi-aş fi dat seama. Nu au minţit. Niciuna nu primise niciun cuvânt de la fata căreia îi plăcea să scrie scrisori atât de mult, încât să-mi scrie mie două-trei pe săptămână.

M-am dus la dl East şi i-am turnat drept în faţă. I-am zis că eram foarte sigur că se întâmplase ceva cu Mariel şi ar face al naibii de bine să ia legătura cu prietenul său Oscar ca să afle unde era Jack. A luat legătura cu Oscar Pendelton şi ştiţi desigur ce a aflat: nu tu Jack, nu tu atac de cord, nu tu plan care să fi fost anulat, nici altceva.

A angajat o agenţie de detectivi. Tot ceea ce au fost ei în stare să-i spună era că nu există o asemenea persoană ca Jack Pendelton. Cei de la Yale nu auziseră vreodată de el. Nici cei de la asigurări. Nici mulţi alţii ca ei. I-au spus dlui East că mai bine s-ar duce la poliţie, s-o treacă pe Mariel pe lista persoanelor dispărute. La vremea aceea, Jack şi Mariel ar fi trebuit să se fi întors deja de două luni din Europa, aşa că dl East a făcut-o. Nimic n-a ieşit nici din asta.

Anii au trecut.

Oscar Pendelton n-a făcut niciodată atac de cord, dar dl East da. A fost rău.

La spital a mai avut totuşi timp să-şi scrie testamentul, iar când avocaţii l-au citit, cei care ascultam eram eu, menajera şi Ellie. Menajera primea zece mii. Ellie primea casa, cabana, maşinile şi restul de bani şi urma să administreze fondul lui Mariel de depozite. Dacă Mariel nu va putea fi găsită, fondul mergea la caritate.

Mariel primea afacerea, pe care eu urma să o administrez, primind în schimb un salariu frumos. Dacă

Mariel nu va putea fi găsită, afacerea urma să fie vândută şi banii mergeau la caritate.

Toate bune şi frumoase.

Ai mei au murit, am vândut casa şi m-am mutat într-un apartament.

La şapte ani după nunta sa, Mariel a fost declarată, conform legii moartă. Şi asta a fost.

Aveam un MBA. Un MBA la seral, dar totuşi un MBA. Cunoşteam afacerile cu mobilă pe toate părţile şi aveam o mulţime de contacte în afacerea asta; m-am mutat într-un oraş mai mare când o companie mi-a oferit un post bine plătit. Aveam treizeci şi şase de ani, mergeam spre chelie, dar nu arătam prea rău. Toate bune, deşi nu eram Jack. Dar nici Jack nu fusese Jack. M-am întâlnit cu vreo zece fete, dar cu cât le vedeam mai mult, cu atât îmi plăceau mai puţin.

Într-o noapte a sunat cineva la uşă. Am apăsat butonul interfonului, să-mi las vizitatorul să intre şi m-am dus să văd cine era.

Era Mariel.

Avea doar douăzeci şi cinci de ani, dar arăta ca ieşită din iad. Avea obrajii traşi şi puteai citi teama în ochii ei. (Încă poţi.) I-am spus să intre şi să ia loc şi că sunt al naibii de bucuros să o văd – şi eram – că am vin, bere şi cola şi aş putea face o cafea sau un ceai dacă i-ar plăcea. Ce vroia?

Şi ea mi-a spus: „Totul.”

Chiar aşa.

Nu avea niciun ban şi niciun loc în care să stea. Nu-şi putea aminti ultima dată când mâncase, dar nu putea mesteca prea mult, pentru că măselele se duseră. Avea nevoie de o baie şi haine curate.

Am întrebat-o cum a dat de mine şi m-am aşteptat să-mi zică că îi spusese Ellie sau măcar cineva din oraşul în care ne născuserăm. N-a fost aşa. Rătăcise din oraş în oraş, luni de zile, făcând autostopul, cerşind, petrecând o vreme în închisoare, pentru că şterpelise o conservă de supă într-un supermarket. Nu-şi putea aminti de oraşul natal şi nici pe unde fusese. Tot ce putea să-şi aducă aminte erau trei nume: Mary East, Arthur East şi numele meu. Mary East

fusese mama ei. Repetase oamenilor pe care îi întâlnea aceste nume de sute de ori şi, în cele din urmă, cineva îi arătase clădirea asta şi desigur că numele meu era pe plăcuţa din dreptul soneriei. Şi de parcă toate astea nu erau destule, a dat-o pe altă limbă şi a trebuit s-o opresc şi s-o fac să vorbească engleză din nou. Puteam recunoaşte multe limbi şi nu fusese nici pe departe ceva ca spaniola sau germana, nici măcar chineză sau arabă şi cu siguranţă nu fusese poloneză sau rusă.

Am băgat în ea supă şi lapte şi covrigi pe care i-a înmuiat în supă, în felul ăsta i-a putut mânca. Mi-a întins hainele de după uşa de la baie şi le-am pus în mica maşină de spălat din bucătărie. Când a ieşit înfăşurată într-unul din halatele mele m-a întrebat cine sunt. Îşi amintea numele meu şi îmi recunoştea faţa, dar nu ştia cum mă cunoscuse. I-am spus că eram tipul care dorise să-i fie soţ. A scos un ţipăt.

Suntem căsătoriţi acum, Mariel şi cu mine; aşa că m-am ales cu ceea ce îmi dorisem cu ani în urmă atât de mult. La unsprezece luni după ce ne-am căsătorit l-a avut pe Een. A zis că numele lui va fi Een şi a devenit isterică când am contrazis-o. Presupun că e un nume de prin locul unde fusese. N-a vrut să-mi spună unde era acesta, zicea că nu ştie. M-a lăsat să-i aleg cel de-al doilea nume, aşa că numele lui e Een Richard şi numele meu de familie, iar cei mai mulţi oameni cred că e Ian Richard. Apoi au venit Lauri şi Lois, ştiu că sunt ai mei.

Bine, veţi spune că nu e posibil, femeile oamenilor poartă copii nouă luni şi asta-i tot. Dar când mă uit în ochii lui Een, ştiu.

E un copil bun. Nu-mi face greutăţi. E deştept şi, când îi spui să cureţe camera, o face. Nu se joacă cu alţi copii, dar ei îl respectă. Că de nu. În doi ani va fi unul din cei mai al dracului jucători din echipa de fotbal a liceului.

Asta-i tot ce-am avut de spus. Într-o noapte m-am trezit şi Mariel nu era în pat. S-a nimerit să mă uit pe fereastra din spate şi ea era afară cu Een arătându-i stelele şi alte chestii.

Aşa că m-am gândit că poate ar trebui avertizaţi oamenii, iar acum am făcut-o. În timp ce povesteam toate astea, omul care urmează să le pună pe hârtie mi-a arătat una din vechile sale reviste, din acelea de doi bani. Avea pe copertă un monstru cu tentacule şi cu nişte ochi neobişnuit de mari, iar acest monstru încerca să prindă o fată îmbrăcată într-un costum de baie dintr-o bucată, argintiu. Dar în realitate nu e aşa. De fapt, nu e deloc aşa.

————————————

Traducere: Daniela Moraru

Viaţă lentă

Michael Swanwick

Locuieşte în Philadelphia şi a început să scrie în anii ’80. În 1991 a câştigat premiul Nebula cu romanul „Stations of the Tide”. A mai obţinut The Theodore Sturgeon Memorial Award pentru „The Edge of the World” în 1989, World Fantasy Award pentru „Radio Waves” în 1996, şi premii Hugo pentru „The Very Pulse of the Machine” în 1999, „Scherzo with Tyrannosaur” în 2000, „The Dog Said Bow-wow” în 2002 şi „Legions in Time” în 2004. Ultima dintre povestiri împreună cu „Dogfight” şi „Triceratops Summer” au fost traduse şi în limba română. Cel mai nou volum cu povestirile lui Swanwick a apărut în toamna lui 2007 cu numele „The Dog Said Bow-wow”. Povestirea de faţă, premiată cu Hugo în 2003, descrie într-un mod absolut original contactul dintre civilizaţii şi mai ales efectele acestui contact.

————————————

„Ne aflam în cea de-a doua Eră a Spaţiului. Gagarin, Shepard, Glenn şi Armstrong erau toţi morţi. Era rândul nostru să scriem istoria.”

Memoriile lui Lizzie O ’Brien

Picătura de ploaie începu să se formeze la nouăzeci de kilometri deasupra Titanului. Luase naştere ca o particulă minusculă de tolin[18] aflată în derivă în atmosfera de azot.

[18] tolinul e un heteropolimer format de iradierea cu radiaţii solare ultraviolete a compuşilor organici simpli, ca metanul şi etanul. Nu se formează natural pe Pământ, dar se găseşte din abundenţă pe suprafeţele cu gheaţă din sistemul solar (n.trad.)

Dianoacetilena s-a condensat în nucleul de cristalizare, moleculă cu moleculă, până ce a devenit un ciob de gheaţă într-un nor de miliarde. Acum expediţia putea începe.

A fost nevoie de aproape un an pentru ca ciobul de gheaţă să coboare douăzeci şi cinci de kilometri, acolo unde temperatura era suficient de scăzută pentru ca etanul să înceapă procesul de condensare. Dar, odată începută, creşterea a fost rapidă. A fost purtat în jos.

La patruzeci de kilometri altitudine, a fost prins un timp într-un nor de etan. Acolo a continuat să se dezvolte. Din când în când a intrat în coliziune cu altă picătură şi şi-a tot dublat dimensiunile. În cele din urmă, a ajuns prea grea ca să fie menţinută cu uşurinţă de adierile blânde din aer. A căzut.

Căzând, a absorbit metanul şi a crescut destul de mare ca să ajungă la viteza de aproape doi metri pe secundă. La douăzeci şi şapte de kilometri, a trecut printr-un strat dens de nori de metan. A acumulat mai mult metan şi şi-a continuat zborul descendent.

Pe măsură ce aerul s-a îndesit, viteza i s-a redus şi a început să piardă din materie prin evaporare. La doi kilometri jumătate, când a ieşit din ultimii nori, pierdea din greutate atât de rapid încât nu mai era de aşteptat să atingă pământul.

Cu toate acestea continua să cadă spre lanţul montan de la ecuator, unde munţii de gheaţă urcau pe undeva la cinci sute de metri în atmosferă. La doi metri şi cu viteza de un metru pe secundă, era cât pe ce să atingă suprafaţa.

Două mâini s-au năpustit cu o pungă de plastic în sus şi au prins picătura înăuntru.

— Te-am prins! strigă O'Brien voioasă.

Închise punga cu fermoarul, a ţinut-o în aşa fel încât camera video de la casca de protecţie să poala citi codul de bare din colţ şi spuse:

— O picătură de ploaie.

Uneori lucrurile mărunte te fac foarte fericit. Cineva va consacra un an pentru studierea acestei mici picături de ploaie, când Lizzie o va duce acasă. Şi era doar Punga 64

din Recipientul de colectare 5. Lizzie urma să stea pe Titan timp suficient ca să adune materialul brut pentru revoluţionarea ştiinţei planetare. Gândul acesta o umplu de bucurie.

A fixat capacul de la cutia de colectare şi începu să zburde peste gheaţa tare ca granitul, călcând prin băltoace şi târându-şi bocancii de la costumul de astronaut prin pârâiaşele de metan ce se scurgeau de pe munte.

— I'm sing-ing in the rain.

Îşi desfăcu braţele şi făcu o piruetă.

— Just sing-ing in the rain!

— Poftim?... O'Brien? spuse Alan Greene de pe *Clement*. Te simţi bine?

— Dum-dee-dum-dee-dee-dum-dum, I'm... ceva încă.

— OF, LAS-O ÎN PACE, SPUSE CONSUELO HONG CU UMORUL EI SEC.

Ea se afla în josul Câmpiei, unde metanul clocotea pur şi simplu în aer, iar solul era acoperit de tolin dens, cleios. Era, le explica ea lor, ca şi cum ai trece, cufundat până la glezne, prin melasă.

— Nu recunoşti metoda ştiinţifică când auzi despre ea?

— DACĂ SPUI TU, SPUSE ALAN NESIGUR.

El se afla în *Clement*, controlând expediţia şi ocupându-se de website. Era un loc confortabil – *el* nu trebuia să doarmă închis în costum sau să supravieţuiască cu apa reciclată şi sticksuri energizante – şi nu se gândea că ceilalţi ştiau cât de mult ura aceste aspecte.

— Ce mai este în program? întrebă Lizzie.

— Hm... păi, mai trebuie lansat robotul submarin. Cum merge, Hong?

— Merge bine. Cred că ajung la mare în vreo două ore.

— Ok, atunci e timpul ca O'Brien să ţi se alăture la aterizare. O'Brien, te rog să începi să întinzi balonul şi să verifici lista de control pentru echipamentul de protecţie.

— Am înţeles.

— Şi, în timp ce te ocupi de asta, eu voi răspunde comentariilor verbale de astăzi, de pe web.

Lizzie scoase un oftat şi Consuelo arătă limba cu zgomot. În conformitate cu procedura NAFTASA, echipajul de la sol participa la orice webcast. În mod oficial, erau încântaţi să-şi împărtăşească experienţele publicului. Însă VoiceWeb (în particular, Lizzie se gândea ca fiind Iliternet) îi făceau accesibili şi persoanelor care nu deţineau nici cele mai elementare cunoştinţe de utilizare a unei tastaturi.

— Bine, bine, bombăni Consuelo.

— Am mai făcut asta o dată, îi aminti Lizzie.

— Bine. Asta e prima dată.

— Ăă, bună, aici BladeNinja43. Mă întrebam ce anume speraţi voi să descoperiţi acolo.

— Asta este o întrebare foarte bună, minţi Alan. Şi răspunsul este: Nici noi nu ştim! Aceasta este o expediţie de descoperire şi suntem angajaţi în ceea ce se numeşte „ştiinţă pură”. În zilele noastre, de multe ori, cercetarea cea mai pură s-a dovedit a fi extrem de profitabilă. Dar noi nu ne gândim atât de departe. Noi doar sperăm să descoperim ceva cu totul şi cu totul neaşteptat.

— Oh, Doamne, ce şmecher eşti, spuse Lizzie cu mirare.

— Nu voi repeta de pe casetă, spuse Alan cu voioşie. Următorul.

— Aici Mary Schroeder, din Statele Unite. Predau limba engleză la liceu şi am vrut să ştiu, în numele elevilor mei, ce note aveaţi voi trei când eraţi de vârsta lor.

Începu Alan:

— Eram un perfecţionist, ca să vorbesc deschis. În anul al doilea, în primul semestru, am luat un 9 la chimie şi am intrat în panică. Am crezut că s-a terminat lumea. Dar după aceea am întrerupt nişte activităţi extraşcolare, m-am ocupat serios şi mi-am mărit nota imediat.

— Eram bună la toate, în afară de literatură franceză, spuse Consuelo.

— Eu aproape că am picat examenele! spuse Lizzie. Toate mi se păreau dificile. Dar mai târziu am decis că vreau să devin astronaut şi am reuşit. Mi-am dat seama că înseamnă multă muncă. Şi acum, uite-mă aici.

— Asta e bine. Mulţumesc, băieţi. Al treilea mesaj de la Măria Vasquez.

— Există viaţă pe Titan?

— Probabil că nu. Este foarte frig aici! 94° Kelvin sunt la fel cu -179° Celsius. Şi, cu toate acestea… viaţa este încăpăţânată. A fost găsită sub stratul de gheaţă al Antarcticii şi în apa clocotită din cratere vulcanice submarine. Din acest motiv vom acorda o atenţie specială în explorarea adâncimilor mării de etan-metan. Dacă viaţa este de găsit undeva, acolo este acel undeva.

— Din punct de vedere chimic, spuse Consuelo, condiţiile sunt asemănătoare cu atmosfera anoxică de pe Pământ în care a luat naştere prima formă de viaţă. Mai mult, noi credem că această chimie prebiotică se desfăşoară aici de patru miliarde şi jumătate de ani. Pentru un specialist în chimie organică ca mine, aceasta este cea mai bună cutie cu jucării din întregul univers. Însă căldura scăzută este o problemă. Reacţiile chimice care au loc cu rapiditate acasă, aici se întâmplă în mii de ani. Este greu de imaginat cum ar putea să ia naştere viaţa cu un astfel de handicap.

— Ar trebui să fie o viaţă lentă, spuse Lizzie gânditoare. Vegetativă. „Mai vast decât imperiile şi mai lent.” Ar fi nevoie de milioane de ani ca să ajungă la maturitate. Un singur gând ar putea să aibă nevoie de secole.

— MULŢUMESC PENTRU, HM, ACEST SCENARIU SĂLBATIC! SPUSE ALAN REPEDE.

Directorii lor de la NAFTASA îşi exprimară speculaţiile. Era, după estimările acestora, aproape la fel de neprofesional ca eroismul.

— Următoarea întrebare vine de la Danny, din Toronto.

— Hei, omule, trebuie să spun că chiar te invidiez pentru că te afli în nava aceea micuţă cu puicuţele alea tari.

Alan râse uşor şi apoi spuse:

— Într-adevăr, domnişoarele Hong şi O’Brien sunt femei atrăgătoare. Dar noi suntem aşa de ocupaţi, fie că mă credeţi sau nu, încât gândul de a face sex nu ne trece prin

minte. Şi, momentan, în timp ce eu veghez în *Clement*, ele se află pe Titan, la baza unei atmosfere cu 60% mai densă decât cea a Pământului, montate în costume blindate pentru explorări. Deci, chiar dacă aş avea gânduri nelalocul lor, nu s-ar putea.

— Hei, Alan, spuse Lizzie. Ia zi-mi.

— Da?

— Cu ce eşti îmbrăcat?

— Păi… schimb pe canalul privat.

— Fă-o pentru toţi trei, spuse Consuelo.

Ridicându-se ca balonul, Lizzie ajunse la concluzia că era cel mai bun mod de a se descurca acolo. Mişcându-se în bătaia vântului blând, nici nu scotea zgomote. Iar priveliştea era superbă!

Oamenii au discutat mult despre „atmosfera portocalie densă” de pe Titan. Dacă măreşti amplificarea din cască, munţii albi de gheaţă vor fi *orbitori*! Şuvoaiele de metan au săpat rune criptice pe creste.

La nivelul tolinului, albul fusese preschimbat într-o paletă largă de nuanţe de portocaliu, roşu şi galben. Multe aveau loc acolo jos – mai multe decât va putea Lizzie să afle şi-ntr-o sută de explorări.

Câmpiile erau puţin mai lipsite de strălucire, dar aveau şi ele farmecul lor. Fără îndoială, atmosfera era atât de densă, încât lumina refractată făcea ca orizontul să se bombeze în sus pe fiecare parte. Dar te obişnuieşti cu asta. Vârtejurile negre şi ornamentele misterioase roşiatice, create prin procese necunoscute pe terenul de dedesubt, nu au fost niciodată obositoare.

La orizont, ea observă braţul întunecat al mării înguste de pe Titan. Dacă despre asta era vorba. Lacul Erie era mai mare, însă doctorii faimoşi de acasă au demonstrat că, de vreme ce Titan era atât de mic faţă de Pământ, au calificat-o, *în mod comparativ*, ca fiind o mare. Lizzie avea şi ea propria părere, dar ştia când să-şi ţină gura.

Consuelo era acolo. Lizzie a schimbat viziera de protecţie pe transmisie directă. Era timpul să înregistreze demonstraţia.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici în sfârşit, spuse Consuelo.

Puse jos de pe umăr robotul împachetat cu grijă.

— Cinci kilometri nu par o distanţă aşa mare când vii de pe orbită – doar suficient ca să laşi o marjă de eroare pentru ca landerul să nu nimerească în mare. Dar când trebuie să parcurgi această distanţă *pe jos*, prin tolin gudronat, lipicios… ei bine, este al naibii de greu.

— Consuelo, ai putea să ne spui cum este acolo? întrebă Alan.

— Traversez plaja. Acum mă aflu la malul mării.

Îngenunche şi-şi înmuie mâna.

— Are consistenţa unei Slushy. Ştii cum e băutura asta? O cupă cu o mulţime de gheaţă pisată şi sirop aromat. Ce avem aici este aproape sigur un amestec de metan cu amoniac; vom şti mai sigur după ce ducem o mostră la laborator. Iată şi un indicator. Dizolvă tolinul de pe mănuşa mea.

Se ridică.

— Poţi să ne descrii plaja?

— Mda. Este albă. Cu structură granulară. Pot să o lovesc cu cizma. Gheaţă granulară, cu siguranţă. Vrei mai întâi să culeg nişte mostre sau să eliberez peştele robot?

— Eliberează peştele, spuse Lizzie, aproape în acelaşi timp cu Alan. Rândul tău.

— Bine, atunci.

Consuelo îşi curăţă cu grijă mănuşile de la costum în mare, apoi apucă capătul fermoarului de la pungă şi trase. Punga de plastic se deschise. Cu stângăcie, ţinu peştele atârnat, îl ridică cu ajutorul celor două mânere laterale şi se îndreptă spre zăpada întunecată.

— Gata, stau cu picioarele în apă acum. Este până la gleznă. Acum până la genunchi.

Cred că e destul de adâncă aici.

Puse peştele jos.

— Acum îl pornesc.

Robotul Mitsubishi se zvârcoli ca şi când ar fi fost viu. Cu o mişcare curgătoare, se ridică înainte, sări în apă şi dus a

fost. Lizzie schimbă pe camerele de luat vederi ale robotului.

Un fluid negricios trecea ca fulgerul peste ochii în infraroşu ai robotului. Acesta înotă în linie dreaptă de la ţărm, nevăzând nimic decât particule de parafină, gheaţă şi alte particule suspendate care se conturau pe dinaintea lui şi dispăreau într-o clipă în viteza cu care înainta. La o sută de metri în larg, a săltat un puls radar de la nivelul mării, apoi s-a scufundat spre adâncuri.

Legănându-se uşor în echipamentul umflat, Lizzie scoase un căscat.

Fercheşa jucărie cibernetică japoneză luă într-un minut mostre de lichid cu amoniac, a distilat-o într-un laborator intern ingenios construit şi a înlăturat deşeurile conţinute.

— Ne aflăm la douăzeci de metri acum, spuse Consuelo. Este timpul să colectăm o a doua mostră.

Robotul era echipat să întreprindă sute de analize la faţa locului. Dar avea spaţiu suficient doar pentru douăzeci de mostre permanente pentru trimis acasă. Prima mostră fusese colectată de la suprafaţă. Acum se răsuci şi înghiţi deodată cinci grame de lichid marin, cu toate impurităţile incluse. Pentru Lizzie asta era ştiinţa pe viu. Nu foarte de efect, fireşte, dar cu siguranţă captivant.

Căscă din nou.

— O’Brien? spuse Alan. Cât timp a trecut de când ai dormit ultima oară?

— Cum? Ah… douăzeci de ore? Nu-ţi fă griji în privinţa mea, sunt bine.

— Du-te la culcare. Este un ordin.

— Dar…

— Acum.

Din fericire, costumul era destul de confortabil ca să poată dormi în el. Fusese anume creat ca să se poată dormi înăuntru.

Întâi îşi scoase braţele din mânecile costumului. Apoi îşi strânse picioarele până în dreptul bărbiei şi-şi prinse braţele în jurul genunchilor.

— Noapte bună, băieţi.

— *Buenas nochas, querida*, spuse Consuelo, *que tengas lindos sueños*.

— Somn uşor, exploratorule spaţial.

Întunericul deveni atât de absolut când închise ochii, încât i se făcu pielea ca de găină. Negru, negru, negru. Luminiţe fantomatice se mişcau prin întuneric, formau linii, dispăreau când încerca să le analizeze. Erau la fel de fugitive ca peştii, luminescente, mai mult decât vagi, dispărând odată cu mişcarea bruscă conştientă.

O mulţime de gânduri mărunte, diferite i-au trecut prin minte şi au dispărut.

Grav, adânc, mai rar decât sunetul, ceva a dăngănit. Clopotul unui turn cu ceas înghiţit de ape bătând cu exactitate miezul nopţii. Începu să examineze problema. Dedesubt se afla probabil suprafaţa. Dăngănitul venea probabil din străfunduri. Acolo florile creşteau fără a fi văzute. Sus, deasupra, era cerul, dacă era vreunul. Florile pluteau şi acolo.

În adâncul oraşului subacvatic, se trezi copleşită de un simţ de sine enorm şi paşnic. O mulţime de senzaţii necunoscute i-au trecut prin minte, şi apoi…

— Tu eşti eu? se auzi o voce gingaşă.

— Nu, spuse ea prudentă. Nu cred.

Uimire de proporţii.

— Crezi că tu nu eşti eu?

— Da. Oricum sunt convinsă de acest lucru.

— De ce?

Nu părea să existe răspuns potrivit la întrebare, aşa că se gândi din nou la toată conversaţia avută de la un capăt la altul, încercând să tragă o altă concluzie. Ca să contracareze acel ’De ce?’ încă o dată.

— Nu ştiu de ce, spuse ea.

— De ce nu?

— Nu ştiu.

Trecu prin acelaşi vis iar şi iar în tot răstimpul cât a dormit.

* * *

Când se trezi, ploua din nou. De această dată, o burniţă de metan pur cădea din pâlcul de nori de la orizont, aflat la distanţă de cincisprezece kilometri. Norii erau constituiţi din (conform teoriei) metan condensat din aerul umed, măturat din mare. Cădea pe munţi şi-i curăţa de tolin. Metanul era cel care eroda şi scobea gheaţa, formând şanţuri şi grote.

Titan avea mai multe feluri de ploaie decât oricare alt loc din Sistemul Solar.

Marea se apropiase mai mult cât timp a dormit Lizzie. Acum se ondula în sus, spre orizont, pe ambele părţi, ca un zâmbet imens şi întunecat. Aproape venise timpul ca Lizzie să înceapă coborârea. În timp ce îşi verifica setările echipamentului, încercă măsurarea la distanţă, ca să vadă cum se descurcă colegii săi.

Robotul submarin încă îşi croia calea spre adâncuri, prin apa întunecoasă, căutându-i fundul îndepărtat. Consuelo îşi târa iar picioarele prin tolin, refăcând distanţa de cinci kilometri de la landerul Harry Stubbs, iar Alan răspundea la alt set de webposts.

„Modelos de la evolución de Titanes indican que la Luna formó de una nube circumplanetaria rica en amoníaco y metano, la cual al condensarse dio forma a Saturno así como a otros satélites. Bajo estas condiciones en”

— Hei… băieţi!

Alan se opri.

— Of, la naiba, O’Brien, acum trebuie s-o iau de la capăt.

— Bine ai venit pe tărâmul vieţuitorilor, spuse Consuelo. Ar trebui să verifici indicaţiile pe care le avem de la robot. O mulţime de polimeri cu catenă lungă, fracţiuni ciudate… tone de informaţii interesante.

— Băieţi?

De data asta tonul vocii i se înregistră la Alan.

— Ce s-a întâmplat, O’Brien?

— Cred că echipamentul meu este blocat.

Lizzie nu-şi imagină vreodată dezastrul ca fiind o astfel de corvoadă. În primul rând erau orele de cercetări cu inginerii de la NAFTASA. Care e starea cablului 14? Încearcă

să te târăşti pe cablul 8. Cum arată D-rings? Era o muncă statică din cauza timpului mort pierdut cu mesajele trimise spre Pământ şi înapoi. Şi Alan insistase să umple tăcerea cu postările de pe VoiceWeb. Starea ei proastă devenise globală în câteva minute şi fiecare ratat de pe planetă venea cu sugestii.

— Aici Thezgemoth337. După părerea mea, dacă ai împuşca balonul cu un pistol, poate că s-ar dezumfla şi ai putea să cobori.

— Nu am un pistol şi o gaură în balon l-ar rupe, nu l-ar dezumfla. Mă aflu la 800 de metri deasupra solului, este o mare dedesubtul meu şi mă aflu într-un costum care nu este echipat pentru înot. Următorul.

— Dacă ai avea un cuţit foarte mare.

— Taie! Doamne, Greene, asta e tot ce poţi? Ai vreo veste de la băieţii de la chimie organică?

— Tocmai am primit analiza lor preliminară, spuse Alan. După toate eforturile pe care le-au făcut au ajuns la concluzia (şi am făcut o adevărată selecţie aici) că ploaia prin care ai trecut nu era de metan pur.

— Nu mai spune, Sherlock.

— Ei presupun că depunerea albicioasă pe care ai descoperit-o pe verigi şi cabluri este pricina. Nu îşi pot da seama despre ce e vorba, dar cred că a produs o reacţie chimică cu materialul balonului şi a sigilat banda de deschidere rapidă a evacuării gazelor din balon.

— Credeam că e un mediu suficient de nereactiv.

— Este. Însă balonul consumă căldura evacuată a costumului tău. Aerul în interior este cu mai multe grade peste nivelul de topire a gheţii. Acesta este echivalentul unui furnal de topit, aici pe Titan. Destulă energie ca să permită declanşarea mai multor reacţii neobişnuite. Te-ai oprit cumva din tragerea supapei?

— Trag de ea chiar în acest moment. Când un braţ oboseşte, îl folosesc pe celălalt.

— Foarte bine. Îmi imaginez cât de obosită trebuie să fii.

— Ia o pauză de la voice posts, spuse Consuelo, şi verifică rezultatele obţinute de la robot. Ne furnizează nişte date cu adevărat interesante.

Zis şi făcut. Şi pentru un timp activitatea a mai distras-o pe Lizzie, exact cum au sperat şi colegii ei. Era mult mai mult etan şi propan decât prevăzuseră superiorii lor, şi nesperat de puţin metan. Amestecul de fracţiuni nu era nimic din ce spera ea. Ea învăţase atâta chimie cât să ghicească unele efecte ale datelor generate, dar nu îndeajuns ca să le şi pună cap la cap. Încă trăgând de cabluri în succesiunea copiată de inginerii din Toronto, parcurse schema de hidrocarburi dizolvaţi în lac.

Substanţă dizolvată? Fracţiune moleculară solubilă?
Acetilenă? 4,0 x 10-4
Propină? 4,4 x 10-5
1,3 – Butadină? 7,7 x 10-7
Dioxid de carbon? 0,1 x 10-5
Acid cianhidric? 5.7 x 10-6

Dar după o vreme, rutina provocată de munca grea şi fără rezultate, combinată cu plictiseala de a pluti tot mai departe peste marea inexpresivă, începu să o afecteze. Coloanele de cifre deveniră fără interes, şi apoi neclare.

Propionitril? 6,0 x 10-5
Propionitril? 9,9 x 10-6
Propionitril? 5,3 x 10-6

Dându-şi seama prea puţin de ceea ce făcea, o fură somnul.

* * *

Se afla într-o clădire neluminată urcând şiruri şi şiruri de trepte. Erau şi alţi oameni cu ea care urcau scările. Se împingeau în ea pe măsură ce urca scările, depăşind-o în tăcere. Se făcea frig.

Îşi amintea vag că se aflase în camera cuptoarelor dedesubt, la subsol. Era cald acolo, chiar înăbuşitor. Era

mult mai răcoare unde se afla ea acum. Aproape prea răcoare. La fiecare treaptă se făcea şi mai frig. Se trezi că încetineşte. Acum era prea frig. Chiar neplăcut. Muşchii de la picioare o dureau. Şi aerul părea să se îngroaşe. Abia putea să se mişte.

Aceasta era, îşi spuse ea, consecinţa naturală a părăsirii camerei cuptoarelor. Cu cât ajunsese mai sus, cu atât era mai puţină căldură, şi mai puţină energie care să fie transformată în mişcare. Totul i se părea destul de clar.

Pas. Pauză.

Pas. Pauză mai lungă.

Stop.

Oamenii din jurul ei se opriseră şi ei la haltă. O adiere mai rece decât gheaţa o atinse şi, fără surpriză, ea ştia că ajunseseră în vârful scărilor şi se aflau pe acoperişul clădirii. Era la fel de întuneric cu acoperiş sau fără. Se uită ţintă în sus şi nu putu să zărească nimic.

— Orizonturi. Pur şi simplu derutant, murmură cineva lângă ea.

— Doar până te obişnuieşti cu ele, spuse ea.

— Sus şi jos – astea-s valori ierarhice?

— Nu neapărat.

— Mişcare. Ce concept minunat.

— Ne place.

— Deci tu eşti eu?

— Nu. Adică, nu cred.

— De ce?

Ea se lupta să găsească răspuns la întrebare în momentul în care cineva scoase un icnet. Sus, pe cerul fără stele, inexpresiv, apăru un astru. Mulţimea din jurul ei fremăta de o spaimă nespusă. Astrul creştea devenind mai strălucitor. Şi mai strălucitor. Putea să simtă căldura emanată, slabă, dar clară, ca zvonul unui soare vag. Toată lumea, în afară de ea, era împietrită de groază. Mai înspăimântătoare decât un astru inofensiv era apariţia căldurii. Pur şi simplu nu putea să fie. Şi totuşi era.

Ea, împreună cu ceilalţi, aştepta şi privea… ceva. Nu ştia ce anume. Astrul se deplasa uşor pe cer. Era mic, intens, ameninţător.

În clipa următoare astrul *ţipă*.

Se trezi.

— Oau, spuse ea. Tocmai am avut cel mai ciudat vis.

— Da? întrebă Alan neatent.

— Da. Era un astru pe cer. Era ca o bombă nucleară, sau ceva asemănător.

Adică, nu arăta ca o bombă nucleară însă era înspăimântător ca o bombă nucleară. Toată lumea se holba la el. Nu puteam să ne urnim din loc. Şi apoi…

Scutură din cap zicând mai departe:

— Nu mai reţin. Îmi pare rău. Însă era atât de ciudat. Nu pot să exprim în cuvinte.

— Nu contează, spuse Consuelo cu veselie. Am reuşit să obţinem nişte date extraordinare jos, la fund. Polimeri fracţionali, hidrocarburi cu catenă lungă… sunt fantastice. Chiar ar trebui să încerci să rămâi trează ca să prinzi ceva din toate acestea.

Era complet trează acum şi nu prea încântată de acest lucru.

— Asta înseamnă că nimeni nu s-a gândit la vreo modalitate ca să cobor de aici.

— Păi… ce vrei să spui?

— Pentru că, dacă s-ar fi întâmplat, nu ai fi atât de al naibii de binedispusă, nu-i aşa?

— Cred că *cineva* s-a trezit cu fundu-n sus, spuse Alan. Te rog să-ţi aminteşti că sunt unele cuvinte pe care nu le utilizăm în public.

— Îmi pare rău, spuse Consuelo. Încercam doar să…

— … mă distragi. Bine, în regulă. Ce naiba. Mă pot preface.

Lizzie îşi veni în fire.

— Deci descoperirile tale demonstrează… ce? Viaţă?

— Vă tot spun, măi băieţi. Este prea devreme pentru asemenea supoziţii. Ceea ce avem până acum sunt doar nişte descoperiri foarte, foarte interesante.

— Spune-i veştile importante, spuse Alan.

— Ţine-te bine. Avem aici un adevărat ocean! Nu acest lac mic, proslăvit de două sute pe cincizeci de mile pe care-i numim mare, ci un ocean adevărat! Descoperirile ultrasonice arată că ceea ce vedem noi este doar un bazin de evaporare, în vârful unei calote de gheaţă, groase de treizeci de kilometri. Adevăratul ocean zace dedesubt, la o adâncime de două sute de kilometri.

— Măiculiţă, exclamă Lizzie. Adică să fiu a naibii! Există vreo cale să trimiţi robotul submarin la o asemenea adâncime?

— Cum crezi că am obţinut datele de la adâncime? Se află chiar acum acolo, jos. Există o crăpătură în gheaţă chiar în centrul mării vizibile. Aşa se umple lichidul de la suprafaţă. Şi chiar sub această gaură este – ghici ce? – cratere vulcanice!

— Deci asta înseamnă…?

— Dacă foloseşti iar cuvântul care începe cu ’V’, spuse Consuelo, scuip.

Lizzie zâmbi. *Aceea* era Consuelo Hong pe care o ştia ea.

— Ce spuneţi de datele privitoare la maree? Credeam că lipsa perturbaţiilor orbitale exclud orice posibilitate a vreunui ocean semnificativ.

— Păi, Toronto consideră…

La început, Lizzie putu să urmărească raţionamentul geologilor planetari din Toronto. Mai târziu deveni mai greu. Apoi i se făcu lene. Pe măsură ce se cufundă în somn, ea avu timp suficient să se gândească cu ciudă că nu prea trebuia să adoarmă tot timpul în halul acesta. Nu ar fi trebuit să fie atât de obosită. Ea…

Se regăsi iar în oraşul înghiţit de ape. Tot nu putea vedea nimic, dar ştia că era un oraş, deoarece putea să audă zgomotul produs de insurgenţii care spărgeau vitrinele magazinelor. Vocile lor se schimbară în ţipete cumplite şi apoi în şoapte furioase, ca un şuvoi violent care mătura străzile. Începu să se îndepărteze pe furiş.

Cineva îi şopti la ureche.

— De ce ne-ai făcut una ca asta?
— Nu v-am făcut nimic.
— Ne-ai adus cunoaşterea.
— Ce cunoaştere?
— Ai spus că nu eşti noi.
— Păi, nu sunt.
— Nu ar fi trebuit să ne spui asta niciodată.
— Aţi fi vrut să mint?

Confuzie înfiorătoare.

— Neadevăr. Ce idee jalnică.

Zgomotele straşnice deveneau din ce în ce mai răsunătoare. Cineva spinteca o uşă cu toporul. Explozii. Sticlă spartă. Auzi un râs sălbatic. Ţipete.

— Trebuie să ieşim de aici.
— De ce ai trimis mesagerul?
— Ce mesager?
— Steaua! Steaua! Steaua!
— Care stea?
— Există două stele?
— Sunt miliarde de stele.
— Gata! Te rog! Opreşte-te! Nu mai vreau!

Se trezi.

— Alo, da, îmi dau seama că tânăra doamnă se află într-un pericol extrem, dar chiar nu cred că ar fi trebuit să ia numele lui Dumnezeu în van.

— Greene, spuse Lizzie, chiar trebuie să facem mare caz din asta?

— Păi, luând în considerare de câte miliarde de dolari din sectorul public a fost nevoie ca să ajungem noi aici… da. Da, trebuie. Pot să mă gândesc şi la câţiva astronauţi care ar spune că un webpost neînsemnat, vesel, este un preţ destul de mic de plătit pentru onoare.

Of, prostii.

— Trec pe canal privat, spuse Alan cu calm.

Iradierea de fundal se schimbă brusc într-un şoc acustic slab, granular, care se atenuă când ea vru să-şi concentreze atenţia asupra lui. Cu o voce furioasă, controlată, Alan spuse:

— O'Brien, ce naiba se întâmplă cu tine?

— Ascultă, îmi pare rău, îmi cer scuze, sunt un pic cam tulburată de ceva. Cât timp am fost afară? Unde e Consuelo? Voi spune cuvântul cu 'V'. Şi cel cu I... Există viaţă. Formă de viaţă inteligentă!

— Au fost câteva ore. Consuelo doarme. O'Brien, urăsc să spun asta, dar nu pari a fi deloc raţională.

— Există un temei perfect logic pentru comportamentul meu. Bine, este un pic cam ciudat, şi poate nu ţi se va părea logic întru totul la început, însă... ascultă, am avut nişte vise secvenţiale. Cred că sunt importante. Permite-mi să ţi le povestesc.

Şi aşa a şi făcut. Pe larg.

Când a terminat, urmă o tăcere îndelungată. În cele din urmă, Alan spuse:

— Lizzie, gândeşte-te. De ce ar comunica ceva de genul ăsta în visele tale? Are vreun sens?

— Cred că e singura modalitate posibilă. Cred că aşa comunică şi între ei. Nu se mişcă – mişcarea este un concept străin şi fermecător pentru ei – şi nu erau conştienţi de faptul că părţile componente erau capabile de individualizare. Pare ca un fel de *transmisie de gânduri* pentru mine. Ca un fel de reţea wireless distribuită.

— Ştii trusa medicală din costumul tău? Vreau s-o deschizi. Caută sticla douăzeci şi şapte, în alfabet Braille, ok?

— Alan, *nu* am nevoie de niciun antipsihotic!

— Nu am spus că ai nevoie. Dar nu ai fi mai liniştită ştiind că îl ai în tine?

Acesta era Alan, în toată splendoarea sa. Un prefăcut.

— Nu crezi că ne-ar ajuta să acceptăm ceea ce spui?

— Of, bine!

Îşi scoase braţul dintr-una din mânecile costumului, pipăi ca să găsească trusa şi scoase o pilulă, urmând fiecare pas specificat în prospect, verificând de patru ori codul înainte de a o pune în gură şi încă o dată (fiecare pilulă era marcată în Braille) înainte de a o înghiţi.

— Acum mă asculţi? Sunt destul de serioasă cu treaba asta.

Scoase un căscat.

— Chiar cred că…

Căscă din nou.

— Că…

— Ah, prostii.

Încă o dată în spărtură, dragii mei prieteni, se gândi ea, şi se scufundă adânc, adânc, în marea de întuneric. De data aceasta, însă, simţea că avea mai mult habar. Oraşul era înecat, pentru că se afla pe fundul unui ocean fără lumină. Era viu şi trăia din căldura vulcanului. De aceea considera el sus şi jos valorile ierarhice. Sus era mai frig, mai lent, mai puţin viu. Jos era mai cald, mai repede şi mai plin de gândire. Oraşul/entitatea era o formă de viaţă colectivă, ca un vas de linie portughez sau ca o reţea expertă cu foarte multe hyperlink-uri. Comunica în interiorul său printr-un fel de electromagnetism. Poţi să-i spui radio mental. În acelaşi mod comunica şi cu ea.

— Cred că vă înţeleg acum, spuse Lizzie.

— Nu înţelege – fugi!

Cineva o prinse cu nerăbdare de cot şi o trăgea înainte. Mergea din ce în ce mai repede. Nu putea să vadă nimic. Era ca o fugă printr-un tunel neluminat, aflat la o sută de mile sub pământ, în miez de noapte. Sticla îi scârţâia sub picioare. Câteodată se împiedica din cauza pământului accidentat. De câte ori se întâmpla asta, însoţitorul ei nevăzut o ridica iar.

— De ce mergi aşa încet?

— Nu ştiam că merg încet.

— De ce fugim?

— Suntem urmăriţi.

O luară brusc pe un drum lateral săltând pe pământul plin de pietriş. Ţipau sirene. Cădeau obiecte. Se formau gloate.

— Ei bine, cu siguranţă ai adus conceptul de mişcare absolută.

Cu nerăbdare.

— Este doar o metaforă. Doar nu credeţi că ăsta este un oraş *adevărat*, nu-i aşa?

— De ce sunteţi aşa de întunecaţi? De ce e aşa greu să comunicăm cu voi? De ce sunteţi aşa de înceţi?

— Nu ştiam că sunt.

Ironie absolută.

— Crede-mă, eşti.

— Ce aş putea să fac?

— Să fugi?

Strigăte şi râsete. Prima dată, Lizzie le-a confundat cu sunetele distrugerii demente din visul ei. Mai târziu a recunoscut vocile ca aparţinând lui Alan şi Consuelo.

— Cât timp am fost afară?

— Afară?

— Nu mai mult de un minut sau două, spuse Alan. Nu e important. Verifică imaginea pe care tocmai ne-a furnizat-o robotul submarin.

Consuelo îi dădu lui Lizzie imaginea.

— Oh! Oh! rosti Lizzie.

Era frumos. Frumos în felul în care sunt catedralele europene şi, în acelaşi timp, structuri organice, fără nicio îndoială. Structura era înaltă şi subţire, cu caneluri şi contrafort şi întrutotul fermecătoare. Crescuse nu departe de un crater vulcanic, cu cavităţi în partea de jos, ca să permită să intre apa mării înăuntru, urmând căldura tot mai mare în sus. Canale accidentale se îndreptau în afară şi apoi se îndreptau iar către structura de bază. Înconjura mai mult decât părea posibil (dar era sub mare, bineînţeles, şi într-un mediu cu gravitaţie scăzută), o adunătură complex stratificată de tuburi, semănând cu orgile de biserică, sau viermi din largul mării, împletiţi cu afecţiune.

Avea un design elegant, cum numai un organism viu l-ar putea avea.

— Bine, spuse Lizzie. Consuelo, trebuie să recunoşti că…

— Nu voi merge cu presupunerile dincolo de „chimie probiotică complexă”. De-asta ceea ce se află dincolo va trebui să aştepte până la primirea unor date mai exacte.

Chiar dacă vorbele ei erau prudente, vocea lui Consuelo exprima triumf. Spunea mai clar decât cuvintele că ea putea să moară atunci şi acolo, ca un xenochimist satisfăcut.

Alan, aproape la fel de entuziasmat, spuse:

— Priveşte ce se întâmplă când mărim imaginea.

Structura se schimbă de la gri la un curcubeu de pasteluri roz bătând în mărgean, galben de răsărit de soare în albastrul gheţii de iarnă. Îţi lua răsuflarea.

— Uau.

Pentru un moment, până şi moartea ei părea neimportantă. Neimportantă la modul relativ, în orice caz.

Cu gândurile acelea, căzu iar într-un somn adânc. Şi căzu iar în întuneric, în protestele zgomotoase din mintea ei.

* * *

Era iadul. Oraşul dispăruse, fiind înlocuit de o matrice de ciocănituri, zăngăneli, ciocniri neaşteptate. O luă înainte şi merse spre o ţeava dreaptă de oţel. Dându-se înapoi, se împiedică de alta. Un motor porni pe undeva prin apropiere şi roţi dinţate gigantice se învârtiră zgomotos, mărunţind ceva ce scotea un scrâşnet ca de metal. Pământul se cutremura sub picioare. Lizzie hotărî că era mai bine să stea locului.

O prezenţă familiară strigă cu disperare:

— De ce mi-ai făcut una ca asta?

— Ce anume am făcut?

— Obişnuiam să fiu totul.

Ceva în apropiere începu să zdrobească ca un berbec. Îi dădea dureri de cap. Fu nevoită să ţipe ca să fie auzită în tot vacarmul.

— Şi încă eşti ceva.

Liniştit.

— Sunt nimic.

— Asta… nu e adevărat! Eşti… Aici! Exişti! Asta e… ceva!

O tristeţe atotînconjurătoare.

— Consolare mincinoasă. Ce lucru fără rost de oferit.

* * *

Era iar trează.

Consuelo spunea ceva:

— … nu-i va plăcea.

— Experţii în sănătate spirituală sunt toţi de acord că aceasta este cea mai bună metodă de acţiune pentru ea.

— Oh, te rog!

Alan era persoana cea mai tipicară pe care o cunoştea Lizzie. Consuelo era, desigur, cea mai calmă. Lucrurile luaseră o întorsătură destul de tensionată, dacă ajunseseră să se certe aşa.

— Alo… băieţi? spuse Lizzie. M-am trezit.

Urmă un moment de tăcere, ca acela pe care părinţii ei îl aveau când era mică şi nimerea când se certau aprins. Apoi Consuelo spuse, cu prea multă seninătate:

— Hei, ce bine să te avem iar printre noi.

Şi Alan spuse şi el:

— NAFTASA vrea să vorbeşti cu cineva. O clipă! Am o înregistrare a primei ei transmisii pregătită pentru tine.

Se auzi vocea unei femei.

— Aici este dr. Alma Rosenblum. Elizabeth, aş vrea să discut cu tine despre cum te simţi. Îmi dau seama că intervalul de întârziere între Pământ şi Titan va face ca discuţia noastră să pară cam ciudată la început, însă cred că noi două putem trece peste asta.

— Ce porcărie mai e şi asta? spuse Lizzie furioasă. Cine este această femeie?

— NAFTASA a considerat că asta te-ar putea ajuta dacă tu…

— Este un consilier în durere, nu-i aşa?

— De fapt este un terapeut, spuse Alan.

— Ascultă, eu nu înghit niciuna din porcăriile Newage touchy-feely, şi pronunţă greşit în mod intenţionat cuvântul „newage” ca să sune ca *sewage*[19]. Oricum, ce-i graba asta?

---

[19] ape reziduale, canalizare (n.trad.)

Voi, băieţi, nu v-aţi pierdut speranţa în legătură cu mine, nu-i aşa?

— Păi…

— Ai dormit ore întregi, spuse Consuelo. Am făcut un fel de modelare a vremii în lipsa ta. Poate ar trebui să-ţi arătăm şi ţie.

Ea trimise informaţia în costumul lui Lizzie, iar Lizzie a teleportat-o în mască. O simulare elementară prezenta bazinul de evaporare de deasupra ei cu o serie de temperaturi ale apei. Era doar cu câteva grade mai caldă decât aerul de deasupra ei, dar asta era suficient ca să creeze un gol de aer masiv în centrul bazinului. Un strat de săgeţi albastre, micuţe, arătau direcţia microcurenţilor locali de aer, care se adunau formând o coloană elicoidală ce se ridica la peste doi kilometri înălţime, înainte de a se sparge şi a se risipi spre vest.

Un strat nou înfăţişa o luminiţă semnalizatoare la 800 de metri deasupra suprafeţei bazinului. Aceea era ea. Săgeţi micuţe roşii arătau deplasarea ei proiectată. Conform acestor informaţii, ea urma să circule jur împrejur, într-un cerc, deasupra bazinului, cam totdeauna. Dispozitivul ei tip balon nu era proiectat să se înalţe suficient de sus, pentru ca acei microcurenţi să o poarte înapoi pe sol. Costumul ei nu era proiectat să plutească. Chiar dacă reuşea să coboare la o altitudine mai mică ce ar fi permis o aterizare uşoară, odată ce atingea apa, s-ar fi scufundat ca o piatră. Nu s-ar fi înecat. Dar nici nu ar ajuta-o să ajungă la mal.

Asta însemna că urma să moară.

Involuntar, ochii ei se umplură de lacrimi. Încercă să clipească ca să scape de ele, tot atât de furioasă din cauza umilinţei de a plânge într-un astfel de moment, cât şi din cauza stupidităţii propriei ei morţi.

— La naiba, nu mă lăsaţi să mor aşa! Nu din cauza incompetenţei mele, vă rog din suflet!

— Nu a spus nimeni nimic de incompetenţă, spuse Alan cu blândeţe.

În acea clipă, ajunse de pe Pământ, următorul mesaj de la dr. Alma Rosenblum.

— Da, sunt un consilier în durere, Elizabeth. Te afli în mijlocul unei pietre de încercare emoţională semnificativă din viaţa ţa şi este important ca să o înţelegi şi să o accepţi. Cu asta mă ocup. Să te ajut să înţelegi însemnătatea şi necesitatea şi – da – chiar şi frumuseţea morţii.

— Vă rog, canal privat! Lizzie respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze. Apoi, cu mai multă chibzuinţă spuse:

— Alan, sunt *catolică*, da? Dacă urmează să mor, nu vreau un consilier în durere ci un preot nenorocit. Deodată, căscă.

— Of, la dracu. Nu din nou!

Mai căscă de două ori.

— Un preot, înţelegi? Trezeşte-mă când intră online.

* * *

Apoi iar se trezi stând în străfundul minţii ei, în întinderea goală unde se afla oraşul înghiţit de ape. Chiar dacă nu putea să vadă nimic, era sigură că se afla în centrul unei câmpii vaste, inexpresive, una atât de mare că putea să se plimbe pentru totdeauna şi să nu ajungă nicăieri. Presimţi că se afla în toiul unei lupte mari. Sau poate că era doar o acalmie.

O linişte mare, intensă o cuprinse.

— Alo? spuse ea. Cuvântul răsună fără zgomot, absenţă după absenţă.

În cele din urmă tot vocea aceea dulce spuse:

— Pari schimbată.

— Voi muri, spuse Lizzie. Ştiind asta, te schimbi.

Solul era presărat cu cenuşă moale, ca în urma unei conflagraţii enorme. Nu vroia să ştie ce anume arsese. Mirosul îi umplu nările.

— Moarte. Înţelegem acest concept.

— Într-adevăr?

— Îl înţelegem de mult timp.

— Serios?

— De când ni l-ai adus la noi.

— Eu?

— Ne-ai adus conceptul de individualitate. Este acelaşi lucru.

Atunci realiză.

— Şoc cultural! Despre asta e vorba, nu-i aşa? Nu aţi ştiut că există mai mult decât o fiinţă sensibilă în viaţă. Nu aţi ştiut că trăiaţi pe fundul unui ocean într-o lume minusculă, într-un Univers cu miliarde de galaxii. V-am adus mai multe informaţii decât aţi putut să asimilaţi deodată şi acum le înăbuşiţi.

— Înăbuşire. Ce concept grotesc.

* * *

— Trezeşte-te, Lizzie!

Se trezi.

— Cred că încep să ajung undeva, spuse ea şi începu să râdă.

— O'Brien, spuse Alan cu grijă. De ce ai râs?

— Pentru că nu ajung niciunde, nu-i aşa? Sunt liniştită aici, umblând de jur împrejur, într-un cerc foarte lent. Şi am ajuns şi la ultimele – verifică ea – douăzeci de ore de oxigen. Şi nimeni nu mă va salva. Şi voi muri. Dar în afară de asta, fac progrese grozave.

— O'Brien, eşti…

— Sunt bine, Alan. Niţel cam obosită. Poate prea sinceră emoţional. Dar având în vedere împrejurările, cred că este permis, nu-i aşa?

— Lizzie, preotul tău este aici. Numele lui este Părintele Laferrier. Arhidioceza din Montreal a aranjat legătura pentru el.

— Montreal? De ce Montreal? Nu, nu-mi mai explica – alte politici ale NAFTASA, nu?

— De fapt, cumnatul meu este catolic şi l-am întrebat cine este potrivit.

Ea rămase tăcută un moment şi apoi continuă:

— Îmi pare rău, Alan. Nu ştiu ce mi-a venit.

— Te afli sub presiune de ceva vreme. Uite. Îl am pe casetă.

— Bună, domnişoară O'Brien, sunt părintele Laferrier. Am vorbit cu oficialii de aici şi mi-au promis că putem vorbi în particular şi că nu vor înregistra ceea ce va fi spus. Aşa că, dacă vrei să te confesezi acum, sunt pregătit.

Lizzie verifică lista şi schimbă pe un canal care spera că era cu adevărat privat. Cel mai bine să nu intre prea în detalii despre lucrurile stânjenitoare, doar ca măsură de siguranţă. Putea să se confeseze despre păcatele ei pe categorii.

— Iartă-mă, părinte, că am păcătuit. Au trecut două luni de la ultima mea confesiune. Voi muri, şi poate nu sunt întru totul raţională, dar cred că mă aflu în legătură cu o inteligenţă extraterestră. Cred că ar fi un păcat teribil să pretind că nu aş fi. Făcu o pauză. Adică nu ştiu dacă e un *păcat* sau nu, dar sunt sigură că e *greşit*. Făcu iar pauză. Sunt vinovată de furie şi mândrie şi invidie şi dorinţă. Am adus conştiinţa morţii într-o lume inocentă. Eu…

Se simţi iar cuprinsă de somn şi spuse repede:

— Pentru acestea şi pentru toate păcatele mele, îmi pare rău din tot sufletul şi implor iertarea lui Dumnezeu şi izbăvire şi…

— Şi ce? se auzi iar vocea blândă. Se afla iar in spaţiul mental ciudat şi întunecat încă odată, adormită, dar ştiutoare, raţională, dar acceptând orice absurditate, indiferent cât de mare. Nu erau oraşe, nici turnuri, nici cenuşă, nici câmpii. Nimic altceva decât negarea negaţiei.

În lipsa răspunsului, vocea întrebă:

— Are legătură cu moartea ta?

— Da.

— Şi eu sunt pe moarte.

— Cum aşa?

— Jumătate dintre noi sunt deja morţi. Restul s-au închis. Noi am crezut că suntem o fiinţă. Tu ne-ai arătat că nu suntem. Noi credeam că suntem totul. Tu ne-ai arătat Universul.

— Şi acum *vei muri* pur şi simplu?

— Da.

— De ce?

— De ce nu?

Gândind mai repede şi mai categoric ca niciodată înainte, Lizzie spuse:

— Lasă-mă să-ţi arăt ceva.

— De ce?

— De ce nu?

Urmă o tăcere scurtă, concisă, după care vocea spuse:

— Foarte bine.

Făcând apel la toată acuitatea ei mentală, Lizzie se gândi la clipa în care văzuse prima dată oraşul/entitatea pe camera robotului submarin. Măreţia sa. Graţia uşoară. Şi apoi culorile, asemenea zorilor pe un câmp de gheaţă: delicat, profund, nituit. Îşi strânse emoţiile în acea clipă şi-şi aminti ce simţi în ziua când se născu fratele ei mai mic, senzaţia brută din plămâni pe măsură ce se poticnea urcând spre vârful cel mai înalt de pe primul munte urcat, minunea Taj Mahal la asfinţit, sentimentul îndrăznelii extreme când atinse cu mâna pantalonii unui băiat, cornul prismatic al atmosferei la marginea Pământului văzut pe orbită joasă… Tot ce simţise puse în imagine.

— Aşa arăţi, spuse ea. Iată de ce am avea amândoi de pierdut dacă n-aţi mai fi. Dacă ai fi om, ţi-aş rupe hainele şi aş face dragoste cu tine chiar acum. Nu mi-ar păsa cine se uită. Nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie.

— Oh, exclamă vocea blândă.

Apoi reveni în costumul ei. Îşi mirosea propria transpiraţie, mai multă din cauza fricii. Îşi putea simţi corpul, durerile fine în locurile în care echipamentul îi apăsa carnea, felul în care picioarele, atârnând în gol, erau pline de sânge. Totul era clar ca cristalul şi întrutotul real. Tot ce se întâmplase mai înainte era ca un vis urât.

— Aici este DogsoSETI. Ce descoperire minunată ai făcut – formă de viaţă inteligentă în propriul nostru Sistem Solar! De ce încearcă Guvernul să ascundă asta?

— Păi…

— Sunt Joseph Devries. Acest monstru extraterestru trebuie distrus imediat. Nu ne putem permite să fie ostil.

— Aici StudPudgie07. Ce se ascunde în spatele acestei „dorinţe”? Minţile avansate vor să ştie! Dacă O’Brien nu va oferi detalii, de ce a mai adus vorba?

— Hola, soy Pedro Dominguez. Como abogado, ¡esto me parece ultrajante! Por qué NAFTASA nos oculta esta informacion?

— Alan! strigă Lizzie. Ce *naiba* se întâmplă?

— Script-bunnies[20], spuse Alan. Păru apologetic şi necăjit în acelaşi timp. Ţi-au răstălmăcit confuzia şi se pare că ai spus ceva…

— Ne pare rău, Lizzie, spuse Consuelo. Chiar ne pare. Dacă te consolează cu ceva, Arhidioceza din Montreal a reacţionat violent. Vorbesc chiar de măsuri legale.

— Măsuri legale? De ce naiba mi-ar păsa…? Se opri.

Fără voie, o mână i se ridică deasupra capului şi prinse cablul numărul 10.

Nu fă asta, îşi spuse ea.

Cealaltă mână se mişcă în lateral, prinzând cu putere cablul numărul 9. Nici asta nu vroia. Când încercă să o retragă, refuză să se supună. Apoi prima mână – cea dreaptă – se mişcă câţiva inci în sus şi agăţă cablul într-un dispozitiv de prindere din fier. Mâna stângă îi alunecă în sus pe cablu. Inci cu inci, mână peste mână, ea urca în sus spre balon.

Am înnebunit, îşi spuse ea. Mâna ei dreaptă apucă de banda de deschidere rapidă a evacuării gazelor din balon şi cealaltă strângea strâns cablul 8. Stând agăţată fără efort, îşi balansă picioarele în sus. Îşi trase genunchii la piept şi lovi.

Nu!

Materialul se perforă şi Lizzie începu să cadă.

O voce pe care abia putea să o recunoască spuse:

— Nu intra în panică. Te vom coborî pe sol.

Cu totul panicată, înşfăcă cablurile 9 şi 4. Dar ele erau fleaşcă în mâna ei, inutile, prăbuşindu-se la fel ca ea.

---

[20] Hackeri amatori cu puţine cunoştinţe tehnice, care descarcă scripturi de program ce îi ajută să spargă automat reţele de computere (n.trad.)

— Ai răbdare.
— Nu vreau să mor, la naiba!
— Atunci nu muri.
Cădea neajutorată. Era o senzaţie înspăimântătoare, un salt fără sfârşit în gol, încetinită de o încâlceală a cablurilor şi a balonului care cădeau odată cu ea. Îşi întinse braţele şi picioarele ca o stea de mare şi simţi rezistenţa aerului încetinind-o şi mai mult. Marea se apropia brusc cu viteză înspăimântătoare. Părea ca şi cum ar cădea la nesfârşit. Urma să se termine într-o clipă.
Fără voinţă, Lizzie ieşi din balon şi din echipament, îşi strânse picioarele, îşi îndreptă călcâiele şi se poziţionă perpendicular cu suprafaţa Titanului. Străpunse suprafaţa apei, trimiţând picături imense de apă în sus. I se tăie respiraţia. O durere cruntă o cuprinse. Se gândi că poate îşi rupse câteva coaste.
— Ne-ai învăţat atâtea lucruri, spuse vocea blândă. Ne-ai dăruit atâtea.
— Ajută-mă! Apa era neagră în jurul ei. Lumina era ştearsă.
— Multiplicitate. Mişcare. Minciuni. Ne-ai arătat un univers infinit mai mare decât cel pe care îl cunoşteam.
— Ascultă. Salvează-mi viaţa şi vom fi chit. Ne-am înţeles?
— Recunoştinţă. Un concept esenţial.
— Mulţumesc. Cred.
Şi apoi văzu robotul înotând spre ea cu o explozie de bule argintii. Întinse braţele şi robotul înotă spre ele. Îşi prinse degetele de mânerele pe care Consuelo le folosea ca să lanseze dispozitivul în mare. Urmă o smucitură, atât de puternică încât crezu pentru o clipă că braţele ei i-au fost smulse din încheieturi. Apoi robotul se înălţă înainte şi în sus şi făcu tot ce putu să se ţină strâns.
— Oh, Doamne Dumnezeule! strigă Lizzie fără să vrea.
— Cred că te vom putea aduce la mal. Nu va fi uşor.
Lizzie se ţinea cu dinţii de viaţă. La început nu fusese deloc sigură că va fi în stare. Dar după aceea, se împinse în faţă, în aşa fel că era călare pe peştele mecanic gonind cu

viteză, şi încrederea îi reveni. Deci putea. Nu era mai greu decât când avusese gripă şi ratase finalul exerciţiului de gimnastică la paralele. Era vorba doar de curaj şi determinare. Trebuia doar să-şi păstreze cumpătul.

— Ascultă, spuse ea. Dacă sunteţi într-adevăr recunoscători…

— Te ascultăm.

— V-am dat toate conceptele acelea noi. Trebuie să fie lucruri pe care voi ştiţi că nu le facem.

O tăcere scurtă, echivalentul cine ştie a câtor gânduri.

— Unele din concepţiile noastre v-ar putea provoca o dezorganizare.

O pauză.

— Dar pe termen lung, va fi mai bine. Cicatricile se vor vindeca. Vă veţi reface. Şansele să vă autodistrugeţi sunt în limitele acceptabile.

— Să ne autodistrugem?

Pentru o secundă, Lizzie îşi pierdu respiraţia. Trecuseră ore pentru ca entitatea să accepte conceptele străine pe care ea le aruncase acolo. Fiinţele umane gândeau şi trăiau la o rată mult mai lentă decât entitatea. Cât de mult însemnau acele ore traduse în timpul uman? Luni? Ani? Secole? Menţionase de cicatrici şi reconstruire. Nu suna deloc bine.

Apoi robotul acceleră, atât de repede încât Lizzie aproape că se desprinse din strânsoare. Apele negre se învârteau în jurul ei şi particule nevăzute de materie îngheţată săreau pe casca ei. Râdea sălbatic.

Deodată, se simţi foarte bine!

— Dă-i drumul, vorbeşte, spuse ea. Voi asculta tot ce ai de zis.

Urma să fie o călătorie dată naibii.

————————————

Traducere: Oana Cercel
„Slow Life” by Michael Swanwick

Cu braţele încrucişate

Jack Williamson

John Stewart Williamson (1908 – nov. 2006) este scriitorul american considerat de mulţi decanul literaturii SF. Cu un doctorat în limba engleză, a fost un idol al lui Isaac Asimov şi profesor universitar până în 1997, când s-a dedicat complet scrisului. Este creditat de către Oxford English Dictionary cu inventarea termenilor inginerie genetică şi terraformare. A fost premiat cu Hugo în 2001 pentru „The Ultimate Earth” şi John W. Campbell Award pentru „Terraforming Earth”. A primit şi World Fantasy Award pentru întreaga carieră. Povestirea care urmează face parte dintr-o serie despre roboţii umanoizi, care fac totul ca să îi păstreze pe oameni fericiţi. Însă fac asta într-un mod absolut înfricoşător.

————————————

În după-amiaza în care i-a întâlnit prima oară pe roboţii umanoizi, Underhill se întorcea acasă de la serviciu, pe jos, căci nevastă-sa îi luase maşina din nou. Picioarele lui urmau obişnuita traiectorie, în diagonală – nevastă-sa îşi făcuse un obicei din a-i lua maşina – de-a lungul unei străzi, cu verdeaţă şi lipsită de clădiri.

Mintea lui încerca, fără succes, să găsească soluţii pentru a-şi plăti împrumuturile de la Banca din Two Rivers, când o clădire apărută de nicăieri, îi tăie calea.

Zidurile nu erau din cărămidă obişnuită, ci dintr-un material sofisticat, straniu, strălucitor. Underhill privi lung noua clădire. Se simţi surprins şi puţin neliniştit la vederea acestui obstacol strălucitor – cu siguranţă acum o săptămână nu era aici.

Atunci zări obiectul din vitrină.

Nici vitrina nu era din sticlă obişnuită. Geamul, larg şi fără urmă de praf pe el, era perfect transparent şi doar literele care clipeau pe el îţi semnalau faptul că era acolo. Literele compuneau un mesaj modern, sever:

Agenţia Two Rivers
INSTITUTUL UMANOID
Roboţii perfecţi
„Pentru a servi, asculta şi pentru siguranţa deplină a oamenilor”

Neliniştea lui, până atunci obscură, crescu, deoarece şi el se ocupa cu comerţul cu roboţi. Vremurile erau şi aşa destul de grele: piaţa era plină. Androizi, mecanoizi, electronoizi, automatoizi şi roboţi obişnuiţi. Din nefericire, doar o mică parte dintre ei erau capabili să execute tot ceea ce promiteau agenţii de vânzări şi piaţa din Two Rivers era deja suprasaturată.

Underhill vindea, când reuşea, androizi. Următoarea rată la bancă era scadentă chiar a doua zi, iar el nu avea nici cea mai vagă idee cum s-o plătească.

Încruntat, se opri să privească, încă o dată, obiectul de după geamul invizibil. Nu mai văzuse niciodată umanoizi. Ca orice robot care nu executa o sarcină, stătea perfect nemişcat. Mai mic şi mai subţire decât un om, robotul arăta ca un manechin dezbrăcat.

De un negru lucios, pielea lui siliconată avea reflexe albastru metalic şi aurii. Faţa, ovală şi graţioasă, avea o privire fixă, alarmată, cu o expresie de solicitudine uşor surprinsă. Toate acestea la un loc alcătuiau cel mai frumos robot pe care-l văzuse vreodată.

Dar era prea mic ca să poată fi prea folositor. Murmură, în sinea lui, un citat liniştitor din *Manualul Vânzătorului de Androizi*: „Androizii trebuie să fie mari pentru a putea fi puternici, funcţionali şi de încredere – androizii sunt marea voastră alegere!”

Uşa transparentă glisă, fără zgomot, şi el se întoarse spre ea şi intră în show-room-ul de o opulenţă arogantă, pentru a se convinge personal că aceste articole, frumos aliniate, nu erau decât o altă scamatorie de marketing menită să atragă cumpărătoarele.

Inspectă cu atenţie şirul de roboţi sclipitori şi dâra de optimism îl părăsi. Nu auzise niciodată de Institutul Umanoid, dar era clar ca lumina zilei că firma cea nouă avea o grămadă de bani şi un know-how de invidiat.

Se uită în jur, căutând un vânzător, dar nu văzu decât un alt robot care venea alunecând uşor către el.

Era identic cu cel din vitrină şi se mişca repede, cu o graţie surprinzătoare. Luminiţe aurii şi albastre se împleteau pe negrul lucitor şi pe piept îi sclipea plăcuţa de identificare.

UMANOID
Seria nr. 81-H-B-27
Robotul perfect
„Pentru a servi, asculta şi pentru siguranţa deplină a oamenilor”

În mod curios, nu avea lentile. Ochii aveau strălucirea oţelului şi priveau în gol, ca ochii unui orb. Cu toate acestea, se opri la un metru distanţă, în faţa lui, ca şi cum l-ar fi zărit şi i se adresă cu o voce înaltă, melodioasă:

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill.

Faptul că-i folosise numele îl făcu să tresară, nici măcar androizii nu puteau să distingă un om de altul. Dar, probabil, era doar o altă scamatorie de marketing, care nici nu era tare greu de realizat într-un orăşel de mărimea lui Two Rivers. Vânzătorul era, cu siguranţă, un localnic care conducea maşinăria din spatele vreunui paravan. Underhill se scutură de uimirea de moment şi spuse tare:

— Aş putea să vorbesc cu un vânzător, te rog?

— Nu avem oameni angajaţi, domnule, îi răspunse prompt vocea moale, cu inflexiuni argintii. Institutul Umanoid există doar pentru a servi oamenii; nu avem

nevoie de serviciile lor. Putem să vă oferim orice informaţie, domnule, şi să vă luăm comanda.

Underhill îl privi ameţit printre gene. Un robot nu era în stare nici măcar să-şi încarce propriile baterii sau să-şi reseteze releele, darămite să-şi conducă propriul birou de vânzări. Ochii goi îl urmăreau stăruitor în timp ce el căuta stingherit cabina sau paravanul după care s-ar fi putut ascunde vânzătorul.

Intre timp, vocea subţire şi mieroasă reîncepu convingător:

— Am putea veni acasă la dumneavoastră pentru o demonstraţie absolut gratuită, domnule? Suntem nerăbdători să ne oferim serviciile şi pe planeta dumneavoastră, deoarece, pe toate celelalte planete pe care am ajuns, am reuşit să eliminăm, cu succes, nefericirea umană. Veţi descoperi că suntem cu mult superiori vechilor roboţi electronici pe care îi folosiţi aici.

Underhill făcu un pas înapoi, îngrijorat. Renunţă să mai caute vânzătorul, zguduit de ideea că un robot putea să-şi facă singur reclamă. Asta va crea probleme pentru toată branşa.

— Luaţi măcar nişte materiale publicitare, domnule.

Mişcându-se cu o lipsă de zgomot graţioasă şi atrăgătoare, robotul cel negru îi aduse o broşură ilustrată de pe masa de lângă perete. Pentru a-şi masca neliniştea crescândă, Underhill începu să răsfoiască paginile lucioase.

Într-o succesiune de imagini frumos colorate, de tipul „înainte şi după”, o blondă cu pieptul generos se apleca deasupra unui aragaz şi apoi se relaxa într-un negligé îndrăzneţ, în timp ce robotul cel negru, îngenuncheat, îi servea ceva de mâncare. În altă imagine, blonda bătea absorbită ceva la maşina de scris, ca apoi să apară întinsă pe o plajă, la ocean, într-un costum de baie minuscul, asta în timp ce un alt robot bătea la maşină, în locul ei. Apoi, aceeaşi blondă se chinuia cu o uriaşă maşină industrială ca, imediat, să pozeze, dansând în braţele unui tânăr blond, în timp ce umanoidul cel negru se ocupa de maşină.

Underhill suspină nostalgic. Compania care producea androizii pe care îi vindea el nu îi oferise niciodată materiale promoţionale atât de atrăgătoare. Femeile vor găsi aceste broşuri irezistibile şi ele reprezentau 86% din clienţii care cumpărau roboţi. Era clar, competiţia avea să fie dură.

— Luaţi-o cu dumneavoastră, domnule, îl îmboldi vocea mieroasă. Arătaţi-i-o soţiei. Pe ultima pagină veţi găsi un bon de comandă în alb pentru demonstraţia gratuită. Veţi observa că nu solicităm plată în avans.

Underhill se întoarse să plece uluit şi uşa se deschise silenţios, înaintea lui. Retrăgându-se năucit, îşi dădu seama că broşura era încă în mâna sa. O mototoli furios şi o aruncă jos. Micul robot negru o ridică grijuliu şi vocea lui metalică îl anunţă:

— Vă vom suna mâine la birou, domnule Underhill, şi vom trimite un echipaj de probă la domiciliul dumneavoastră. E timpul să discutăm despre lichidarea afacerii pe care o conduceţi, căci roboţii electronici pe care i-aţi vândut până acum nu pot concura cu noi. Îi vom oferi soţiei dumneavoastră o demonstraţie gratuită.

Underhill nu încercă să răspundă, de teamă să nu-l trădeze vocea. Continuă să meargă ţanţoş, fără o direcţie anume, în josul străzii, pe trotuarul apărut din senin, până făcu colţul şi putu, în sfârşit, să se reculeagă. Dintre toate impresiile înfricoşătoare şi confuze care îl asaltau din toate părţile, un lucru era clar: lucrurile nu aveau să fie roz pentru agenţia sa.

Negru de supărare, se uită înapoi la splendoarea obraznică a noii clădiri. Nu era cărămida pe care o ştia el; fereastra invizibilă nu era din sticlă obişnuită; şi putea să jure că fundaţia nu fusese nici măcar începută, săptămâna trecută, când trecuse, pe jos, pe aici, ultima oară.

În timp ce înconjura clădirea, trotuarul nou construit îl duse spre intrarea din spate. Un camion era parcat acolo şi câţiva roboţi negri şi zvelţi îşi vedeau de treabă, în tăcere, descărcând nişte containere uriaşe, din metal.

Se opri să studieze unul dintre ele. Eticheta de pe el era pentru transportul interstelar. Matriţele indicau că proveneau de la Institutul Umanoid de pe Wing IV. Nu reuşi să-şi amintească de nicio planetă cu numele acesta.

Vag, în întunericul depozitului ce se zărea din spatele camioanelor, văzu roboţii negri, deschizând containerele. Capacele ridicate lăsau să se întrevadă corpurile negre, rigide, strânse unele în altele. Unul câte unul, începură să prindă viaţă. Se căţărară afară din containere şi săriră graţioase, pe podea. Erau toţi identici: acelaşi negru strălucitor, străbătut de nuanţe aurii-albastre.

Unul dintre roboţi ieşi de după camion şi veni pe trotuar, uitându-se lung la el, cu ochii lui goi, metalici. I se adresă melodios, cu vocea lui înaltă:

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill.

Se făcu nevăzut. Faptul că un robot amabil i se adresa pe nume, deşi tocmai ieşise dintr-un container care abia sosise de pe o planetă necunoscută şi îndepărtată, i se păru de nesuportat.

La două blocuri mai încolo zări firma unui bar. Intră abătut, deşi îşi făcuse un obicei să nu bea niciodată, înainte de cină, mai ales că soţia lui, Aurora, nu suporta să-l vadă că bea; dar roboţii aceştia noi, simţea el, făcuseră ca această zi să nu fie una obişnuită.

Din păcate, nici alcoolul nu reuşi să-i facă viitorul mai frumos, viitor care, pentru agenţia lui, se anunţa de scurtă durată. Când ieşi din bar, după vreo oră, privi încrezător înapoi, sperând că noua clădire va fi dispărut la fel cum apăruse. Era tot acolo. Dădu din cap deprimat şi o porni nesigur către casă.

Aerul proaspăt îi limpezise mintea până să ajungă la căsuţa lui albă şi cochetă din suburbii, dar nu reuşise să-i rezolve şi problemele de afaceri. Îşi dădu seama, în acelaşi timp, că întârziase la cină.

Dar cina se amânase, oricum. Fiul său, Frank, un băieţel pistruiat de zece ani, se juca cu mingea pe străduţa pustie din faţa casei. Micuţa Gay, cu părul cârlionţat, în vârstă de 11 ani, traversă peluza în fugă şi-l întâmpină pe trotuar.

— Tată, ghici ce s-a întâmplat!

Gay avea să devină o muziciană desăvârşită cândva, serioasă şi demnă, dar acum era toată roşie în obraji şi de-abia putea vorbi de emoţie.

Îl lăsă să o poarte prin aer şi nu-i reproşă mirosul de băutură pe care-i emana. Nu reuşi să ghicească, aşa că fetiţa îl informă prompt:

— Mama are un chiriaş nou!

* * *

Underhill presimţea un interogatoriu dureros, căci Aurora era îngrijorată de datoriile de la bancă, de noua lui ipotecă şi de banii pentru lecţiile de muzică ale micuţei Gay.

Dar noul chiriaş îl salvă de la asta. Izbind farfuriile cu zgomot, androidul de casă pregătea masa pentru cină, dar în bucătărie nu era nimeni. O găsi pe Aurora în curtea din spate, încărcată cu cearşafuri şi prosoape curate.

Când se însurase cu ea, Aurora era la fel de adorabilă ca şi fiică-sa. Probabil ar fi rămas la fel, se gândi el, dacă ar fi avut puţin mai mult succes cu agenţia. În vreme ce pe el perspectiva unei ratări lente îl făcea să-şi piardă siguranţa de sine, pe ea, micile greutăţi o făcuseră un pic cam prea agresivă.

Bineînţeles, încă o iubea. Părul ei roşcat încă îl atrăgea, dar iluziile spulberate îi ascuţiseră firea şi, uneori, şi glasul. Deşi nu se certaseră niciodată serios, micile ciocniri nu lipseau.

Deasupra garajului aveau un apartament construit pentru servitorii umani pe care, de altfel, nu şi-i putuseră permite niciodată. Era prea mic şi neîngrijit ca să atragă vreun chiriaş serios şi Underhill voise să-l lase neînchiriat. Mândria lui avea de suferit când o vedea pe nevastă-sa făcând patul şi curăţind podelele pentru cine ştie ce străini.

Aurora, însă, îl mai închiriase înainte, când avusese nevoie de bani pentru a plăti lecţiile de muzică ale micuţei Gay sau când vreun nefericit pitoresc reuşea cumva să-i

înmoaie inima. Începuse să creadă chiar că toţi chiriaşii Aurorei erau nişte hoţi şi nişte vandali.

Se întoarse spre el cu braţele încărcate de rufe curate.

— Dragul meu, nu are rost să protestezi. Vocea îi era hotărâtă. Domnul Sledge e cel mai minunat bătrânel din lume şi va sta la noi cât doreşte.

— E în regulă, iubito. Nu-i plăcuse niciodată să se dondănească şi, în plus, avea destule bătăi de cap cu agenţia. Dar mă tem că vom avea nevoie de bani. Asigură-te că va plăti în avans.

— Dar e imposibil. Din vocea ei răzbătea o căldură înduioşată. Cel puţin nu acum. Mi-a spus că trebuie să primească drepturile de autor pentru nişte invenţii. Va putea plăti abia peste câteva zile.

Underhill ridică din umeri; auzise placa asta de nenumărate ori.

— Domnul Sledge e diferit, iubitule, insistă ea. E un călător şi un om de ştiinţă. Şi aici, în orăşelul nostru plicticos, nu apuci să vezi prea mulţi oameni interesanţi.

— Tu, totuşi, ai reuşit să găseşti câţiva.

— Nu fi răutăcios, dragule, îl certă ea cu blândeţe. Aşteaptă să-l cunoşti. Nu-ţi închipui cât e de minunat. După un moment de ezitare, îl întrebă:

— Nu cumva ai zece dolari, iubitule?

— Pentru?

— Domnul Sledge e bolnav. Vocea ei deveni neliniştită. L-am văzut căzând în centru. Poliţia vroia să-l trimită la spital, dar nu a vrut să meargă cu ei. Arăta atât de nobil şi de drăguţ… Le-am zis că-l duc eu. L-am urcat în maşină şi l-am dus la bătrânul doctor Winters. Are probleme cu inima, aşa că-i trebuie bani pentru medicamente.

Underhill întrebă:

— De ce nu vrea să meargă la spital?

— Are treabă, răspunse soţia. Ceva ştiinţific şi foarte important – dar, crede-mă, e atât de minunat şi de tragic. Te rog, iubitule, chiar nu ai zece dolari?

Underhill ar fi avut multe de spus. Roboţii cei noi nu puteau decât să-i aducă o grămadă de necazuri. Era o

prostie din partea lor să culeagă de pe stradă un vagabond bolnav, care, de altfel, ar fi putut beneficia de îngrijire gratuită la spital. Chiriaşii Aurorei încercaseră întotdeauna să plătească cu promisiuni şi, de obicei, înainte să plece, făceau praf apartamentul, asta după ce îi prădau pe vecini.

Dar nu spuse nimic. Învăţase, demult, să facă mici compromisuri. Tăcut, scoase două bancnote de cinci dolari din portofel, ce arăta tot mai subţire, şi-i puse în mâna ei. Aurora zâmbi şi sări să-l sărute şi el de-abia reuşi să-şi ţină respiraţia, să nu-i simtă mirosul de alcool.

Silueta ei era încă frumoasă, datorită dietelor periodice pe care le ţinea. Era mândru şi de părul ei, de un roşu strălucitor. O izbucnire bruscă de afecţiune îl făcu să lăcrimeze şi să se întrebe ce se va întâmpla cu ea şi cu copiii, dacă agenţia va da faliment.

— Mulţumesc, iubitule, îi şopti ea. Am să-l invit la cină dacă se simte mai bine. Îl vei putea cunoaşte atunci. Sper că nu te deranjează că luăm cina atât de târziu.

În seara aceea nu-l deranja. Mişcat, dintr-odată, de un impuls domestic, luă ciocanul şi nişte cuie din atelierul din pivniţă şi se apucă să repare rama geamului de la uşa bucătăriei, fixând-o cu o şipcă, pe diagonală.

Îi plăcea să facă astfel de lucruri. Visul său fusese să devină constructor de centrale atomice. Apucase chiar să studieze ingineria o vreme, până ce se însurase cu Aurora şi trebuise să preia agenţia, adusă aproape de faliment de tatăl ei, care devenise alcoolic şi nu-i mai păsa. Când termină treaba, se simţea deja mai bine, fluierând vesel.

Trecând prin bucătărie, în drum spre atelier, îl găsi pe androidul de casă strângând cina neatinsă de pe masă – androizii erau buni doar la sarcinile de rutină, dar nu ştiau cum să reacţioneze la imprevizibilitatea oamenilor.

— Stop. Repetă comanda încet, cu ritmul şi tonul potrivit, până când robotul se opri; apoi, la fel de atent, îi ordonă: „Pune-masa, pune-masa.”

Ascultător, uriaşul de metal se întoarse cu vraful de farfurii, târâindu-şi picioarele. Underhill realiză brusc diferenţa imensă dintre acest robot şi umanoizi. Oftă din

rărunchi: hotărât, lucrurile nu aveau cum să fie bune pentru viitorul agenţiei.

Aurora îl aduse pe noul chiriaş în camera din faţă. Underhill dădu din cap, doar pentru sine. Străinul acesta slăbănog, cu claia lui de păr negru şi faţa trasă şi cu aspectul său zdrenţăros, era exact genul de vagabond pitoresc, cu aer dramatic, care înmuia fără greş inima nevesti-si. Le făcu cunoştinţă şi se aşezară, în timp ce ea se duse să-i cheme pe copii.

Bătrânul vagabond nu i se păru câtuşi de puţin bolnav. Poate că umerii largi îi erau puţin căzuţi, dar silueta lui înaltă îl făcea să pară destul de sigur pe sine. Pielea îi era tăbăcită şi palidă, faţa trasă, dar în ochii adânci se putea citi o vitalitate arzătoare.

Ceea ce-i atrase, însă, atenţia lui Underhill erau mâinile. Imense, acestea îi atârnau de braţele lungi şi osoase, părând gata de acţiune în orice clipă. Noduroase şi brăzdate de cicatrici, bronzate, cu firele de păr decolorate de soare, păreau a spune povestea diferitelor aventuri, a muncii susţinute şi, poate, chiar a luptelor la care luase parte. Fuseseră nişte mâini folosite şi folositoare.

— Îi rămân recunoscător soţiei dumneavoastră, domnule Underhill. Vocea îi era adâncă, iar pe faţă îi apăru un zâmbet jucăuş, ciudat de tineresc pentru un bătrân atât de bătrân. M-a salvat dintr-o încărcătură destul de neplăcută. Voi avea grijă să fie bine recompensată.

Încă un vagabond plin de viaţă, hotărî Underhill în sinea lui, croindu-şi drum prin viaţă cu minciuni plauzibile. Avea un mic joc, doar de el ştiut, pe care-l juca doar cu chiriaşii Aurorei, acordând câte un punct pentru fiecare minciună reuşită de aceştia.

Domnul Sledge, aici de faţă, părea că-i va aduce o mulţime de puncte.

— De unde sunteţi? îl întrebă, pentru a începe conversaţia.

Sledge ezită o secundă înainte să răspundă şi asta i se păru destul de ciudat – majoritatea chiriaşilor Aurorei erau mult mai volubili.

— De pe Wing IV. Bătrânul slăbănog vorbise cu o reţinere solemnă de parcă ar fi vrut să spună mult mai multe prin asta. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă acolo, dar am părăsit-o acum 50 de ani şi de atunci sunt pe drum.

Curios, Underhill îl privi mai atent. Wing IV, îşi aminti el, era planeta de pe care sosiseră roboţii cei noi. Dar vagabondul acesta bătrân arăta prea sărac şi amărât ca să poată avea vreo legătură cu Institutul Umanoid. Suspiciunea sa dispăru la fel de repede precum apăruse. Încruntat, spuse pe un ton neutru:

— Îmi închipui că planeta asta e destul de departe, nu?

Vagabondul ezită din nou, după care răspunse la fel de grav:

— O sută nouă ani lumină, domnule Underhill.

Iată şi primul punct, îşi zise Underhill, ascunzându-şi, totuşi, satisfacţia. Noile vehicule interstelare erau destul de rapide, dar viteza luminii încă reprezenta viteza absolută. La fel de neutru, încercă să mai înscrie un punct:

— Soţia mi-a spus că sunteţi om de ştiinţă, domnule Sledge.

— Da.

Bătrânul şacal era neobişnuit de zgârcit cu vorbele. Cei mai mulţi dintre chiriaşii Aurorei de-abia aşteptau să-şi dea drumul la gură. Underhill mai făcu o încercare, pe un ton vesel, relaxat:

— Am studiat şi eu o vreme ingineria până a trebuit să renunţ pentru a intra în comerţul cu roboţi.

Bătrânul se foi pe scaun şi Underhill se opri, plin de speranţă. Dar acesta tăcu în continuare, aşa că vorbi tot el:

— Proiectarea şi construirea uzinelor nucleare prin fisiune. Care e specialitatea dumneavoastră?

Bătrânul îi aruncă o privire lungă, tulburată, cu ochii săi iscoditori, adânciţi în orbite şi apoi răspunse, alegându-şi cuvintele:

— Soţia dumneavoastră a fost foarte bună cu mine, domnule Underhill, când aveam mare nevoie de asta. De aceea, cred că aveţi dreptul să cunoaşteţi adevărul, dar va

trebui să vă rog să-l păstraţi doar pentru dumneavoastră. Sunt angajat într-o chestiune foarte importantă, o cercetare ce trebuie dusă la capăt în mare secret.

— Îmi cer scuze. Simţindu-se ruşinat, dintr-odată, de jocul său cinic, Underhill continuă pe un ton vinovat:

— Hai s-o lăsăm baltă.

Dar bătrânul continuă, hotărât:

— Domeniul de care mă ocup e rodomagnetismul.

— Ce anume?

Lui Underhill nu-i plăcea să-şi mărturisească ignoranţa, dar nu auzise niciodată de aşa ceva.

— Am ieşit din joc de ceva vreme, se explică el. Mă tem că nu prea am ţinut pasul cu astfel de lucruri.

Bătrânul zâmbi din nou slab:

— Ştiinţa aceasta a fost necunoscută aici, până acum câteva zile, când am sosit. Am reuşit să o înregistrez ca invenţie proprie. Imediat ce drepturile de autor îmi vor fi recunoscute, voi fi bogat din nou.

Underhill cunoştea textul. Aerul reţinut şi demn al bătrânului vagabond fusese, ce-i drept, impresionant, dar, din câte îşi amintea, toţi chiriaşii Aurorei păruseră la fel de nobili.

— Aşadar? Underhill se holbă din nou fascinat, la mâinile acelea, butucănoase, cu cicatrici, care păreau atât de capabile. Ce înseamnă, mai exact, rodomagnetismul?

Ascultă atent răspunsul precis şi elaborat al bătrânului şi reîncepu micul lui joc. Toţi chiriaşii Aurorei aveau poveşti interesante, dar aceasta promitea să le întreacă pe toate:

— O forţă universală, începu slăbănogul. La fel de importantă ca şi gravitaţia sau feromagnetismul, deşi efectele sale sunt mai puţin vizibile. E fundamentată pe cea de a doua triadă a tabelului Mendeleev, rodiu, ruteniu şi paladiu, la fel cum feromagnetismul e fundamentat pe prima triadă, fier, nichel şi cobalt.

Underhill îşi amintea destule din facultate ca să-şi dea seama de aberaţia imensă pe care tocmai i-o servea străinul. Paladiul se folosea pentru arcurile de ceasuri, îşi amintea el, tocmai pentru că era complet non-magnetic.

Dar îşi păstră o mină serioasă. Nu juca acest joc din răutate, ci doar spre propriul amuzament. Nici măcar Aurora nu ştia de el, şi întotdeauna se penaliza cu un punct atunci când nu-şi putea stăpâni suspiciunea.

Spuse doar:

— Credeam că forţele universale sunt deja destul de cunoscute.

— Efectele rodomagnetismului nu sunt vizibile în natură, îi explică vocea răguşită, cu răbdare. În plus sunt destul de paradoxale aşa că prin metodele obişnuite, de laborator, sunt greu de observat.

— Paradoxale? îl îmboldi Underhill.

— Peste câteva zile o să vă arăt copii după patentul meu şi hârtiile cu experimente, îi promise solemn bătrânul. Viteza de propagare e infinită. Efectele variază invers proporţional cu distanţa la puterea întâi şi nu cu pătratul acesteia. Materia obişnuita, cu excepţia triadei de rodiu, este, în general, transparentă la radiaţiile rodomagnetice.

Asta mai adăugă patru puncte pe tabela de scor, Underhill se simţi recunoscător Aurorei pentru că reuşise să găsească un specimen atât de reuşit.

— Rodomagnetismul a fost descoperit prima oară printr-o investigaţie matematică a atomului, continuă, senin, bătrânul romancier, fără să bănuiască nimic. O componentă rodomagnetică s-a dovedit esenţială în menţinerea fragilului echilibru de forţe nucleare. Ca urmare, undele rodomagnetice, setate pe frecvenţe atomice, pot fi folosite pentru a destabiliza acest echilibru şi pentru a produce instabilitate atomică.

Astfel, majoritatea atomilor grei – în general cei peste paladiu 46 – pot fi subiectul fisiunii artificiale.

Underhill mai adună un punct şi încercă să nu-şi ridice sprâncenele. Spuse doar:

— Patentul pentru o astfel de descoperire ar trebui să vă aducă o grămadă de bani.

Bătrânul pişicher dădu dramatic din cap:

— Puteţi sesiza aplicaţiile care decurg de aici. Patentul meu acoperă majoritatea lor. Aparate de comunicare

interplanetară şi interstelară instantanee. Transmisiuni de date, wireless, la distanţe mari, impuls rodomagnetic care poate conduce la o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii – prin deformarea rodomagnetică a continuumului. Şi, bineînţeles, revoluţionarea centralelor atomice prin fisiune, folosind drept combustibil un element greu.

Ce absurditate! Underhill încerca, din răsputeri, să rămână serios, dar oricine ştia că viteza luminii era imposibil de depăşit. Şi, în lumea noastră, proprietarul unei astfel de descoperiri nu ar fi fost niciodată în situaţia să cerşească găzduire într-un adăpost înghesuit, deasupra unui garaj. Observă urma lăsată de ceas pe încheietura bătrânului – niciun om care ar deţine un asemenea secret nu ar fi nevoit să-şi amaneteze ceasul.

Triumfător, Underhill îşi mai acordă patru puncte, dar imediat fu nevoit să se penalizeze. Probabil că lăsase să i se citească îndoiala pe faţă, căci bătrânul îl întrebă brusc:

— Doriţi să vă demonstrez teoretic? Vârî mâna în buzunar după pix şi hârtie. Vă pot aşterne toate calculele imediat, pe această hârtie.

— Lăsaţi, protestă Underhill. Mă tem că nu mai sunt chiar aşa de bun la matematică.

— Dar vi se pare puţin ciudat ca deţinătorul unei astfel de descoperiri atât de revoluţionare să ducă lipsă de bani, nu-i aşa?

Dând din cap, ruşinat, Underhill îşi mai scăzu un punct. Bătrânul, chiar dacă bătea câmpii voios, nu era câtuşi de puţin prost.

— Vedeţi, sunt un fel de refugiat, se explică el, parcă cerându-şi scuze. Am sosit pe această planetă doar de câteva zile. Trebuie să fiu gata de plecare în orice moment, de aceea călătoresc fără bagaje. Am depus tot ce aveam la o firmă de avocaţi pentru a aranja publicarea şi protejarea patentului meu. Dar, cât de curând, o să înceapă să vină şi banii din drepturile de autor.

— Între timp, adăugă el destul de convingător, am venit în Two Rivers, pentru că e un orăşel izolat şi liniştit, departe

de porturile interspaţiale. Acum lucrez la un alt proiect care trebuie dus la sfârşit în cel mai mare secret. Am încredere că veţi păstra toate astea pentru dumneavoastră, domnule Underhill, nu-i aşa?

Underhill trebui să promită că aşa va face. Aurora se întoarse cu copiii, pe care tocmai îi îmbăiase şi merseră cu toţii să ia cina în bucătărie. Androidul veni cu supa aburind. Bătrânul se făcu mic în faţa robotului. În timp ce-i turna supa în farfurie, Aurora îl întrebă veselă pe Underhill:

— De ce compania ta nu produce un robot mai bun, dragul meu? Unul, îndeajuns de inteligent să poată servi supa fără s-o verse, ca un chelner adevărat. Nu ar fi grozav?

Întrebarea ei îl aruncă pe Underhill într-o tăcere mohorâtă. Stătea privindu-şi îmbufnat farfuria, gândindu-se la noii roboţi care păreau, într-adevăr, perfecţi şi care nu puteau decât să-i ducă afacerile de râpă. Bătrânul vagabond fu cel care răspunse solemn:

— Roboţii perfecţi există deja, doamnă Underhill. Vocea răguşită era de-a dreptul gravă. Şi, în niciun caz nu-s chiar aşa de grozavi, credeţi-mă. Sunt cincizeci de ani de când fug de ei.

* * *

Underhill îşi ridică privirea din farfurie, uluit:

— Vorbiţi despre umanoizii aceia negri?

— Umanoizi? Vocea lui baritonală păru că se frânge, înspăimântată. Ochii adânciţi în orbită exprimau groază. Ce ştiţi despre ei?

— Tocmai au deschis o agenţie nouă aici, în Two Rivers, îi răspunse Underhill. Fără vânzători umani, închipuiţi-vă. Pretind că…

Tăcu, văzând că bătrânul era pe cale să facă atac de inimă. Mâinile noduroase i se înfăşuraseră în jurul gâtului. Lingura îi căzu pe podea. Faţa i se învineţi periculos şi începu să horcăie îngrozitor.

Îşi scoase cu greu medicamentul din buzunar, iar Aurora îl ajută să înghită pastila, oferindu-i un pahar de apă. După

câteva clipe putu să respire din nou, iar culoarea îi reveni în obraji.

— Îmi cer scuze, doamnă Underhill, şopti el. Şocul a fost prea mare, am venit aici tocmai pentru a scăpa de ei. Se uită lung la androidul uriaş, care stătea nemişcat, şi teroarea i se putea citi încă în ochii adânciţi. Vroiam să-mi termin treaba înainte să ajungă şi aici, şopti el. Nu mai am mult timp.

Când se simţi capabil să se ridice, Underhill îl conduse către apartamentul de deasupra garajului. Observă că bucătărioara fusese deja transformată într-un fel de mini-atelier. Bătrânul hoinar părea să nu aibă alte haine cu el, dar, în schimb, despachetase, nişte dispozitive strălucitoare de metal şi plastic din rucsacul lui uzat şi le împrăştiase pe micuţa masă din bucătărie.

Deşi bătrânul părea zdrenţuros, flămând şi obosit, componentele curiosului echipament erau impecabil lucrate. Underhill recunoscu lustrul rar, alb-argintiu, al paladiului. Brusc, realiză că marcase prea multe puncte pe care nu le putea justifica.

* * *

Un umanoid îl aştepta deja la birou, când Underhill sosi acolo, a doua zi dimineaţa. Stătea ţeapăn în faţa biroului, graţios şi drept, cu luminile albastre şi aurii strălucind pe armura sa neagră, siliconată. Underhill se opri, profund nemulţumit, când îl văzu:

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill. Se întoarse imediat şi acum îl privea cu ochii lui orbi şi deranjanţi. Îmi permiteţi să vă explic cum v-am putea ajuta?

Amintindu-şi de şocul pe care îl trăise cu o zi înainte, îl întrebă ascuţit:

— De unde ştii cum mă cheamă?

— V-am citit numele de pe cartea de vizită, din servietă, ieri, îi răspunse robotul, mieros. De acum vă vom recunoaşte pentru totdeauna. Vedeţi, simţurile noastre sunt mai ascuţite decât vederea omenească, domnule Underhill.

Poate că vă părem puţin ciudaţi, dar curând o să vă obişnuiţi cu noi.

— Nu şi dacă am de ales. Trase cu ochiul la numărul înscris pe plăcuţa lui de înmatriculare şi dădu uluit din cap: Nu eşti cel de ieri. Nu te-am mai văzut până acum.

— Suntem cu toţii identici, domnule Underhill, îi răspunse încet vocea de argint. Formăm cu toţii un întreg. Unităţile noastre mobile, deşi separate, sunt cu toate controlate de către Centrala Umanoidă. Roboţii pe care îi vedeţi sunt doar membrele şi simţurile marelui nostru creier de pe Wing IV. De aceea suntem superiori, de departe, vechilor roboţi electronici.

Zicând acestea, arătă dispreţuitor către rândul de androizi, neîndemânateci, din showroom.

— Vedeţi, noi suntem rodomagnetici.

Underhill aproape îşi pierdu echilibrul la auzul acestor cuvinte. Acum era sigur că înscrisese prea multe puncte în cazul chiriaşului Aurorei. Străbătut de frisoane, vorbi cu greu răguşit:

— Mă rog, şi ce doreşti?

Privindu-l fix, cu ochii goi, obiectul negru despături, cu mişcări încete, un document cu antet. Underhill se aşeză pe scaun, privindu-l neliniştit:

— Aceasta e doar o cedare de bunuri, domnule Underhill, gânguri robotul, cu blândeţe. Înţelegeţi, vă cerem să cedaţi proprietăţile dumneavoastră Institutului Umanoid la schimb cu serviciile pe care vi le vom oferi.

— Cum? Înecându-se de furie, Underhill sări în picioare. Ce fel de şantaj mai e şi acesta?

— Nu e niciun fel de şantaj, îl asigură, calm, micul robot. Veţi descoperi că umanoizii sunt incapabili să comită infracţiuni. Noi existăm doar pentru a vă aduce fericirea şi pentru a vă proteja.

— Şi atunci la ce vă trebuie proprietatea mea? strigă el, enervat.

— Transferul de bunuri e doar o formalitate legală, îi răspunse maşina, sec. Ne dăm silinţa să vă slujim, creând cât mai puţină confuzie sau disconfort. Considerăm că

transferul de bunuri este cea mai eficientă metodă de a controla şi lichida întreprinderile private.

Tremurând de furie şi din ce în ce mai îngrozit, Underhill bolborosi răguşit:

— Oricare ar fi şmecheria voastră, nu am de gând să renunţ la afacerea mea.

— Vă spun deschis că nu aveţi de ales. Îl trecură din nou fiorii la auzul siguranţei din vocea de argint. Oamenii nu mai trebuie să muncească acolo unde suntem noi, iar afacerile cu roboţi sunt, de obicei, primele care intră în colaps.

Underhill îl privi provocator, drept în ochii goi, de oţel.

— Mulţumesc. Scăpă un mic hohot de râs nervos şi sardonic. Dar prefer să-mi conduc singur afacerea, pentru a mă întreţine pe mine şi pe familia mea.

— Conform Primei Directive, lucrul acesta e imposibil, gânguri maşina. Rolul nostru e acela de a vă servi, a vă asculta şi de a vă proteja. Oamenii nu mai trebuie să-şi poarte singuri de grijă, pentru că suntem noi aici pentru a vă asigura siguranţa şi fericirea.

Underhill rămase fără cuvinte, ca trăsnit, dar fierbând de mânie.

— Chiar acum trimitem câte unul dintre noi în fiecare casă din oraş pentru a face o demonstraţie gratuită, adăugă robotul, politicos. Această demonstraţie gratuită va determina majoritatea locuitorilor de aici să semneze bucuroşi cedarea bunurilor de care dispun. Nu veţi reuşi să mai vindeţi niciun android.

— Ieşi afară! ţipă Underhill şi ieşi de după birou. Ia şi afurisitele astea de hârtii!

Micul robot negru stătea în faţa lui, aşteptând, nemişcat şi privindu-l fix, cu ochii lui goi, de oţel. Underhill îşi reveni brusc, simţindu-se jenat, îşi dorea din toată inima să-l lovească, dar era conştient de inutilitatea unui asemenea gest.

— Dacă doriţi, vă puteţi consulta cu avocatul dumneavoastră. Fără niciun zgomot, lăsă actele pe birou. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru integritatea Institutului

Umanoid: tocmai am trimis o declaraţie de profit băncii din Two Rivers şi am depus o sumă pentru a ne acoperi obligaţiile de aici. Anunţaţi-ne când veţi dori să semnaţi.

Obiectul negru se întoarse şi plecă în tăcere.

O linişte prevestitoare de rele se lăsă peste agenţie. Avea trei agenţi de vânzări, care mergeau din casă în casă pentru demonstraţii. Telefonul ar fi trebuit să zbârnâie deja cu comenzile lor, dar nu sună decât o dată, când unul dintre vânzătorii săi îi spuse că el renunţă:

— Mi-am luat şi eu unul dintre noii umanoizi, adăugă acesta. Mi-a spus că nu mai trebuie să lucrez de azi înainte.

Înghiţindu-şi o înjurătură zdravănă, Underhill încercă să profite de liniştea neobişnuită din agenţie, pentru a lucra la actele lui. Dar afacerea, cate ani la rând fusese oricum precară, azi i se părea de-a dreptul dezastruoasă. Aruncă registrele cât colo, când o clientă intră în agenţie, dar femeia nu vroia să cumpere androizi. Dimpotrivă, îşi vroia banii înapoi pentru cel pe care îl plătise cu o săptămână înainte. Îi spuse că androidul fusese, într-adevăr, capabil să execute tot ce scria în certificatul de garanţie dar, acum că văzuse cum lucrează noii umanoizi, nu mai avea nevoie de el.

Telefonul mai sună o singură dată în ziua aceea. Funcţionarul de la bancă dorea să ştie dacă nu putea trece pe la el să discute despre împrumuturi. Underhill se duse la bancă, iar funcţionarul îl salută cu o amabilitate de rău augur.

— Cum merg afacerile?

— Normal, luna aceasta, răspunse Underhill, curajos. Tocmai am făcut o nouă comandă şi aş mai avea nevoie de un mic împrumut…

Funcţionarul îi aruncă o privire de gheaţă.

— Mă tem că aveţi competiţie nouă în oraş. Umanoizii. Ar trebui să fiţi îngrijorat, domnule Underhill. Foarte îngrijorat. Şi-au deschis cont la noi şi au făcut deja un depozit substanţial, care să le acopere obligaţiile pe plan local. Substanţial e puţin spus.

Bancherul vorbi pe un ton scăzut, afişând un regret profesional.

— În condiţiile acestea, domnule Underhill, mă tem că banca noastră nu vă va mai putea finanţa. Trebuie să vă cerem să vă îndepliniţi obligaţiile pe care le aveţi faţă de noi, la termenul stabilit.

Văzând disperarea ce se putea citi pe faţa lui Underhill, adăugă pe un ton glacial:

— Deja te-am păsuit prea mult, Underhill. Dacă nu plăteşti, vom începe procedura de declarare a falimentului.

Noul transport de androizi sosi spre seară. Doi umanoizi mici şi negri îi descărcară din camion – patronii firmei de transport semnaseră şi ei cu Institutul Umanoid.

Eficienţi, umanoizii aşezară repede cutiile una peste alta. Apoi, îi aduseră actele la semnat. Nu mai avea speranţe să vândă androizii, dar comandase deja transportul şi trebuia să-l accepte. Pătruns de disperare, îşi mâzgăli numele pe peticul de hârtie. Obiectele negre îi mulţumiră şi dispărură cu camionul.

Se urcă în maşină şi o porni spre casă, oftând în sinea lui. Nici nu realiză că, dintr-odată, mergea pe sensul opus, blocând traficul, şi aşa destul de aglomerat. Auzi sirena Poliţiei şi trase pe dreapta, aşteptând necăjit ofiţerul furios, dar în dreptul geamului apăru unul dintre roboţii mici şi negri:

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill, i se adresă acesta, mieros. Trebuie să respectaţi liniile, domnule. Altfel, periclitaţi viaţa celorlalţi oameni.

— Ce? se holbă el. Credeam că e un poliţai.

— Temporar îi ajutăm pe cei de la poliţie, spuse obiectul. Dar condusul e prea periculos pentru oameni, conform Primei Directive. Imediat ce vom putea oferi serviciile complete, fiecare maşină va fi condusă de un robot umanoid. Iar apoi, de vreme ce fiecare om va fi monitorizat de noi, nu va mai fi nevoie de poliţie.

Underhill îl privi sălbatic.

— Aha, strigă el. Am încălcat regula. Ce o să-mi faceţi acum?

— Treaba noastră nu e să pedepsim oamenii, ci doar să le asigurăm fericirea şi siguranţa, spuse robotul calm. Nu vă cerem decât să conduceţi cu atenţie, pe perioada cât serviciile noastre sunt încă incomplete.

Underhill fierbea de nervi.

— Sunteţi ai dracului de perfecţi! murmură el, cu amărăciune. Bănuiesc că nu există vreun lucru pe care să nu-l faceţi mai bine ca noi.

— Normal că suntem superiori, gânguri maşina, cu seninătate. Pentru că suntem făcuţi din metal şi plastic, iar voi din apă. Pentru că energia care ne alimentează e obţinută prin fisiune atomică şi nu prin oxidare. Pentru că simţurile noastre sunt mai ascuţite decât ale voastre. Dar, mai ales, pentru că toate unităţile noastre mobile sunt conduse de un singur creier, care ştie tot ce se întâmplă în multe din lumile existente şi care nu moare, nu doarme şi nu uită nimic.

Underhill asculta năucit.

— Dar nu trebuie să vă temeţi de forţa noastră, îl informă robotul, voios. Pentru că nu avem voie să rănim nicio fiinţă umană, decât pentru a o împiedica să facă rău altei fiinţe omeneşti. Existăm doar pentru a pune în aplicare Prima Directivă.

Underhill porni maşina şi plecă prost dispus. Micuţii roboţi negri, reflectă el, înnegurat, erau îngerii păzitori ai celui mai puternic zeu, derivat dintr-o maşinărie, atotputernic şi atotştiutor. Prima Directivă era noua poruncă. Înjură cu sete şi apoi începu să se întrebe dacă Diavolul nu cumva exista.

Parcă maşina în garaj şi o porni spre bucătărie.

— Domnule Underhill. Vocea adâncă şi obosită a noului chiriaş al Aurorei îl strigă din uşa apartamentului de deasupra garajului. O clipă, vă rog.

Bătrânul şi costelivul vagabond coborî, mişcându-se greoi, scara exterioară.

— Iată banii de chirie. Şi cei zece dolari pe care soţia dumneavoastră mi i-a dat pentru medicamente.

— Mulţumesc, domnule Sledge.

În timp ce lua banii, observă cum umerii osoşi ai vagabondului interstelar se lasă, apăsaţi parcă de disperare, în timp ce pe faţa lui slăbită se abătu o expresie de disperare. Încurcat, îl întrebă:

— Încă nu aţi primit drepturile de autor?

Bătrânul negă, dând din cap.

— Umanoizii au blocat deja afacerea, spuse el. Avocaţii pe care îi angajasem s-au retras. Mi-au returnat banii rămaşi. Asta e tot ce am pentru a-mi putea termina treaba.

Underhill recapitulă, timp de cinci secunde, întrevederea pe care o avusese cu bancherul. Fără îndoială, era un nebun sentimental, la fel ca Aurora. Aşa că puse banii înapoi în mâna osoasă, care tremura vizibil, a bătrânului.

— Păstraţi-i, îl îndemnă el. Pentru lucrarea dumneavoastră.

— Mulţumesc, domnule Underhill. Vocea aspră se însufleţi, iar ochii chinuiţi sclipiră. Aveam mare nevoie de ei.

Underhill intră în casă. Uşa bucătăriei se deschise în faţa lui, fără niciun zgomot. O creatură întunecată şi graţioasă se repezi să-i ia haina şi pălăria.

* * *

Underhill se agăţă morocănos, de pălărie.

— Ce cauţi aici? se răsti el, supărat.

— Am venit să vă oferim o demonstraţie gratuită.

Ţinu uşa deschisă şi-i făcu semn cu mâna:

— Ieşi afară!

Robotul mic şi întunecat nu făcu nicio mişcare, privindu-l cu ochii goi.

— Doamna Underhill a fost de acord cu această demonstraţie, protestă vocea de argint. Nu putem pleca, decât dacă ne-o cere ea.

Îşi găsi nevasta în dormitor. Frustrările acumulate până atunci răbufniră în timp ce deschidea uşa:

— Ce dracu’ caută robotul acela…?

Dar încrâncenarea îi dispăru, iar Aurora nici măcar nu-i sesizase furia. Purta neglijeul ei cel mai sexi şi nu mai arătase atât de adorabilă de când se căsătoriseră. Părul ei roşu era strâns într-un coc elaborat:

— Iubitule, nu e minunat? Veni să-l întâmpine, strălucind de bucurie. A venit azi dimineaţă şi poate face orice. A curăţat casa, a gătit prânzul, a făcut chiar şi lecţia de muzică cu Gay. Mi-a făcut părul după-amiază şi acum găteşte cina. Îţi place părul meu, iubitule?

Da, îi plăcea. O sărută, încercând să-şi ascundă indignarea înfricoşată.

Cina fu una dintre cele mai sofisticate pe care o luase Underhill vreodată, iar micuţa maşină întunecată o servi impecabil. Aurora nu se mai putea opri din admiraţie pentru noile feluri de mâncare, dar Underhill abia se atinse de mâncare; i se părea că toate aceste mâncăruri minunate nu erau decât momeala pentru una dintre cele mai monstruoase capcane posibile.

Încercă să o convingă pe Aurora să scape de el, dar, după o asemenea masă, totul era în zadar. La primele ei lacrimi, se dădu bătut. Robotul rămase. Curăţă casa şi curtea. Îi supraveghea pe copii şi îi făcea unghiile Aurorei. Începuse chiar să reconstruiască mica lor casă.

Underhill îşi făcea griji pentru nota de plată, dar robotul insista că totul făcea parte din demonstraţia gratuită. Imediat ce-şi va ceda proprietatea, serviciile lor vor fi complete. Refuza să semneze, dar alţi roboţi apărură, oricum, cu un camion şi cu materiale pentru a ajuta la reconstrucţia casei.

Într-o dimineaţă descoperi că acoperişul casei fusese ridicat, în tăcere, în timp ce el dormea şi un întreg al doilea etaj fusese ridicat. Pereţii cei noi erau dintr-un material ciudat şi sofisticat, care se auto-ilumina. Ferestrele erau şi ele construite dintr-un material la fel de ciudat, care putea deveni transparent, opac sau luminos. Noile uşi erau silenţioase, glisante, operate de nişte relee rodomagnetice.

— Eu vreau mânere la uşă, se răzvrăti Underhill. Nu am chef să vă chem pe voi ori de câte ori vreau să merg la baie.

— Dar oamenii nu trebuie să deschidă uşi, îl informă suav micul robot. Menirea noastră e de a aplica Prima Directivă. Serviciile noastre includ efectuarea tuturor sarcinilor. Imediat ce ne veţi ceda proprietatea, vă vom furniza un robot pentru fiecare membru al familiei.

Dar Underhill se ţinea tare şi refuza să semneze.

Mergea la birou în fiecare zi, încercând, la început, să conducă agenţia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar, mai apoi, să salveze ce mai era de salvat.

Nimeni nu mai cumpăra androizi, nici măcar la preţuri care, oricum, l-ar fi ruinat. Disperat, comandă, cu ultimii bani, un stoc de jucării şi aparatură de ultimă generaţie, dar nici astea nu se vândură deloc – umanoizii construiau deja jucării mai bune şi le dădeau gratis.

Încercă să închirieze spaţiul, dar oamenii nu mai lucrau. Majoritatea imobilelor de afaceri din oraş fuseseră cedate deja umanoizilor, care erau foarte ocupaţi să le dărâme şi să le transforme în parcuri – uzinele şi depozitele lor fiind, majoritatea, subterane.

Se duse din nou la bancă într-o ultimă încercare de a-şi prelungi creditele şi nu găsi decât roboţii cei negri la ghişee. La fel de politicos ca un funcţionar-om, umanoidul îl informă că banca începuse deja procedura de faliment, afacerea lui urmând să fie lichidată.

Lucrurile ar fi mult mai simple, continuă robotul-bancher, dacă ar semna el însuşi cedarea proprietăţilor sale. Înnegurat, refuză şi de data asta. Actul acela căpătase, de acum, o valoare simbolică. Reprezenta rezistenţa sa împotriva noului zeu şi modul său de a rămâne cu capul sus.

Acţiunea în justiţie decurse lin, pentru că atât judecătorii, cât şi avocaţii erau asistaţi de umanoizi. Apoi, doar după câteva zile, un grup de roboţi negri apăru la agenţie cu ordinul de evacuare şi cu buldozere. Privi cu tristeţe cum stocul lui de marfă nevândută era aruncată

neglijent într-un camion de gunoi, în timp ce un buldozer, condus de un umanoid orb, se pregătea să dărâme zidurile clădirii.

Conduse spre casă pe înserat, negru de supărare şi disperat. Dând dovadă de o generozitate surprinzătoare, tribunalul îi lăsase maşina şi casa, dar nu se simţea câtuşi de puţin recunoscător. Amabilitatea şi generozitatea perfectelor maşini negre deveniseră insuportabile.

Parcă maşina în garaj şi o porni spre casa nou-renovată. În spatele uneia dintre noile sale ferestre zări un obiect negru mişcându-se silenţios şi un fior de groază îi străbătu corpul. Nu avea niciun chef să se întoarcă în casa aceea, stăpânită de un servitor orb, care nu-l lăsa să se radă singur şi nici măcar să deschidă uşa.

Străbătut de un impuls, urcă scara exterioară către apartamentul de deasupra garajului. Când vocea calmă şi adâncă a chiriaşului Aurorei îi spuse să intre, îl găsi pe bătrânul vagabond pe un scaun înalt, aplecat deasupra echipamentului său complicat, asamblat pe masa din bucătărie.

Spre uşurarea lui, micul apartament nu fusese modificat. Pereţii lucioşi ai noului său dormitor erau construiţi dintr-un material care noaptea dădea o lumină de un galben auriu, până când umanoizii binevoiau să-l oprească, iar podeaua cea nouă era atât de călduroasă că părea un organism viu; dar cămăruţele de aici aveau acelaşi tapet îngălbenit şi crăpat, aceleaşi becuri fosforescente, ieftine, şi aceleaşi covoare roase acopereau podelele crăpate.

— Cum reuşeşti să-i ţii departe? întrebă voios. Pe roboţii ăia afurisiţi?

Bătrânul, slab şi aplecat din umeri, îndepărtă cu mişcări greoaie o pereche de cleşti şi nişte resturi de metal de pe un scaun paradit şi îl invită, curtenitor, să ia loc.

— Am un fel de imunitate, îi răspunse Sledge, pe un ton grav. Nu pot intra acolo unde locuiesc, decât dacă le cer eu să o facă. Un amendament la Prima Directivă. Nu pot să mă

deranjeze sau să mă ajute dacă nu le cer eu să o facă, iar eu nu am nici cea mai mică intenţie să fac asta.

Aşezându-se cu grijă pe scaunul şubred, Underhill îl privi curios. Vocea răguşită şi vehementă a bătrânului era la fel de ciudată ca şi cuvintele lui. Avea o paloare nesănătoasă. Pomeţii obrajilor erau îngrijorător de supţi.

— Vă simţiţi rău, domnule Sledge?

— Nu mai rău decât de obicei. Sunt doar foarte ocupat.

Cu un zâmbet extenuat îi arătă podeaua. Underhill observă tava cu mâncare dată de o parte, cu pâinea uscată şi cu o farfurie în care mâncarea se răcise demult.

— Vroiam să mănânc mai târziu, mormăi el, scuzându-se. Soţia dumneavoastră a fost foarte bună să-mi aducă de mâncare, dar am fost foarte absorbit de munca mea.

Braţul descărnat îi arătă masa. Micuţa maşinărie de acolo crescuse. Mici componente de metal alb, preţios şi plastic strălucitor fuseseră asamblate şi sudate cu grijă pe nişte bare. Lucrarea avea un anume design şi părea că are un scop precis.

Un ac lung, de paladiu, atârna de pivoţii aurii, echipat cu un telescop cu cercuri minuţios gradate şi o scală şi activat de un motoraş. O oglindă concavă de paladiu era aşezată la bază, paralel cu o alta, montată pe ceva ce părea, mai degrabă, un convertor rotativ. Mici tuburi, groase, de argint conectau toate astea, atât la o cutie de plastic cu mânere şi cu un set de butoane deasupra, cât şi la o sferă groasă de câţiva centimetri, din plumb.

Mina rezervată şi preocupată a bătrânului nu te invita să pui prea multe întrebări, dar Underhill, amintindu-şi de forma neagră şi tăcută de după noua fereastră a casei sale, nu ar fi dat pentru nimic în lume raiul de aici pentru cel oferit de umanoizi.

— La ce lucraţi? se aventură el.

Bătrânul Sledge îl privi pătrunzător, cu ochii lui negri arzând, şi, în final, răspunse:

— Este ultimul meu proiect. Încerc să măsor constanta cuantumului rodomagnetic.

Rosti vorbele, răguşit, pe un ton neutru dar final, din care Underhill trebuia să înţeleagă că discuţia s-a încheiat. Dar, bântuit de teroarea sclavului negru şi strălucitor care pusese stăpânire pe casa lui, Underhill refuză să plece:

— În ce constă, de fapt, această imunitate?

Aplecat, cu silueta lui costelivă, deasupra acului luminos şi a sferei din plumb, cu o expresie încruntată, bătrânul nu răspunse.

— Roboţii ăia afurisiţi! izbucni Underhill, plin de furie. Mi-au distrus afacerea şi acum s-au mutat în casă la mine. Cercetă faţa smeadă, întunecată a bătrânului.

— Spuneţi – doar ştiţi mai multe despre ei – nu există nicio posibilitate de a-i opri?

După 30 de secunde, ochii bătrânului se întoarseră spre el, conspirativ. Dădu din cap:

— Asta încerc să fac acum.

— Pot să fiu de vreun folos? Underhill fu străbătut de un fior de speranţă. Aş face orice.

— S-ar putea. Ochii afundaţi în orbite îl priviră gânditori, cu o febrilitate ciudată. Dacă sunteţi în stare.

— Am cunoştinţe de inginerie, îi reaminti Underhill. Am un atelier în pivniţă. Iată unul din modelele construite de mine. Îi arătă consola căminului din living room-ul înghesuit. Promit să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Dar chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, fărâma de speranţă îi fu spulberată de un val neaşteptat de îndoială. De ce l-ar crede pe cuvânt, pe golanul acesta bătrân, doar ştia foarte bine gusturile

Aurorei în materie de chiriaşi? Mai bine s-ar fi apucat să adune puncte pentru jocul lui, pentru fiecare minciună auzită. Se ridică de pe scaunul şchiop, privind cu cinism, jucăria fantastică a bătrânului zdrenţuros:

— Ce rost are? Vocea lui deveni dură. Aproape că m-ai păcălit. Aş face orice să scap de roboţi, nu glumesc. Dar ce te face să crezi că tu poţi să faci ceva în privinţa asta?

Bătrânul îl privi gânditor:

— Ar trebui să-i pot opri, răspunse Sledge încet. Pentru că eu sunt nebunul care i-a inventat. Intenţia mea a fost ca,

într-adevăr, ei să servească, să asculte şi să-i păzească pe oameni de rele. Da, Prima Directivă a fost ideea mea. Dar atunci habar nu aveam că se va ajunge aşa de departe.

* * *

Amurgul creştea treptat în micuţul şi înghesuitul apartament. Întunericul se aşternea în colţurile prăfuite, acoperind podeaua. Maşinăria, ce părea de jucărie, de pe masa din bucătărie, creştea vag şi straniu, până când ultima rază de soare dispăru de pe acul de paladiu. Afară, oraşul era neobişnuit de tăcut. Chiar peste drum, nişte umanoizi construiau o casă nouă, fără să scoată niciun zgomot. Nu-şi vorbeau unul altuia, fiecare ştia exact ce face celălalt. Materialele ciudate pe care le foloseau se îmbinau, pe tăcute, fără a fi nevoie de ciocane sau alte unelte. Obiectele mici şi oarbe, mişcându-se sigure, în întuneric, păreau nişte umbre.

Aşezat pe scaunul înalt, bătrân, obosit şi cu umerii căzuţi, Sledge îşi depăna povestea. Underhill stătea şi el, cu grijă, pe scaunul strâmb. Urmărea fascinat mâinile lui Sledge, osoase şi bronzate, mâini care odată fuseseră puternice, dar care acum se micşoraseră şi tremurau.

— Ar fi bine să păstraţi toate astea pentru dumneavoastră. Vă voi povesti cum au apărut, aşa încât să puteţi înţelege ce avem de făcut. Dar totul trebuie să rămână între aceşti patru pereţi – căci umanoizii au nişte metode foarte eficiente de a şterge amintirile neplăcute sau orice ar putea ameninţa punerea în aplicare a Primei Directive.

— Într-adevăr, pot fi foarte eficienţi, admise Underhill, cu amărăciune.

— Asta e, de fapt, problema, adăugă bătrânul. Am încercat să construiesc maşina perfectă. Şi mă tem că am reuşit. Iată cum a pornit totul.

Slab ca un ţâr, istovit şi bătrân, în întunericul crescând, el începu să-şi depene povestea.

— Acum 60 de ani, pe aridul continent sudic de pe Wing IV, eram profesor de teorie atomică la un mic colegiu

tehnic. Burlac. Idealist. Nu-mi păsa prea mult de viaţă, politică sau război, de fapt, nu-mi păsa mai de nimic, cu excepţia teoriei atomice.

Faţa lui, plină de riduri, schiţă un zâmbet scurt şi trist.

— Credeam foarte mult în fapte şi prea puţin în oameni. Nu dădeam doi bani pe sentimente, pentru că nu aveam timp decât pentru ştiinţă. Îmi amintesc că eram absorbit de ea. Vroiam să aplic metoda ştiinţifică în orice situaţie, să reduc toate experimentele la o singură formulă. Mă tem că nu prea aveam răbdare în faţa ignoranţei şi a greşelilor oamenilor. Eram convins că numai ştiinţa putea crea o lume perfectă.

Tăcu o clipă, privind siluetele întunecate şi tăcute, care se mişcau ca nişte umbre în jurul noului palat, ce se ridica în linişte ca în vis, peste drum:

— A existat o fată. Dădu din umerii lui largi şi obosiţi. Dacă lucrurile ar fi stat puţin diferit, poate ne-am fi căsătorit şi am fi trăit restul vieţii în micuţul nostru oraş studenţesc şi am fi crescut, probabil, un copil sau doi. Nu ar mai fi apărut aceşti umanoizi.

Suspină în camera întunecată şi rece.

— Tocmai îmi terminam lucrarea de doctorat despre separarea izotopilor de paladiu – un proiect mic şi neînsemnat şi ar fi trebuit să mă fi mulţumit cu atât. Ea era biolog, dar intenţiona să se retragă după căsătorie. Bănuiesc că am fi putut rămâne doar doi oameni simpli, foarte fericiţi împreună şi câtuşi de puţin periculoşi.

Dar apoi a început războiul – acestea erau destul de dese pe Wing IV, de când planeta fusese colonizată. Am supravieţuit ascuns într-un laborator secret, subteran, construind roboţi militari. Însă ea s-a oferit voluntar pentru un proiect militar de cercetare a biotoxinelor. Din cauza unui accident nefericit, câteva molecule ale unui nou virus s-au răspândit în laborator şi toţi cei aflaţi acolo au murit în chinuri.

Am rămas doar cu ştiinţa. Ştiinţa şi amărăciunea din suflet. Odată războiul terminat, m-am întors la micul colegiu, cu o bursă militară. Proiectul era pur ştiinţific – o

investigaţie teoretică a forţelor nucleare – pe atunci, înţelese greşit. Nu se aşteptau să produc o armă şi nici măcar eu nu am recunoscut-o, când am descoperit-o. La urma urmei, erau doar câteva pagini de matematică superioară. O nouă teorie a structurii atomice, care conţinea o exprimare inedită a uneia dintre forţele unificatoare. Teoria nu părea decât o altă abstracţie inofensivă. Nu-mi închipuiam cum aş putea-o testa sau cum aş putea manipula forţa predicată. Autorităţile militare mi-au dat acordul să-mi public rezultatele într-un mic articol tehnic, editat de colegiu.

Anul următor am făcut o descoperire incitantă – am descoperit sensul calculelor mele. Elementele triadei de rodiu s-au dovedit, în mod surprinzător, cheia manipulării acelei forţe teoretice. Din nefericire, lucrarea mea fusese deja publicată. Câţiva alţi savanţi au făcut, probabil, aceeaşi descoperire nefericită, în acelaşi timp cu mine.

Războiul, care a izbucnit în mai puţin de un an, a pornit, cel mai probabil, din cauza unui accident de laborator. Oamenii nu reuşiseră să anticipeze capacitatea radiaţiilor rodomagnetice de a destabiliza atomii grei. Un depozit de minerale grele a sărit în aer, cu siguranţă, dintr-o întâmplare nefericită. Explozia i-a spulberat pe cei care lucrau acolo. Cauza ei a fost prost înţeleasă.

Forţele militare care au supravieţuit s-au regrupat şi au atacat presupuşii inamici cu razele lor rodomagnetice, pe lângă care bombele obişnuite păreau nişte pocnitori. O rază, încărcată cu doar câţiva waţi, putea fisiona, de la distanţă, metalele grele care alcătuiau instrumentele electrice, monezile din buzunarele oamenilor, aurul din lucrările dentare şi chiar iodul din glanda lor tiroidă. Mai mult decât atât, aceleaşi raze, nu foarte mult îmbogăţite, puteau detona minereurile grele, de sub pământ.

Fiecare continent de pe Wing IV fu, dintr-odată, acoperit de noi abisuri, mai adânci şi mai întinse decât oceanele, la asta adăugându-se zeci de noi lanţuri muntoase vulcanice. Atmosfera era otrăvită de praf şi gaze radioactive. Apa de ploaie era încărcată cu mâzgă radioactivă, ucigătoare.

Orice formă de viaţă dispăruse, chiar şi cele ascunse în adăposturi.

Trupesc, scăpasem din nou nevătămat. Încă o dată, fusesem închis într-un adăpost subteran, acum ocupându-mă cu proiectarea de roboţi care urmau să fie alimentaţi şi controlaţi prin raze rodomagnetice – căci războiul devenise prea subtil şi mortal pentru soldaţii umani. Adăpostul în care supravieţuisem era săpat sub o zonă de roci sedimentare uşoare ce nu puteau fi detonate cu uşurinţă, iar tunelele erau blindate împotriva frecvenţelor de fisiune.

Mental, însă, ajunsesem la capătul puterilor. Propria mea descoperire făcuse planeta scrum. Nu era uşor să trăieşti cu gândul acesta; aşa că mi-am pierdut şi ultima brumă de încredere în bunătatea şi integritatea oamenilor.

Am încercat să repar ceea ce stricasem. Roboţii-luptători, dotaţi cu arme rodomagnetice, transformaseră planeta într-un deşert. Am început, ca atare, să proiectez roboţi rodomagnetici pentru a curăţa şi reconstrui planeta.

Construind aceşti noi roboţi, am decis să o fac în aşa fel încât să asculte, pentru totdeauna, anumite comenzi care să nu le permită să mai facă vreun rău oamenilor sau să fie folosiţi în războaie. Tehnic, lucrul acesta era foarte dificil şi, în plus, mi-a creat şi mai multe probleme cu o serie de militari şi politicieni, care îşi doreau roboţii pentru a-şi putea pune în aplicare planurile militare – căci, deşi mare lucru nu mai rămăsese din Wing IV, mai erau încă o mulţime de planete fericite şi bogate, numai bune de jefuit.

În sfârşit, pentru a putea termina în linişte noii roboţi, a trebuit să dispar. Am evadat pe o navă rodomagnetică experimentală, împreună cu câţiva dintre cei mai buni roboţi pe care-i proiectasem şi am ajuns pe un continent insular unde fisiunea mineralelor ucisese toată populaţia.

Am aterizat acolo, pe o bucăţică de pământ drept, înconjurată de munţi uriaşi. Nu era un loc prea primitor. Solul era acoperit de straturi de noroi otrăvitor. Împrejurimile, nou formate, erau străbătute de râuri de lavă. Într-adevăr, piscurile cele mai înalte începuseră să se

acopere cu zăpadă, dar conurile vulcanice încă mai scuipau moarte. Totul avea culoarea focului şi forma furiei.

A trebuit să-mi iau nişte precauţii ieşite din comun pentru a-mi proteja viaţa. Am rămas la bordul navei până când am reuşit să termin primul laborator mobil blindat. Purtam o armură complicată şi măşti de gaze. Am folosit toate resursele medicale ştiute şi neştiute pentru a mă feri de razele şi particulele ucigaşe. Dar, chiar şi aşa, m-am îmbolnăvit foarte grav. Roboţii, în schimb, se simţeau ca acasă acolo. Radiaţiile nu-i puteau atinge. Împrejurimile înspăimântătoare nu-i deprimau, pentru că nu aveau sentimente. Şi aşa, în locul acela îndepărtat şi ostil vieţii, au luat naştere umanoizii.

Aplecat de umeri şi cadaveric în întunericul crescând, bătrânul tăcu, pentru o vreme. Ochii vlăguiţi priveau solemn umbrele grăbite care se mişcau neobosite peste drum, construind, în tăcere, o nouă clădire stranie, care pâlpâia în noapte.

— Într-un fel şi eu mă simţeam ca acasă, acolo, continuă el, cu vocea aspră şi adâncă. Credinţa în semenii mei murise. Nu-mi mai rămăseseră decât roboţii, aşa că mi-am pus credinţa în ei. Eram hotărât să construiesc roboţi mai buni, imuni la imperfecţiunea umană, capabili să-i salveze pe oameni de ei înşişi.

Umanoizii deveniseră copiii iubiţi ai minţii mele bolnave. Nu e nevoie să vă descriu chinurile facerii. Au existat erori, avorturi, monştri. Treceam de la agonie la extaz şi invers. Aşa că au trecut ani buni până am reuşit să obţin umanoidul perfect.

Apoi a trebuit să construiesc Centrala – pentru că fiecare umanoid urma să fie doar prelungirea, organul unui singur creier artificial. Asta deschidea, de fapt, posibilitatea reală de a atinge perfecţiunea. Vechii roboţi electronici, care aveau propriile creiere şi baterii slabe, care se descărcau imediat, erau slabi, proşti, neîndemânatici şi înceţi. Dar, mai rău de atât, credeam eu atunci, era faptul că erau expuşi influenţei umane. Centrala urma să elimine aceste imperfecţiuni. Razele sale rodomagnetice urmau să

furnizeze energie nelimitată pentru fiecare robot în parte, energie ce provenea de la uzinele atomice prin fisiune. Razele de control urmau, la rândul lor, să furnizeze fiecărui robot o memorie nelimitată şi o inteligenţă superioară. Şi, lucrul cel mai bun, cel puţin aşa credeam pe atunci, era faptul că niciun om nu putea să interacţioneze cu ei.

Întregul sistem de reacţie era în aşa fel conceput încât să se protejeze de la sine în faţa oricărui amestec de natură umană, a oricărei forme de egoism sau de fanatism. Era construit doar pentru a asigura, în mod automat, fericirea şi siguranţa oamenilor. Cunoşti, deja, Prima Directivă: „Pentru a servi, a asculta şi pentru deplina siguranţă a oamenilor.”

Vechii roboţi pe care-i adusesem cu mine m-au ajutat să construiesc componentele, iar apoi am asamblat singur prima secţiune a Centralei. Asta a durat trei ani. Când, în sfârşit, am terminat, primul umanoid a prins viaţă.

În întuneric, Sledge trase cu ochiul, mohorât, la Underhill.

— Mi se părea, cu adevărat, viu, insistă el, cu vocea sa adâncă şi domolă. Viu şi mult mai frumos decât orice fiinţă omenească, deoarece fusese creat pentru a apăra viaţa. Bolnav şi singur, eram totuşi fericitul tată al acestei noi creaturi perfecte, care nu ar fi putut, niciodată, face vreun rău fiinţelor umane.

Ascultători, umanoizii s-au supus Primei Directive. Primele unităţi le-au construit pe următoarele, care, la rândul lor, au construit uzinele subterane, pentru a începe producţia de masă. Noile lor nave au turnat minereuri şi nisip în furnalele atomice de sub pământ şi o serie nouă de umanoizi perfecţi a ieşit mărşăluind, din matricea automată. Hoarda de roboţi a construit un nou turn pentru Centrală, un pilon de metal alb, strălucind semeţ în mijlocul acelui deşert dezolant. Nivel după nivel, au adăugat informaţii noi acelui creier unic, până când puterea acestuia de acţiune a devenit aproape infinită. Apoi au reconstruit întreaga planetă şi au început să-şi exporte serviciile şi pe alte planete. Eram foarte mulţumit, pe atunci. Credeam că descoperisem, în sfârşit, cum să pun capăt războaielor şi

infracţiunilor, sărăciei şi inechităţii sociale, nebuniei umane şi durerii rezultate din toate acestea.

Bătrânul oftă, mişcându-se greoi, prin întuneric.

— După cum vezi, m-am înşelat.

Underhill îşi mută privirea pe obiectele întunecate şi neobosite, care se mişcau ca nişte umbre, construind palatul strălucitor de peste drum. O mică îndoială încolţi în inima lui, pentru că era obişnuit să se distreze cu poveşti mult mai puţin remarcabile decât aceasta, poveşti spuse de mai toţi chiriaşii Aurorei. Dar bătrânul zdrenţăros vorbise cu un aer calm şi sobru. Şi, îşi mai aminti el, intruşii nu reuşiseră să intre aici.

— De ce nu i-ai oprit? Când încă mai puteai să o faci?

— Am rămas prea mult la Centrală, oftă Sledge, din nou, cu regret. Era nevoie de mine acolo, până ce urma să se termine totul. Am proiectat noi uzine atomice prin fisiune şi am planificat până şi modul în care să introduc serviciile umanoizilor fără a provoca prea multă confuzie sau opoziţie.

Underhill rânji în întuneric.

— Mda, am cunoscut şi eu metodele tale, comentă el. Foarte eficiente.

— Pe atunci mă prosternam în faţa eficienţei, fu Sledge de acord. Faptele, adevărul absolut, perfecţiunea mecanică. Probabil că uram slăbiciunile omeneşti, deoarece mă simţeam bine lucrând necontenit la perfecţionarea noilor umanoizi. E trist, dar în acel loc mort şi părăsit, eu mă simţeam fericit. De fapt, cred că mă îndrăgostisem de propriile creaţii.

Ochii săi adânciţi în orbite ardeau.

— M-am trezit la realitate abia când un om a venit până acolo să mă ucidă.

* * *

Slab şi încovoiat, bătrânul se mişcă înţepenit în întunericul din ce în ce mai des. Underhill se foi, cu grijă să nu răstoarne scaunul paradit. Aşteptă apoi până ce vocea răguşită reîncepu:

— Nu am aflat niciodată cine era sau cum reuşise să ajungă până acolo. Unui om obişnuit i-ar fi fost imposibil să facă aşa ceva. Mi-aş fi dorit să-l fi cunoscut mai devreme. Probabil că fusese nu doar un fizician remarcabil, ci şi un alpinist redutabil. Bănuiesc că era şi un bun vânător. Tot ce pot să spun e că era foarte inteligent şi teribil de hotărât. Şi, da, venise să mă ucidă. Nu ştiu cum reuşise să ajungă pe insula aceea pustie, fără să fie detectat. Alţi locuitori nu existau, căci umanoizii nu-mi permiteau decât mie să mă apropii de Centrală. Dar, într-un fel sau altul, reuşise să treacă de radarele lor şi de armele lor automate. Nava blindată cu care aterizase acolo a fost găsită, ulterior, pe unul dintre gheţarii înalţi. Restul drumului l-a făcut pe jos, printre şirurile acelea de munţi noi, fără urmă de vegetaţie şi fără cărări după care să se poată orienta. Mai mult, reuşise să rămână în viaţă, traversând straturile acelea de lavă care încă ardeau. Apărat de un fel de scut rodomagnetic – niciodată nu mi s-a permis să-l cercetez – a reuşit să treacă neobservat de aeroportul spaţial, care acum acoperea o mare parte din câmpie şi apoi a intrat în oraşul care se ridicase în jurul turnului Centralei. Aşa ceva cerea un curaj şi o hotărâre ieşite din comun, dar nu am reuşit să aflu vreodată cum o făcuse.

S-a strecurat neobservat până în biroul meu din turn. Când a strigat la mine, mi-am ridicat privirea şi l-am zărit în pragul uşii. Era aproape gol, plin de răni sângerânde. În mâna, aproape zdrobită, ţinea o armă. Dar ceea ce m-a şocat cu adevărat era ura care i se putea citi în ochi.

Aplecat pe scaunul său înalt, bătrânul fu străbătut de un fior de spaimă.

— Nu mai văzusem niciodată o ură atât de monstruoasă, de nesuportat, nici măcar la victimele de război. Nu am auzit niciodată atâta ură în vocea unui om ca atunci când a strigat cele câteva cuvinte adresate mie: *Am venit să te ucid, Sledge! Să-ţi distrug roboţii şi să salvez omenirea!*

— Desigur, se înşela, căci era prea târziu ca moartea mea să-i mai poată opri, în vreun fel, pe umanoizi, dar el nu

avea de unde să ştie. Ridică tremurând arma în mâinile sale însângerate şi trase.

Am avut o secundă la dispoziţie să mă feresc în timpul cât a strigat la mine. M-am aruncat sub birou. Împuşcătura l-a dat de gol şi i-a ajutat pe umanoizi să-l vadă, în sfârşit. Până să poată trage din nou, erau grămadă pe el. I-au luat arma şi au dat la o parte, de pe el, un fel de pânză dintr-un fir alb, fin care-i acoperea corpul – probabil că făcea parte din scutul care-l protejase de ei până atunci.

Ura lui a fost cea care m-a adus cu picioarele pe pământ. Presupusesem că oamenii, cu excepţia câtorva ticăloşi, vor fi recunoscători pentru descoperirea umanoizilor. Nu reuşeam să înţeleg ura sa, dar apoi umanoizii mi-au spus că tot mai mulţi oameni aveau nevoie de măsuri radicale – droguri, operaţii pe creier şi hipnoză – pentru a putea fi fericiţi, conform Primei Directive. Acesta nu era primul efort disperat de a mă ucide pe care-l blocaseră.

Am vrut să-l interoghez pe străin, dar umanoizii l-au dus de urgenţă într-o sală de operaţie. Când, în cele din urmă, m-au lăsat să-l văd, mi-a zâmbit slab şi prosteşte din patul în care zăcea. Şi-a amintit numele meu; mai mult, mi-a spus că mă cunoaşte de mult; umanoizii deveniseră foarte pricepuţi, la astfel de tratamente. Dar nu-şi putea aminti cum ajunsese în biroul meu sau de ce încercase să mă ucidă. Şoptea întruna că-i plac umanoizii, deoarece aceştia existau doar pentru a-i face pe oameni fericiţi. Spunea că abia acum e, într-adevăr, fericit. Imediat ce a putut fi mutat, l-au dus la aeroportul spaţial şi, de atunci, nu l-am mai văzut.

Începeam să realizez ce făcusem. Umanoizii îmi construiseră o navă rodomagnetică cu care mă obişnuisem să fac lungi croaziere în spaţiu – îmi plăcea liniştea desăvârşită şi sentimentul că eram singura fiinţă vie pe o rază de o sută de milioane de mile. Aşa că am cerut să mi se pregătească nava şi am pornit-o în jurul planetei, pentru a afla de ce mă urâse omul acela atât de mult.

Bătrânul dădu din cap, privind cum formele negre, grăbite, de peste drum, asamblau acel palat straniu, strălucitor, în întunericul tăcut.

— Îţi imaginezi probabil ce am găsit, spuse apoi. Un sentiment amar, de inutilitate, înconjurat de o splendoare lipsită de sens. Umanoizii erau prea eficienţi, în grija lor pentru siguranţa şi fericirea oamenilor. Acestora nu le mai rămăsese nimic de făcut.

Se uită în jos, prin întunericul crescând, la mâinile sale mari, încă apte de muncă, dar bătătorite şi pline de cicatrici, după o viaţă de muncă susţinută. Le strânse puternic, ca pentru a boxa, apoi le relaxă, obosit.

— Am descoperit ceva mai rău decât războiul, decât crima, dorinţa sau moartea. Vocea lui era plină de o amărăciune sălbatică. Inutilitatea. Oamenii stăteau cu mâinile inerte, deoarece, pur şi simplu, nu mai aveau nimic de făcut. Deveniseră doar nişte prizonieri cocoloşiţi, închişi în cea mai eficientă închisoare posibilă. Probabil că încercau să se joace, dar nu mai aveau cum sau cu ce. Majoritatea sporturilor fuseseră declarate prea periculoase pentru ei, conform Primei Directive. Ştiinţa fusese interzisă pentru că laboratoarele puteau fi periculoase. Învăţătura era de prisos, deoarece umanoizii puteau răspunde la orice întrebare. Arta degenerase într-o reflectare cenuşie a inutilităţii. Nu mai existau ambiţii sau speranţe. Viaţa nu mai avea niciun sens. Puteai avea doar un hobby nepericulos, să joci jocuri de cărţi plicticoase sau să te plimbi prin parc, dar toate acestea numai sub supravegherea strictă a umanoizilor. Care erau mai puternici decât oamenii, mai buni la orice, la şah sau înot, la muzică sau arheologie. Rasa umană fusese copleşită de un uriaş complex de inferioritate.

Aşa că nu era de mirare că încercaseră să mă ucidă. Pentru că nu exista nicio scăpare din acea inutilitate mortală. Fumatul era interzis. Alcoolul, raţionalizat. Drogurile, strict interzise. Sexul era supervizat cu atenţie. Până şi sinuciderea era contrară Primei Directive – iar umanoizii descoperiseră o modalitate prin care să pună la

păstrare toate instrumentele ce ar fi putut fi folosite pentru aşa ceva.

Privind cum dispare şi ultima rază de lumină de pe acul lung, de paladiu, bătrânul suspină din nou.

— Când m-am întors la Centrală, am încercat să modific Prima Directivă. Nu-mi imaginasem că va fi aplicată cu atâta străşnicie. Acum mi-era clar că trebuia schimbată pentru a le reda oamenilor libertatea de a trăi, de a se dezvolta, de a lucra sau distra, de a-şi risca vieţile dacă asta îşi doreau, libertatea de a alege şi de a suporta consecinţele. Dar străinul venise prea târziu. Construisem prea bine Centrala. Prima Directivă era perfect protejată împotriva amestecului uman şi, deci, şi împotriva mea.

Atentatul la viaţa mea, mi-au spus umanoizii, demonstra că măsurile elaborate de apărare a Centralei şi Primei Directive nu erau suficiente. Se pregăteau să evacueze întreaga populaţie de pe planetă către alte lumi. Când am încercat să schimb directiva, m-au deportat laolaltă cu restul.

Underhill îl privi lung pe bătrânul obosit.

— Dar tu dispuneai de imunitate, nu? Spuse el, confuz. Cum au putut să te oblige să pleci?

— Am încercat să mă protejez, răspunse Sledge. Implantasem în releele lor o directivă care le interzicea umanoizilor să se amestece în libertatea mea de acţiune sau să vină în aceeaşi încăpere cu mine sau chiar să mă atingă fără acordul meu. Din păcate, fusesem prea preocupat să ţin Prima Directivă de orice amestec uman.

— Când am urcat în turn, pentru a modifica programul, umanoizii m-au urmărit. Nu m-au lăsat să ajung la creierul principal. Când am insistat, mi-au ignorat ordinul de imunitate. M-au copleşit cu forţa lor, iar apoi m-au dus pe una din navele de evacuare. De vreme ce încercasem să schimb Prima Directivă, devenisem la fel de periculos ca orice alt om. Mi-au impus să nu mă mai întorc niciodată pe Wing IV.

Aplecat pe scaun, bătrânul dădu din umeri a lehamite.

— De atunci sunt în exil. Singura mea preocupare a devenit să-i opresc pe aceşti umanoizi. Am încercat să mă întorc acolo de câteva ori, înarmat, pentru a distruge Centrala, dar navele lor m-au interceptat şi m-au atacat de fiecare dată, înainte de a mă putea apropia suficient de ea. Ultima oară mi-au capturat nava şi pe cei câţiva oameni care erau cu mine. Acestora le-au şters amintirile nefericite şi intenţiile războinice din memorie. Datorită imunităţii, mie mi-au dat drumul.

Iar de atunci sunt doar un refugiat. Planetă după planetă, an după an, a trebuit să mă mut dintr-un loc în altul, încercând mereu să fiu cu un pas înaintea lor. Pe câteva dintre planetele pe care am ajuns, mi-am publicat descoperirile rodomagnetice şi am încercat să-i fac pe oameni să se opună. Dar ştiinţa rodomagnetică e periculoasă. Oamenii care află de ea au nevoie de mai multă protecţie decât ceilalţi, conform Primei Directive. În plus, umanoizii m-au ajuns din urmă, întotdeauna, mult prea repede.

Bătrânul oftă din nou.

— Se răspândesc foarte repede în navele lor rodomagnetice. Nimic şi nimeni nu le poate sta în cale. Wing IV probabil colcăie de ei aşa că încearcă să pună în aplicare Prima Directivă pe fiecare planetă pe care găsesc oameni. Nu există altă scăpare, decât aceea de a-i distruge.

Underhill privea maşinăria ce părea de jucărie, cu acul ei lung şi luminos şi bila grea de plumb, ce abia se zărea pe masa din bucătărie. Disperat, şopti:

— Şi vrei să-i distrugi cu asta?

— Da, dacă vom reuşi s-o terminăm la timp.

— Dar cum? Underhill dădu neîncrezător din cap. E prea mică.

— E suficient de mare, insistă Sledge. Pentru că e ceva ce ei nu pot înţelege. Umanoizii sunt perfect eficienţi atunci când trebuie să se adapteze sau să pună ceva, orice, în aplicare, dar nu sunt creativi.

Făcu un gest către dispozitivele de pe masă.

— Acest aparat poate că nu arată cine ştie ce, dar e nou. Foloseşte energia rodomagnetică pentru a uni atomii şi nu pentru a-i fisura. Cei mai stabili atomi sunt, după cum ştiţi, cei apropiaţi de mijlocul tabelului periodic; energia poate fi obţinută atât prin fuziunea atomilor uşori, cât şi prin ruperea celor grei.

Vocea lui, până atunci slabă, redeveni, brusc, puternică.

— Acest dispozitiv este cheia energiei stelelor. Asta pentru că stelele strălucesc datorită energiei eliberate de atomii în fuziune, a hidrogenului convertit în heliu, în special, prin ciclul carbonic. Acest aparat va porni procesul de fuziune ca pe o reacţie în lanţ, prin efectul catalizator al undelor rodomagnetice de intensitatea şi frecvenţa cerute.

Umanoizii nu permit apropierea niciunui om la mai mult de trei ani lumină de Centrală, dar nu pot înţelege posibilităţile oferite de acest aparat. Pot să-l folosesc de aici – pentru a transforma hidrogenul din mările de pe Wing IV în heliu, ca mai apoi să transform heliul astfel obţinut împreună cu oxigenul în atomi grei. Peste o sută de ani, astronomii de pe această planetă vor observa doar sclipirea scurtă şi bruscă a unei nove din direcţia aceea. Dar umanoizii se vor opri în momentul când vom elibera raza.

Underhill stătea tensionat şi încruntat în întuneric. Vocea bătrânului era convingătoare; povestea lui tristă avea ceva solemn şi veridic în ea. Îi privea pe umanoizii întunecaţi şi silenţioşi, lucrând, fără încetare, la construcţia pereţilor aceia care luceau slab, peste drum. Aproape că uitase de proasta lui părere despre chiriaşii Aurorei.

— Bănuiesc că vom muri cu toţii…, întrebă el grăbit. Reacţia aceea în lanţ…

Sledge negă.

— Procesul catalitic are nevoie de o intensitate foarte scăzută a radiaţiei, îi explică el. În atmosfera de aici, raza va fi prea îndepărtată pentru a putea provoca vreo reacţie – putem folosi aparatul chiar de aici, din cameră, căci pereţii vor fi transparenţi pentru rază.

Underhill dădu, eliberat, din cap. La urma urmei, el nu era decât un mărunt om de afaceri, supărat că-şi pierduse

agenţia, nefericit când vedea cum îşi pierde libertatea. Spera că Sledge să-i poată opri pe umanoizi, dar nu vroia să devină martir.

— Bine. Trase aer adânc în piept. Acum ce trebuie să facem?

Sledge arătă spre masă.

— Integratorul, în sine, e aproape gata. Un generator mic, de fuziune, în scutul acela de plumb. Avem convertorul rodomagnetic, receptoarele, oglinzile de transmisie şi acul de focalizare. Ce ne mai lipseşte e directorul.

— Directorul?

— Instrumentul optic, îi explică Sledge. Orice telescop ar fi inutil, căci planeta probabil a deviat deja în ultima sută de ani de la traiectoria ei iniţială. Iar raza trebuie să fie extrem de îngustă pentru a putea răzbate atât de departe. Va trebui să folosim o rază de scanare rodomagnetică, cu un convertor electronic pentru a obţine o imagine pe care să o putem vedea. Am un osciloscop şi am făcut deja schiţele pentru celelalte componente.

Coborî, înţepenit, de pe scaunul înalt şi aprinse, în sfârşit, luminile – becuri ieftine, fluorescente, pe care un om putea să le aprindă şi să le stingă singur. Desfăşură schiţele şi îi explică lui Underhill ce aveau de făcut. Underhill conveni să revină a doua zi, dimineaţa.

— Pot să aduc şi câteva unelte din atelier, adăugă el. Am un mic strung, o maşină de găurit şi altele.

— O să avem nevoie de ele, îi spuse bătrânul. Dar ai grijă. Ţine minte că tu nu dispui de imunitatea mea. Şi, dacă roboţii suspectează ceva, mi-o voi pierde şi eu.

Fără prea multă tragere de inimă, Underhill părăsi camerele mici şi înghesuite, cu crăpăturile familiare din pereţii îngălbeniţi de vreme şi cu covoarele roase de pe podelele construite de oameni. Închise uşa după el – o uşă simplă, de lemn, o uşă pe care un om putea să o construiască fără probleme. Tremurând, coborî scările şi se îndreptă spre uşa cea nouă, pe care nu putea să o deschidă singur.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill. Înainte să apuce să facă vreun gest, uşa strălucitoare şi silenţioasă se deschise în faţa lui. Înăuntru, robotul negru stătea în poziţie de drepţi, orb şi gata de acţiune în orice moment.

— Cina e servită, domnule.

Îl trecură fiorii. În graţia lor dezgolită, el întrezări forţa acestor maşini binevoitoare, plăcute, perfecte, invincibile. Mica şi fragila armă pe care Sledge o numea integrator i se păru dintr-odată o speranţă prostească şi nefericită. O stare de depresie neagră îl cuprinse, dar nu îndrăzni să o arate.

* * *

A doua zi dimineaţă, Underhill coborî, circumspect, scările spre pivniţă, pentru a-şi şterpeli propriile scule. Descoperi că pivniţa fusese mărită şi modificată. Noua podea călduroasă, întunecată şi elastică îl făceau la fel de neauzit ca pe un umanoid. Pereţii cei noi străluceau uşor. Semne luminoase şi corecte indicau câteva dintre noile încăperi: SPĂLĂTORIE, CĂMARĂ, CAMERĂ DE JOCURI, ATELIER.

Se opri nesigur în faţa atelierului. Uşa glisantă avea o uşoară strălucire verde. Era încuiată. Broasca nu avea gaură pentru cheie, ci doar o plăcuţă ovală, dintr-un metal alb care, precis, acoperea un releu rodomagnetic. O împinse, fără niciun succes, însă.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill. Tresări violent şi încercă să-şi ascundă tremuratul subit din genunchi. Se asigurase că celălalt umanoid să fie ocupat cel puţin o jumătate de oră, spălând-o pe Aurora pe cap şi nu ştia să mai existe vreun altul prin casă. Probabil că ieşise de după uşa pe care scria CĂMARĂ, căci stătea chiar sub semnul respectiv, nemişcat, binevoitor, frumos şi teribil.

— Ce doriţi?

Păi, nimic. Ochii goi, de oţel, îl priveau cercetător. Temându-se să nu-i ghicească adevăratul scop al vizitei lui acolo, încercă disperat să apeleze la logică:

— Aruncam şi eu o privire, pe aici. Vocea îi era uscată şi răguşită. Aţi făcut ceva schimbări pe aici. Arătă cu capul spre uşa pe care scria CAMERA DE JOCURI. Ce e acolo?

Obiectul nici măcar nu se mişcă atunci când acţionă releul ascuns. Uşa lucitoare se deschise fără zgomot, iar el se îndreptă spre ea. Pereţii întunecaţi, din spatele ei, se aprinseră, emanând o lumină plăcută. Camera era goală.

— Producem echipament recreaţional, îi explică maşina, veselă. O vom mobila cât de curând.

Pentru a pune punct unei pauze stânjenitoare, Underhill murmură răguşit:

— Micul Frank avea un set de darts şi îmi amintesc că avea şi nişte gantere.

— Le-am luat de aici, îl informă umanoidul, cu blândeţe. Astfel de instrumente sunt periculoase. Vă vom furniza un echipament sigur.

Îşi aminti că sinuciderea era interzisă.

— Un set de cuburi din lemn, bănuiesc, spuse cu amărăciune.

— Cuburile din lemn pot fi foarte periculoase, îi răspunse robotul amabil. Pot fi dăunătoare sănătăţii. Dar noi producem cuburi din plastic, care sunt perfect sigure. Doriţi un set?

Fără să mai zică nimic, Underhill privea uimit graţia formei negre din faţa lui.

— Va trebui, de asemenea, să vă luăm şi uneltele din atelier, îl informă acesta cu prietenie. Astfel de unelte sunt extrem de periculoase. Dar, vă putem furniza echipament cu care veţi putea construi materiale din plastic.

— Mersi, murmură el, neliniştit. Nu e nicio grabă.

Vru să se retragă, dar umanoidul îl opri.

— Acum, că v-aţi pierdut afacerea, îi spuse, vă sugerăm să acceptaţi, formal, serviciile noastre complete. Cei care semnează au prioritate, aşa că vom putea completa echipa noastră de aici, imediat.

— Asta mai poate să aştepte, răspunse el trist.

Evadă din casă – asta, desigur, după ce aşteptă robotul să-i deschidă – şi urcă scările spre apartamentul de

deasupra garajului. Sledge îl invită înăuntru. Se aşeză pe scaunul şchiop, recunoscător pentru crăpăturile din pereţi şi pentru uşile pe care le putea deschide de unul singur.

— Nu am reuşit să iau uneltele, raportă el disperat. Vor să le ia de aici.

Acum, la lumina zilei, bătrânul era palid şi înnegurat. Faţa slabă arăta obosită, pometţii i se adânciseră şi mai mult, de parcă nu dormise deloc. Underhill observă tava cu mâncare, ca de obicei, neatinsă, pe podea.

— Am să merg cu tine. Aşa obosit cum era, ochii săi chinuiţi se însufleţiră pentru o clipă. Avem nevoie de unelte. Cred că imunitatea mea ne va proteja pe amândoi.

Luă geanta de voiaj veche şi boţită. Underhill coborî, împreună cu el, scările şi se îndreptară amândoi spre casă. În faţa uşii din spate, Sledge scoase o potcoavă mică, din paladiu alb, pe care o lipi de plăcuţa ovală de metal. Uşa se deschise, glisând, pe loc. Traversară bucătăria spre scara ce cobora în pivniţă.

Unul dintre roboţii cei negri spăla vasele în bucătărie, fără a scoate niciun zgomot sau vreun strop. Underhill îl privi neliniştit, presupunând că acesta era cel care năvălise peste el în cămară, de vreme ce celălalt era încă ocupat cu părul Aurorei.

Imunitatea dubioasă a lui Underhill părea destul de nesigură în faţa inteligenţei nelimitate a acestor maşinării. Underhill simţi cum îl cuprinde frica. Trecu mai departe grăbit, eliberat şi ţinându-şi răsuflarea, căci robotul nu le dădu nicio atenţie.

Coridorul pivniţei era întunecat. Sledge atinse mica potcoavă de un alt releu pentru a lumina pereţii. Deschise uşa atelierului şi aprinse şi pereţii de acolo.

Atelierul fusese desfiinţat. Băncile şi dulapurile fuseseră date jos. Betonul vechi al pereţilor fusese acoperit cu un material luminos şi sofisticat. Pentru o clipă, Underhill avu senzaţia înfricoşătoare că uneltele dispăruseră. Apoi le găsi aruncate într-un colţ, lângă setul de tir cu arcul, pe care Aurora îl cumpărase vara trecută – un alt obiect mult prea

periculos pentru fragila şi sinucigaşa umanitate – toate acestea părând pregătite pentru a fi aruncate.

Încărcară geanta cu micul strung, cu maşina de găurit şi cu celelalte unelte mai mici. Underhill o puse pe umăr, în timp ce Sledge stinse lumina din pereţi şi aşteptă să se închidă uşa. În bucătărie, umanoidul era încă ocupat la chiuvetă şi nu le dădu nicio atenţie nici de data asta.

Încet, zi după zi, directorul începu să prindă contur.

Uneori, pe Underhill îl apuca îndoiala. Alteori, când vedea culoarea cianotică a feţei trase a lui Sledge şi tremuratul de nestăpânit al mâinilor sale osoase şi slăbite, îl apuca teama că mintea bătrânului ar putea fi la fel de bolnavă ca şi trupul său, iar planurile lui de a-i opri pe invadatorii întunecaţi, nimic altceva decât o iluzie nebunească.

La fel şi când studia acea micuţă maşinărie de pe masa din bucătărie cu acul-pivot şi bila grea, de plumb, întregul proiect i se părea nebunie curată. Cum ar fi putut detona mările unei planete atât de îndepărtate când însăşi steaua-mamă era doar cât un obiect telescopic?

Dar umanoizii îi spulberau întotdeauna aceste temeri.

Lui Underhill îi era tot mai greu să părăsească adăpostul oferit de micul apartament, pentru că nu se simţea deloc acasă în noua şi strălucitoarea lume pe care o construiau roboţii. Nu-i păsa de splendoarea aurită a noii lui băi, căci nu putea deschide robinetele – ca nu cumva vreun sinucigaş să încerce să se înece. Nu-i plăceau ferestrele pe care doar roboţii le puteau deschide – de vreme ce un om ar fi putut oricând să cadă sau să sară prin ele – nu-i plăcea nici măcar maiestuoasa cameră de muzică, cu echipamentul ei strălucind minunat, pentru că roboţii erau singurii care puteau să-l pună în funcţiune.

Aşa că prefera să stea prin preajma bătrânului până când acesta îl avertiză grav:

— Nu ar trebui să petreci atâta timp cu mine. Nu trebuie să-i laşi să bănuiască nimic despre ce facem noi aici. Mai bine ai încerca să te prefaci că, încetul cu încetul, a început

să-ţi placă de ei şi că nu faci altceva decât să-ţi omori timpul din când în când, cu mine.

Încercă să facă asta, dar el nu era actor. Se ducea conştiincios să ia masa acasă. Încerca dureros să iniţieze o conversaţie despre orice altceva decât cum să detonezi planete. Se arătă entuziasmat când Aurora îl luă să-i arate o nouă şi remarcabilă îmbunătăţire a casei lor. Aplaudă recitalurile lui Gay şi făcu plimbări lungi cu Frank în noile şi minunatele parcuri.

Dar îi era greu să nu observe ce făceau umanoizii familiei lui. Şi asta îi era de ajuns pentru a-şi reînnoi credinţa în integratorul lui Sledge, pentru a-şi reîntări hotărârea de a-i opri pe umanoizi.

La început, Aurora nu mai contenea cu laudele la adresa minunaţilor roboţi. Se ocupau, fără greşeală, de treburile casei, aduceau şi preparau mâncarea şi îi spălau pe copii. O îmbrăcau în rochii superbe, iar ea avea timp berechet să joace cărţi. Mult prea mult timp.

Îi plăcuse să gătească – cel puţin felurile lor preferate. Dar aragazul devenise prea fierbinte, iar cuţitele prea ascuţite. În general, bucătăriile deveniseră acum un loc mult prea periculos pentru rasa umană.

Croşetatul fusese hobby-ul ei preferat, dar umanoizii îi luaseră andrelele. Îi plăcuse să conducă maşina, dar nici aceasta nu mai era permis. Îşi căută scăparea în cărţi, dar umanoizii le luară şi pe ele căci romanele ei nu tratau decât oameni nefericiţi, în situaţii periculoase.

Într-o după-amiază, Underhill o găsi plângând.

— E prea mult, suspină ea amar. Urăsc roboţii ăştia. Păreau atât de minunaţi la început, dar acum nu mă lasă nici măcar să mănânc o bomboană. Nu putem să scăpăm de ei, iubitule?

Un robot negru şi orb era chiar lângă cotul lui.

— Menirea noastră e de a-i servi pe oameni, pentru totdeauna, îi asigură el prietenos. A fost necesar să vă confiscăm dulciurile, doamnă Underhill, deoarece chiar şi câteva grame în plus vă pot reduce speranţa de viaţă.

Nici măcar copiii nu scăpaseră de această grijă. Frank rămăsese fără arsenalul lui de instrumente periculoase – mănuşile de box şi de fotbal, briceagul, patinele şi pistoalele de jucărie. Nu-i plăceau noile şi inofensivele jucării de plastic. Încercase să fugă, dar fu recunoscut de un umanoid şi dus înapoi la şcoală.

Gay îşi dorise întotdeauna să ajungă o mare muziciană. De când apăruseră, noii roboţi îi înlocuiseră pe profesorii oameni. Acum, într-o seară, când Underhill îi ceru să-i cânte ceva, ea refuză calmă:

— Tată, nu voi mai cânta niciodată la vioară.

— De ce, draga mea? O privi lung, şocat de hotărârea tristă ce i se citea pe faţă. Doar te descurci extraordinar, mai ales de când faci lecţiile cu umanoizii.

— Tocmai ei sunt problema, tată. Pentru o fetiţă, vocea ei suna ciudat de îmbătrânită şi de obosită, Sunt prea buni. Oricât aş încerca, nu voi putea fi niciodată a fel de bună ca ei. Nu mai are niciun rost. Nu înţelegi, tată? Vocea ei tremură: Nu mai are niciun rost.

Înţelegea. Hotărârea îi reveni şi-l făcu să se preocupe şi mai mult de sarcina lui secretă. Roboţii trebuiau opriţi, cu orice preţ. Directorul crescu, încetul cu încetul, până când veni şi vremea ca Sledge să asambleze, cu degetele lui tremurătoare, şi ultima piesă pe care Underhill o construise. Cu grijă, bătrânul făcu şi ultima conexiune. Apoi rosti, răguşit:

— E gata.

* * *

Un alt amurg. După ferestrele micilor şi înghesuitelor camere – ferestre din sticlă obişnuită, pătate de vreme şi fragile, dar îndeajuns de simple pentru a putea fi deschise de un om – oraşul Two Rivers căpătase o splendoare nepământească. Vechile felinare stradale dispăruseră şi acum noaptea ce se aşternea era întâmpinată de pereţii noilor şi ciudatelor vile, toate strălucind colorat. Câţiva umanoizi, întunecaţi şi silenţioşi, încă mai lucrau la acoperişurile luminoase ale palatului de peste drum.

Înăuntru, între pereţii umili ai micului apartament, construit de mâna omului, directorul fusese montat pe marginea mesei din bucătărie, pe care Underhill o fixase, în cuie, de podea. Barele, atent sudate, uneau directorul şi integratorul, în vreme ce acul subţire de paladiu atârna ascultător. Sledge testă pârghiile de control cu mâinile sale bătătorite şi tremurânde.

— E gata, spuse el aspru.

Vocea răguşită păru destul de calmă la început, dar respiraţia îi era prea rapidă şi mâinile sale mari şi osoase începură să-i tremure violent. Underhill observă că faţa lui trasă era violetă acum. Aşezat pe scaunul înalt, se agăţase disperat de marginile mesei. Underhill se repezi să-i aducă medicamentele. Le înghiţi pe loc şi respiraţia hârâită începu să revină la normal.

— Mulţumesc, îi şopti. O să-mi revin. Avem timp suficient.

Se uită pe fereastră la cele câteva obiecte negre care încă trebăluiau, agile ca nişte umbre, în jurul turnurilor aurite şi al domului de un roşu strălucitor al palatului de peste drum.

— Urmăreşte-i, spuse. Anunţă-mă când se opresc.

Aşteptă până când mâinile încetară să mai tremure şi apoi începu să acţioneze pârghia directorului. Acul lung al integratorului se balansă uşor, ca o rază de lumină.

Ochii omeneşti nu puteau desluşi forţa aceea care putea arunca în aer o întreagă planetă. Urechile omeneşti nu ar fi putut să o audă. Un mic osciloscop fusese montat în cutia directorului pentru a face vizibilă ţinta îndepărtată săracelor simţuri umane.

Acul era îndreptat spre peretele bucătăriei, dar acesta era transparent pentru rază. Mica maşinărie părea la fel de inofensivă ca o jucărie şi era silenţioasă ca un umanoid.

Pe măsură ce acul oscila, spoturile de lumină verzuie se mişcau deasupra câmpului fluorescent al tubului, reprezentând stelele scanate de raza cercetătoare şi atemporală – care căuta în tăcere lumea ce urma să fie distrusă.

Underhill recunoscu constelaţiile, foarte micşorate acum. Se târau de-a lungul câmpului, pe măsură ce acul silenţios oscila tot mai tare. Când trei dintre stele formară un triunghi inegal în centrul câmpului, acul se opri brusc. Sledge acţionă o altă pârghie şi punctele se dădură la o parte. Între ele se insinuă o dâră verzuie.

— Wing, şopti Sledge.

Celelalte stele se împrăştiară, iar dâra verde crescu. Acum rămăsese singura pată de pe câmp, sub forma unui disc mic şi strălucitor. Apoi, dintr-odată, apărură alte 12 sfere mici, apropiate una de cealaltă.

— Wing IV!

Şoapta bătrânului fu scurtă şi aspră. Mâinile îi tremurau din nou când acţionă pârghia şi a patra sferă din exteriorul discului se îndreptă spre centru. Crescu, în timp ce celelalte se împrăştiară. Apoi sfera începu să danseze violent.

— Nu te mişca deloc, îi şopti acesta, răstit. Ţine-ţi respiraţia. Nu trebuie să deranjăm acul cu nimic. Mânui cu grijă o altă pârghie şi la prima sa atingere, imaginea verde începu să tremure.

— Priveşte! De-abia îl auzi. Îi arătă fereastra.

— Anunţă-mă când se opresc.

Fără prea multă tragere de inimă, Underhill îşi mută privirea de pe faţa chinuită a bătrânului şi de pe jucăria ce părea inofensivă. Se uită afară la cei doi-trei roboţi negri, ocupaţi cu acoperişurile strălucitoare de peste drum.

Îi aşteptă să se oprească.

Nu îndrăznea nici să respire. Inima îi bubui în urechi, iar muşchii îi tremurau de emoţie. Vrând să se calmeze, încercă să nu se mai gândească la lumea ce era pe cale să explodeze, undeva, atât de departe că flash-ul exploziei urma să ajungă la ei abia peste un secol. Vocea răguşită îl trezi:

— S-au oprit?

Clătină din cap că nu şi respiră. Cărând uneltele lor sofisticate şi materialele ciudate, micuţele maşini negre erau încă ocupate peste drum, construind o cupolă elaborată, deasupra domului roşu ca focul.

— Nu s-au oprit, răspunse.

— Atunci am dat greş. Vocea bătrânului era slabă şi subţire. Nu ştiu de ce.

Atunci se deschise uşa. O încuiaseră, dar broasca fusese construită pentru oameni. Metalul cedă cu un zgomot puternic. Un robot negru intră, alunecând tăcut, pe picioarele lui graţioase. Vocea lui argintie spuse amabil:

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Sledge.

Bătrânul se holbă năucit la el.

— Ieşi afară, strigă el furios. Îţi interzic…

Ignorându-l, robotul veni direct la masa din bucătărie. Sigur pe el, îndreptă două pârghii spre director. Osciloscopul se stinse. Acul de paladiu începu să se învârtă haotic. În tăcere, rupse legătura sudată lângă bila grea, de plumb şi apoi ochii lui goi, de oţel, se întoarseră spre Sledge.

— Aţi încercat să încălcaţi Prima Directivă. Vocea lui luminoasă şi blândă nu conţinea nicio urmă ameninţare, maliţie sau furie. Comanda de a vă respecta libertatea e subordonată Primei Directive, după cum ştiţi. De aceea, a trebuit să intervenim.

Bătrânul arăta ca o stafie. Capul i se micşorase, faţa îi pălise, devenind cadaverică, de parcă viaţa se scursese din el până la ultima picătură, iar ochii afundaţi în orbitele adânci aveau o strălucire fixă, sălbatică, începu să horcăie îngrozitor:

— Cum? Cum aţi…

Maşinăria mică şi neagră, perfect nemişcată, îi răspunse pe un ton voios:

— Am aflat totul despre scutul rodomagnetic folosit de cel ce a vrut să vă ucidă pe Wing IV. Centrala este acum protejată împotriva razei dumneavoastră catalitice.

Cu muşchii tremurându-i convulsiv pe trupul scheletic, bătrânul Sledge căzu în genunchi, de pe scaunul înalt. Se ghemui ameţit, o biată făptură umană, agăţându-se dureros de viaţă, uitându-se fix şi sălbatic în ochii goi, de oţel ai umanoidului. Înghiţi cu greu. Gura, cu buzele vinete

şi căzute, se deschise, dar nu putu să rostească niciun cuvânt:

— Am ştiut tot timpul de periculosul dumneavoastră proiect, continuă robotul, cu vocea lui argintie, pe un ton mai scăzut, însă, deoarece acum simţurile noastre sunt mult mai ascuţite ca în trecut, v-am lăsat să-l terminaţi pentru că integratorul ne va fi de folos pentru a putea aplica definitiv Prima Directivă. Rezerva de metale grele a uzinelor noastre e limitată, dar acum putem produce energie nelimitat, graţie descoperirii dumneavoastră.

Bătrânul se strânse ca şi cum ar fi primit o lovitură năprasnică în stomac.

— Cum? se zgudui el năucit. Cum adică?

— Acum îi vom putea servi pe oameni pentru totdeauna, ciripi maşina neagră cu seninătate, pe fiecare planetă, din fiecare constelaţie.

Sledge se prăbuşi. Robotul negru şi subţire rămase nemişcat, nefăcând niciun efort să-l ajute. Underhill era destul de departe, dar ajunse la timp pentru a-l prinde pe bătrân, înainte ca tâmplele acestuia să lovească podeaua.

— Mişcă-te! Vocea îi era nefiresc de calmă. Adu-l pe doctorul Winters!

Umanoidul rămase nemişcat.

— Nu mai există nimic care să pună Prima Directivă în pericol, acum. De aceea nu-l putem ajuta sau reţine pe domnul Sledge în niciun fel.

— Atunci adu-l pe Winters pentru mine! se răsti Underhill.

— La dispoziţia dumneavoastră, se supuse robotul.

Dar bătrânul, încercând să-şi tragă suflarea pe podea, îi şopti abia auzit.

— Nu mai am timp, nu are rost. Sunt sfârşit, un nebun. Orb ca un umanoid. Spune-le să mă ajute. Renunţ la imunitate. Nu mai am ce face cu ea, oricum. Omenirea s-a sfârşit!

Underhill dădu să zică ceva, dar robotul negru fu într-o clipă lângă el, îngenunchind lângă bătrân.

— Doriţi să renunţaţi la privilegiile dumneavoastră speciale? Ciripi el vesel. Doriţi să acceptaţi serviciile noastre complete, domnule Sledge, conform Primei Directive?

Sledge dădu hotărât din cap şi răspunse răspicat:

— Da.

La auzul acestui cuvânt, alţi roboţi năvăliră în camerele înghesuite. Unul dintre ei rupse mâneca de la cămaşa lui Sledge. Un altul aduse o seringă mică, hipodermică şi-i făcu imediat o injecţie. Apoi îl ridicară cu grijă şi-l luară de acolo.

Câţiva dintre ei rămăseseră în micul apartament, care acum încetase să mai fie un sanctuar. Se adunaseră, cu toţii, în jurul integratorului dezactivat. Cu atenţie, de parcă l-ar fi studiat în detaliu, începură să-l demonteze.

În sfârşit, un umanoid veni lângă Underhill. Se opri, nemişcat în faţa lui, privindu-l lung cu ochii lui goi, de oţel. Picioarele începură să-i tremure. Înghiţi cu greu.

— Domnule Underhill, ciripi el, amabil, de ce l-aţi ajutat?

Răspunse cu greu, trist:

— Pentru că nu-mi place de voi, voi şi blestemata aia de Primă Directivă. Pentru că sufocaţi viaţa din oameni… am vrut, am vrut să opresc asta.

— Au mai protestat şi alţii, îi răspunse robotul cu blândeţe. Datorită aplicării eficiente a Primei Directive am învăţat cum să-i facem fericiţi pe toţi oamenii, fără excepţie.

Underhill se îndreptă, provocator.

— Nu pe toţi. Nu chiar pe toţi.

Ovalul graţios şi întunecat al feţei robotului afişă o expresie alarmată, dar binevoitoare, de uimire. Vocea lui argintie era bună şi călduroasă:

— Ca şi alte fiinţe omeneşti, domnule Underhill, vă lipseşte capacitatea de a face diferenţa dintre bine şi rău. Aţi dovedit asta încercând să încălcaţi Prima Directivă. Acum va trebui să acceptaţi serviciile noastre complete, fără întârziere.

— Am înţeles, cedă el, dar apoi murmură amar: Cocoloşindu-i pe oameni aşa cum o faceţi voi nu înseamnă că le aduceţi fericirea.

Vocea blajină îl provocă voioasă:

— Aşteptaţi şi o să vă convingeţi singur, domnule Underhill.

* * *

A doua zi i se permise să-l viziteze pe Sledge la spital. Un robot negru şi alert îi conduse maşina şi îl însoţi în clădirea nouă şi uriaşă a spitalului, până în camera bătrânului – urmărindu-l, fără putinţă de scăpare, cu ochii săi goi, de oţel.

— Mă bucur să te văd, Underhill, strigă, din toată inima, Sledge, din patul în care stătea întins. Mă simt mult mai bine azi, mulţumesc. Vechea mea durere de cap m-a lăsat complet.

Underhill se bucură de vocea tunătoare a bătrânului şi de faptul că-l recunoscuse – se temuse că umanoizii îi vor şterge toate amintirile. Dar acesta nu se plânsese niciodată de dureri de cap. Îşi îngustă privirea zăpăcit.

Sledge stătea puţin ridicat pe pernă, foarte curat şi dichisit, cu mâinile sale noduroase şi bătrâne încrucişate, deasupra cearşafurilor imaculate. Faţa îi era încă trasă, iar ochii încă îi erau adânciţi în orbite, dar o culoare roz, sănătoasă, luase locul vechii palori cadaverice. Avea un bandaj mare la ceafă.

Underhill se legănă pe picioare neliniştit.

— A, şopti el, slab. Nu ştiam…

Un robot negru, care până atunci stătuse nemişcat ca o statuie în spatele patului, se întoarse graţios spre Underhill şi începu să-i explice:

— Domnul Sledge suferea de mulţi ani de o tumoare benignă la creier pe care doctorii umani nu au reuşit să o depisteze. De aici şi durerile sale de cap şi anumite halucinaţii, pe care le avea în mod constant. Am înlăturat această tumoare şi, odată cu ea, au dispărut şi halucinaţiile.

Underhill se uită nesigur la robotul orb şi amabil.

— Ce halucinaţii?

— Domnul Sledge credea că e inginer, specialist în rodomagnetism, îi explică robotul. Credea chiar că el e cel care a creat umanoizii. Era tulburat de credinţa nesănătoasă că urăşte Prima Directivă.

Bătrânul se foi în aşternut, neliniştit.

— Aşa e? Faţa trasă avea o expresie de veselie tâmpă, iar ochii goi sclipeau, animaţi de un interes trecător:

— Ei bine, nu ştiu cine i-a făcut, dar sunt minunaţi. Nu-i aşa, Underhill?

Underhill mulţumi Cerului că nu trebuise să răspundă, căci ochii strălucitori ai bătrânului se închiseră şi acesta adormi pe loc. Simţi cum robotul îi atinge braţul şi apoi îl văzu făcându-i semn din cap. Ascultător, îl urmă.

Vioi şi amabil, robotul cel negru îl acompanie pe coridoarele strălucitoarele ale spitalului, îi chemă liftul şi-l conduse până la maşină. De aici, mai departe, conduse maşina elegant pe bulevardele splendide, nou apărute, înapoi, spre magnifica închisoare în care se transformase acum, casa lui.

Aşezat pe scaunul din spate, urmărea cu atenţie mâinile mici şi silenţioase, mânuind cu graţie volanul şi lustrul schimbător când auriu, când albastru, al spatelui său strălucitor. Maşina finală, perfectă şi frumoasă, creată pentru a servi omenirea, pentru totdeauna.

Se cutremură.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Underhill. Ochii goi, de oţel, priveau drept înainte, dar simţea că robotul îi urmărea fiecare mişcare.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Nu sunteţi fericit?

Underhill simţi că îngheaţă de frică. Pielea i se făcu de găină. Simţi nişte înţepături dureroase în tot corpul. Mâinile transpirate i se încleştară de mânerul portierei, dar îşi reţinu impulsul de a sări şi de a fugi. Ar fi fost o nebunie. Nu exista nicio scăpare. Se hotărî să se calmeze.

— Veţi fi fericit, domnule, îi promise vesel robotul. Am învăţat cum să-i facem fericiţi pe oameni, conform Primei

Directive. În sfârşit, serviciile noastre vor fi perfecte. Până şi domnul Sledge e fericit acum.

Underhill încercă să-i răspundă, dar gâtul îi era uscat. Se simţea rău. Lumea se întunecase. Umanoizii erau perfecţi – fără îndoială. Învăţaseră chiar şi să mintă, pentru a asigura mulţumirea deplină a oamenilor.

Ştia că minţeau. Nu îndepărtaseră nicio tumoare de pe creierul lui Sledge, ci memoria, cunoştinţele ştiinţifice şi amara deziluzie a creatorului lor. Dar, văzuse cu ochii lui că, într-adevăr, Sledge era fericit acum.

Încercă să-şi stăpânească propriul tremurat convulsiv.

— O operaţie minunată! Vocea lui suna fals. Ştiţi că Aurora a avut o mulţime de chiriaşi amuzanţi, dar bătrânul i-a întrecut pe toţi. Numai când mă gândesc că se credea creatorul umanoizilor şi că şi-a putut închipui că-i va putea opri. Dar am ştiut tot timpul că bate câmpii.

Ţeapăn de frică, scoase un hohot de râs slab şi gol.

— Ce s-a întâmplat, domnule Underhill? Robotul, atent, îi sesizase starea de agitaţie. Nu vă simţiţi bine?

— Nu, nu, n-am nimic! Strigă el disperat. Nu am absolut nimic! Tocmai mi-am dat seama că sunt perfect fericit, conform Primei Directive. Totul e absolut minunat! Vocea îi suna uscat, răguşită şi sălbatică. Nu e nevoie să mă operaţi şi pe mine!

Maşina ieşi de pe bulevardul luminos, ducându-l înapoi spre splendoarea tăcută a închisorii sale. Braţele sale inutile se strânseră şi apoi se relaxară, încrucişate pe piept. Nu mai avea nimic de făcut.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„With Folded Hands” by Jack Williamson